

Giới thiệu Sói Lang Bắt Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18

Thể Loại: Hiện Đại, Ngôn Tình, Lăng Mạn

Truyện kể về cô gái Hạ Châu Như Song, tuổi chưa đến 18.

Đoạn trích 1:

Mẹ của cô bị bệnh nặng, cần 100 vạn để chữa trị. Nhưng số tiền đó là quá lớn đối với gia đình nghèo như cô. Cô không còn cách nào khác ngoài việc đến quán bar bán thân. Một đêm thôi, chỉ một đêm thôi là mẹ sẽ được cứu chữa, bây giờ mẹ của cô là quan trọng nhất, tất cả không cần bận tâm.

Đoạn trích 2:

Bị một tên sói sắc lang cướp đi trong trắng lần đầu tiên của tuổi 17, cả hai liền tranh đấu.

Hắn không mua cô ư?

"Như hôm qua anh nói, anh giúp em - anh sẽ chịu trách nhiệm "

"Anh...không đùa chứ?"

"Không đùa"

"Điều kiện là gì?"

"Chỉ cần em ở đây, mỗi ngày đều bên anh"- Ngô Trác Thăng trả lời. Cái điều kiện này vô lý thật. Nhưng anh thích vậy, vì người con gái này lần đầu gặp anh đã thấy thích. Chỉ muốn giữ lại bên mình.

Ý anh là? Âm mưu gì sao?

Còn lâu nhá mơ đi nhá! Sói sắc lang.....

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bắt Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Em chưa 18?

Hạ Châu Như Song là con gái của nhà họ Hạ, một gia đình không khá giả cho mấy. Cha cô là một người nghiện rượu, chỉ biết uống rượu mỗi ngày rồi về chửi bới, đập phá đồ đạc. Mẹ cô lại là người yếu, không khỏe mạnh cho mấy. Mẹ bị bệnh nặng, cần tiền chữa trị cho mẹ. Mà tiền phẫu thuật những 100 vạn, nhà nghèo. Cô lấy đâu ra số tiền đó bây giờ? Bác sĩ nói mẹ cần phẫu thuật gấp, không thì không thể giữ được mạng.

Hạ Châu Như Song không biết làm sao. Cô biết lấy tiền đâu ra bây giờ? 100 vạn đấy? Cô làm gì có chứ.

Đần đo, suy nghĩ, lo sợ. Hạ Châu Như Song liền đi đến suy nghĩ bán thân. Chỉ một đêm thôi, một đêm thôi thì cô có lẽ sẽ có tiền phẫu thuật cho mẹ cô. Bây giờ cứu mẹ là chính, còn những thứ khác cô không nên bận tâm tốt hơn.

Đứng trước quán bar, cô ngẩng đầu lên nhìn “Cám Dỗ” đó là quán bar nổi tiếng ở thành phố A này, cậu ấm thiếu gia đều có, còn có những nhà tài phiệt nổi tiếng của các tập đoàn doanh nghiệp nữa.

Hít thở thật sâu, cô bước vào bar gặp quản lý.

Bóng cô vừa bước vào bar, từ đằng xa một người đàn ông đang nhìn cô: “Song Nhi sao?”

Đứng trước mặt quản lý của bar, ông ta đang nhìn cô từ trên xuống dưới từ dưới lên trên. Chắc...xem ra cô gái này rất được. Không tệ, nhưng gương mặt này đủ tuổi chưa nhỉ?

“Cô bao nhiêu tuổi?” - Lúc này cô đâu ra xông vô bảo muốn bán thân. Tự dưng có một cô gái xinh đẹp như vậy quản lý ông đây đương nhiên là không từ chối rồi. Quá đẹp! Đẹp tuyệt vời ~

“20” - Cô dứt khoát nói,gạt người ta chứ cô mới 17 thôi,nhưng cô phải nói như vậy để họ nhận cô. Nếu biết cô chưa 18 thì họ sẽ tổng khứ cô ra khỏi đây liền.

“Được, tốt rồi bây giờ cô đi theo Cry,đến Phòng VIP 1 mà Ngô Trác Thăng đang ở đó” - Quản lí nói,nhìn cô gái này. Ông tin cô có thể phục vụ được Ngô Trác Thăng vì anh là một người ít khi tiếp xúc với phụ nữ. Nếu có chỉ trừ em gái của anh ta ra mà thôi.

Cô ngậm ngùi đi theo cô gái tên Cry, Cry đưa cô đến phòng VIP 1,cô ngậm ngùi bước vào.

“Uống cái này đi cho tỉnh táo “- Cry đưa cho cô một ly nước khoáng. Cô cảm ơn rồi run rẩy nhận lấy tu ừng ực.

Ôm mình trên giường khóc thút thít. Chỉ đêm nay nữa thôi,cô sẽ không còn là Hạ Châu Như Song nữa rồi,mẹ con xin lỗi vì đã làm công việc này. Nhưng..con hết cách rồi,con muốn cứu mẹ.

Khoảng ba mươi phút sau, Ngô Trác Thăng hơi say bước vào phòng. Tên quản lí quán bar này lại muốn lấy lòng anh. Đem phụ nữ vào phòng anh nữa rồi.

Lảo đảo đi đến bên giường,nửa tỉnh nửa say nhìn Song Nhi. Cô gái này thật đẹp, nhìn thôi cũng mê người nhỉ?

Cô đang run rẩy,sao sao anh ta nhìn cô dữ vậy? Mặt cô dính gì sao?

Đang run rẩy, Ngô Trác Thăng bỗng dè cô xuống giường. Cúi xuống hôn cô,liếm trọn môi cô,mút không chừa chỗ nào.Cô không thể phản ứng được gì liền bị mất đi ý thức.

Sau đó là cô và anh cùng nhau mê loạn một đêm...~~~~~

(@Song: hắc hắc tiếp theo - cảnh sắc hehe:D)

Sáng hôm sau ~ Hạ Châu Như Song tỉnh dậy thấy quần áo của cô bị rơi xuống đất hết lại nhìn lại người bên cạnh. Đang bị một cánh tay to lớn ôm chặt lấy.

Á á? Nụ hôn đầu của cô? Lần đầu tiên của cô? Sao sao lại bị tên này cướp chứ?

Cổ vùng vẫy khỏi Ngô Trác Thăng, Hạ Châu Như Song đưa tay tát anh một cái.

Chát!! Cái tát vào mặt anh. In đủ năm ngón tay đỏ thắm. Anh ta liền giật mình tỉnh dậy gương mặt sắc lạnh trong căn phòng tối tỏa ra mức sát thương tột độ.

“Đừng đụng vào tôi.. nói cho anh biết tôi chưa 18 nhé! Nếu anh đụng vào tôi sẽ kiện anh vì xâm hại trẻ em”- Cho cô là con nít đi,chưa 18 là chưa lớn. Vậy đi.

Đang say đang tỉnh,bị cô tát thêm câu nói của cô làm Ngô Trác Thăng hoàn hồn.

“Em chưa 18?”- Ngô Trác Thăng cau mày hỏi ngờ ngác.

“Ừm..vậy thì sao?”- Hạ Châu Như Song nói,cô hình như sai khi làm cái này. Bây giờ cô cần ra khỏi đây nhanh chóng và tìm công việc khác tốt hơn. Nhưng mà đêm qua cô đã mất đi lần đầu tiên rồi,đau khổ ảm ức khóc dòng trong lòng.

“Em chưa 18? Vậy vào đây làm gì?Chả phải bán thân sao?”- Ngô Trác Thăng lại cau mày,bây giờ là sao đây? Chưa đủ 18 lại đi bán thân sao? Nhưng cô bé này nhìn không phải loại người như vậy,thêm nữa lúc này còn chống cự anh mà. Bán thân là không thể rồi,nhưng hôm qua anh đã làm chuyện đó với cô rồi.

“Bán thân...để cứu mẹ”- Cô nói nhỏ,mặt cúi xuống,cô không muốn làm cái này lần nữa. Bán thân,lại để cho người khác sờ mó thân thể mình,cô không muốn. Không muốn đâu nhưng cô đã làm chuyện đó rồi. T.T

“Há? Em chưa 18 lại đi làm cái này? Cứu mẹ thì còn nhiều công việc mà? Sao lại chọn nghề này?Chẳng phải còn rất nhiều nghề sao”- Ngô Trác Thăng không hiểu nổi,nhìn cô bé này đâu phải là người thiếu suy nghĩ,sao lại chọn cái nghề này trong khi chưa 18 chứ?

“Vì nhà tôi nghèo..mẹ tôi thì cần tiền phẫu thuật..nên..”

~~~~~Hây.... Hết chương 1 hị hị:3 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mua em hử ?

“Tại sao em không chọn nghề khác? Em biết em chưa đủ tuổi mà làm nghề này rất mạo hiểm không? Thêm nữa đó là một con ác mộng với người chưa trưởng thành như em”- Ngô Trác Thăng nói một hơi,nhìn cô lúc này giống anh lúc xưa. Đầu ai biết,anh có chức Tổng Giám Đốc như bây giờ đã vượt qua bao nhiêu là khó khăn,gian nan.

Trước kia khó khăn,anh công việc gì anh cũng đã từng làm như: đi ăn cắp,buôn bán vận chuyển hàng cấm,nhặt rác, thuê lậu... nói chung cái gì anh cũng đã từng nếm và trải qua rồi. Nhưng đến phút 69 anh đã dừng lại,vì các công việc này đã lấn vào thì không thể đi ra,thêm nữa nếu anh bị bắt cô em gái nhỏ của anh - Ngô Mạn Mạn sẽ như thế nào? Nên Ngô Trác Thăng anh đã cố gắng,vươn lên tất cả và thành công như bây giờ. Nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang rung rung nước mắt,anh cũng hiểu lòng nào. Cái tuổi 18 là tuổi trưởng thành của các cô gái mơ mộng,còn cô gái này. Chưa trưởng thành,suy nghĩ lại đại đột,nếu như cô không gặp anh,thì có lẽ bây giờ cô gái này đã bị các tên biến thái kia bán đi rồi hưởng chi bây giờ anh đã “ăn” cô rồi anh cũng nên phải có trách nhiệm với cô. Với cũng là con ác mộng tương lai sau này của cô.

“Mẹ tôi cần tiền phẫu,nếu nội trong ngày mai và mốt không có tiền,mẹ tôi sẽ...”- Cô không kìm được nước mắt mà rơi xuống,mẹ cô đang nguy kịch trong bệnh viện vậy mà bây giờ đây cô lại không có tiền để cứu mẹ,cô thật vô dụng mà. Mẹ đã nuôi nấng cô lớn chừng này,cô lại không làm gì báo đáp được mẹ.

Ngô Trác Thăng lại bên cô,ôm cô vào lòng. Hôn nhẹ lên mái tóc,cô gái này lần đầu gặp đã hút hồn anh,mê người lại trong sáng,anh quyết đem người con gái này bên cạnh mình.

“Tôi sẽ giúp em, tôi sẽ có trách nhiệm với em”- Ngô Trác Thăng nói nhỏ,có lẽ đây là niềm vui khi nghe câu này của anh đối với cô. Anh hiểu cảm giác của cô,anh đã từng trải nhiều. Nên hiểu được lòng cô,và những thứ cô trải như thế nào.

“Thật không?”- Hạ Châu Như Song không ngừng xúc động,cô có nghe lầm không? Người đàn ông này chịu giúp cô sao? Mẹ cô được cứu sao?

“Thật”- Ngô Trác Thăng dứt khoát nói,người con gái này đã hút hồn anh,nhất định sau này là mỹ nhân. Thêm nữa,anh cảm thấy cô rất trong sáng,hồn nhiên,và như thiên thần. Anh muốn giữ cô lại bên mình,anh thích cô?

“Cảm ơn..cảm ơn anh...tôi sẽ làm hết sức để giúp anh,cảm ơn anh rất nhiều...cảm ơn anh”- Hạ Châu Như Song không kìm được xúc động,nắm chặt áo sơ mi của Ngô Trác Thăng khóc nức lên. Cô muốn khóc,khóc hết những gì cô nhịn để sâu trong đáy lòng bấy lâu nay,cô cảm thấy người đàn ông này rất an toàn và mang đến ấm áp cho cô,dù ngày mai ra sao. Cô cũng không quan tâm,cô bây giờ chỉ muốn khóc. Khóc thôi,cô muốn khóc cho thỏa. Khóc cho đỡ nặng lòng của mình,chỉ như vậy thôi.

Ngô Trác Thăng chỉ biết thở dài,ôm chặt cô gái nhỏ đang khóc nức lên trong lòng,cảm xúc này như anh đã cảm nhận được. Hơn nữa,anh là con trai. Cảm xúc nên đề được,còn cô lại là một cô gái chưa tuổi trưởng thành,lại gặp những chuyện này có lẽ rất ảnh hưởng đến suy nghĩ. Xem ra,anh may mắn hơn cô gái nhỏ có hoàn cảnh như anh. Anh còn có ba nuôi thu nhận,chăm sóc dịu dàng. Còn cô,có lẽ chỉ có một mình và chịu đựng. Đây là quá với một cô gái yếu đuối như cô.

Khóc đến mệt đi,cô ngủ thiếp trong lòng Ngô Trác Thăng. Mai ra sao cô không quan tâm nữa,khóc hết trong lòng ra đủ măn nguyện rồi.

Nhìn cô gái nhỏ ngủ trong lòng,hai mắt đã sưng lên vì khóc lâu. Ngực vạm vỡ của anh gần như ướt hết,ôi trời con gái thích khóc lắm sao?

Khóc lâu vậy mà,ướt cả người cũng không mệt. Aizz thua.

Thấy cô ngủ ngon lành, Ngô Trác Thăng chỉ biết lắc đầu. Xong,lấy chăn quăn cô vào trong rồi bế ra ngoài. Vì trời đang đông thêm cô lại ăn mặc mỏng manh,để vậy sẽ cảm lạnh. Cái áo vest của anh mất tiêu đâu rồi,nên đành quăn cô vào chăn giữ ấm khi ra khỏi bar.

Trong xe,tài xế thấy Ngô Trác Thăng ôm chặt Hạ Châu Như Song được quăn chặt trong chăn đang ngủ kia mà há mồm. Nghe nói ông chủ chỉ tiếp xúc với tiêu thư,vì cô là em gái anh,thêm nữa là người con gái anh tiếp xúc nhiều nhất. Còn các cô gái khác,anh không quan tâm hay tiếp xúc,vì anh ghét con gái đến gần mình. Nghe đâu,anh và Ngô Mạn Mạn bị mẹ kế đánh đập,không chịu nổi nên anh mới đưa Ngô Mạn Mạn bỏ trốn,bôn ba khắp nơi. Sau này gặp được Ngô Thần,nhận làm con nuôi. Sau này cả hai đổi tên lẫn họ,anh là Ngô Trác Thăng còn em gái là Ngô Mạn Mạn,họ Ngô cùng Ngô Thần. Anh hết mình vì nhà họ Ngô, Ngô Thần lại rất thương yêu anh. Nên đã giao tất cả lại cho anh,một mình nghi hưu đi du lịch.

Vậy mà hôm nay,ngoài Ngô Mạn anh lại ôm một người con gái đang ngủ say. Chắc...cô gái này chắc có gì ghê lắm mới được Ngô Trác Thăng ôm. Tài xế như anh nên báo cho bạn tốt của Ngô Trác Thăng. Max không nhí? Báo đi nhí? Để Max thiếu gia khỏi xem Ngô Trác Thăng là đồng tính hay yêu em gái mình nữa.

Xe dừng trước biệt thự,Ngô Trác Thăng ôm cô vào,về phòng đặt cô lên giường. Đắp chăn lại. Hết nói nổi với con heo này,ngủ không biết trời trăng,không biết ai ôm,không biết ngủ ở nhà ai luôn. Nhưng,như vậy rất đáng yêu nha. Không giống mấy người hay bao vây anh,tô son chét phấn,luôn đề ý vóc dáng,ngoại hình,vàng vằng và mây mây. Nhìn thấy anh lại buồn nôn,lớp phấn son trên mặt đúng là đi dụ dỗ đàn ông giàu có,đại gia mà. Điều đó làm anh kinh tởm,còn cô gái đang ngủ như chết này. Thuần khiết như một đóa tường vy,thu hút như một mỹ nữ. Chắc...quả thật mê người,nhưng đáng tiếc cái là chưa 18,nên Ngô Trác Thăng anh cũng không dám đụng tới nữa. Ăn cô lần nữa bảo đảm sẽ bị cô nói là xâm hại trẻ em cho xem,xem ra “Em Chưa 18” của cô có lợi thế ghê nhí? Làm người ta thấy lại ăn không được,chết tiệt tức thật mà!

Nhìn cô một hồi dục vọng đã dâng trào,không chịu được anh lao vào phòng tắm. Dội nước lạnh lên người để dập tắt lửa nóng trong người anh,như vậy mới kìm chế được mà không lao vào ăn cô. Phải giữ bình tĩnh,không nên làm cô sợ.

****

Sáng hôm sau.

Cô ngủ dậy, thấy xung quanh là căn phòng lạ. Đây là đâu? Sao cô lại ở căn phòng rộng lớn này? Hôm qua...nhớ lại, cô vội kiểm tra quần áo. May quá, quần áo còn y nguyên, nhưng sao cô lại ở đây?

“Heo con, dậy rồi sao?”- Ngô Trác Thăng mở cửa bước vào. Con heo này hay thật, đêm qua ngủ như chết luôn. Mà không biết mình đang ở đâu, nằm đâu. Vậy mà vẫn an nhàn ngủ.

Cô chớp chớp mắt nhìn Ngô Trác Thăng ủa? Anh ta là...hình như là người hôm qua. Người nói ăn cô rồi giúp cô, người cho cô ấm áp an toàn, khóc đến mệt đi.

“Anh là...người mua tôi hôm qua?”- Hạ Châu Như Song nhỏ giọng hỏi. Cuối cùng cô cũng bị mua về, làm Tiểu Bạch Thỏ ấm giường cho Sói Sặc Lang.

“Mua em hử? Không có nha, anh là người đưa em ra khỏi bar thôi”- Ngô Trác Thăng nhún vai nói. Bộ nhìn anh biến thái lắm sao? Làm cô liên tưởng đến mấy tên giám đốc biến thái. Mà cô liên tưởng hay thật, nguyên cái mặt của cô đã nói lên mình suy nghĩ gì, đúng là người ngốc và ngây thơ.

“Vậy anh...giúp tôi làm gì? trong khi đã ăn tôi?”- Cô lại hỏi.

“Vì anh thích thì anh giúp thôi và anh phải có trách nhiệm với em”- Ngô Trác Thăng lại nhún vai nói thần nhiên.

~~~~~Hết Chương 2 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Điều kiện 1 tháng

Hạ Châu Như Song chỉ biết há miệng nhìn Ngô Trác Thăng. Anh chàng này? Bị tâm thần hay gì sao?

“Được rồi, em đừng nhìn tôi nữa. Mau xuống giường rồi ăn sáng”- Ngô Trác Thăng nhìn cô nói.

Lúc này cô mới hoàn hồn, thôi chết! Chỉ còn hôm nay và ngày mai thôi, tiền phẫu thuật mẹ cô.

Nghĩ tới, cô vội xuống giường định chạy đi. Thì bị anh nắm tay lại.

“Em đi đâu?”- Ngô Trác Thăng cau mày. Định chạy đi đâu đây?

“Bệnh viện, viện phí”- Cô nói về gấp gấp. Tình trạng mẹ cô đang nguy kịch, cô không rảnh mà ở đây nói chuyện phiếm với anh mặc dù đã cho anh ta thỏa mãn anh cô mà không tính tiền.

“Như hôm qua anh nói, anh giúp em chịu trách nhiệm”- Ngô Trác Thăng dứt khoát nói. Con heo này? Ngủ xong cái không nhớ gì sao? Không nhớ những lời hôm qua anh nói sao? Hừ! Ngủ gì hay vậy trời?

“Anh...không đùa chứ?”- Hạ Châu Như Song khựng lại, những lời nói hôm qua của Ngô Trác Thăng làm cô nhớ lại. Hôm qua, và cả bây giờ anh nói thật chứ?

“Không đùa”- Ngô Trác Thăng lại chắc chắn nói.

“Điều kiện là gì?”- Cô biết không ai cho không mình cái gì cả.

“Chỉ cần em ở đây, mỗi ngày đều bên anh”- Ngô Trác Thăng trả lời. Cái điều kiện này vô lý thật. Nhưng anh thích vậy, vì người con gái này lần đầu gặp anh đã thấy thích. Chỉ muốn giữ lại bên mình.

Ý anh là? Ấm giường sao?

Còn lâu nhá! Mơ đi nhá Sói sặc lang!!!

“Tôi..chưa 18, không làm ấm giường của anh được nữa”- Thật ra còn hai tháng nữa là sinh nhật cô, nhưng bây giờ không quan trọng. Cô chỉ muốn cứu mẹ thôi.

“Không, em chỉ cần bên tôi một năm, làm người phụ nữ của tôi. Còn ấm giường thì không cần làm nữa”

1 tháng sau.

Từ hôm đó, Ngô Trác Thăng đã giúp cô từ A đến Z, trả tiền viện phí và phẫu thuật cho mẹ cô. Xong, mẹ cô phẫu thuật xong, đưa bà ra vùng ngoại ô, ở đó yên tĩnh, thoáng rất thích hợp tịnh dưỡng. Cô lúc đó không ngừng rồi rít cảm ơn Ngô Trác Thăng, mỗi lần cô cảm ơn anh chỉ biết ôm cô vào lòng. Cô gái này, đáng ghét thật mà. Lần đầu tiên gặp đã làm anh muốn nhào vô ăn sạch và muốn yêu thương, nuông chiều rồi.

(@Song: ăn rồi trả tiền thôi làm gì mà cuồng quýt thế thím -.-

@Hạ Châu Như Song: == chả phải là bà viết sao

@Song: Ủa hehe *ngoáy mộng*)

Sau khi đưa mẹ đi tịnh dưỡng, cô được Ngô Trác Thăng đưa về nhà.

Ngô Trác Thăng nói cô không cần làm gì cả, chỉ cần ở nhà thôi. Anh đưa cho cô một thẻ tín dụng, nhưng cô không nhận. Cô phiền anh đủ rồi. Cô không muốn phiền anh nữa, cô muốn trả nợ cho anh và cái điều kiện đó nữa. Cô không muốn nợ ai cái gì. Nên cả tháng nay, mỗi lần anh đi làm cô đều lên đi làm việc bán thời gian ở siêu thị, giúp việc thấy cô lên là rút ra khỏi nhà, không ngừng nghỉ ngơi, nhưng lại thôi. Người phụ nữ của Ngô Trác Thăng thì ai dám nói này nợ chứ? Được anh đưa về nhà hết sức cung chiêu, đủ rõ nói lên cô quan trọng với anh thế nào.

Hôm nay, cô nhận được tin nhắn anh về nhà sớm. Nhưng đâu ngờ, lúc cô đang lau cửa kính thì anh lại về. Thấy anh vào nhà cô vội cúi đầu:

“Ông chủ...!!” “Chết! Cô gọi sai rồi! Ahuhu thảm rồi.

“Gọi anh là Thăng”- Ngô Trác Thăng đi lại, lấy chiếc khăn trong tay cô ra, bỏ qua một bên. Cô bé ngốc này, anh đã dặn bao nhiêu lần là không được gọi anh là Ông Chủ mà, luôn làm trái anh. Muốn bị anh phạt sao? Anh muốn cô là của mình, là tất cả của anh. Anh không cho phép cô gọi anh là Ông Chủ! Vì người con gái này lần đầu gặp anh đã yêu, chỉ muốn giữ bên mình. Làm của riêng mình thôi.

“Em...xin lỗi”- Cô cúi đầu nói nhỏ.

Ngô Trác Thăng mỉm cười, xoa đầu cô.

“Lần sau nhớ đừng gọi anh là ông chủ nữa, rõ chưa?”

“Vâng”- Hạ Châu Như Song gật đầu nói nhỏ.

“Aaa tên khốn Thăng, sao mới về nhà cậu bỏ tở ngoài cửa để vào với người tình bé nhỏ rồi?”- Max bên ngoài vừa đi vào vừa nói.

Ngô Trác Thăng đen mặt lại, tên khốn Max, mới tới đã làm ồn lên cả cái nhà à. Cái miệng của cậu ta chẳng bao giờ ngưng lái nhai mà.

Max bước vào, thấy Ngô Trác Thăng đang đứng gần cô lại suy diễn lung tung. Ái chà chà, đây là cô bé được Ngô Trác Thăng siêu băng giá bạn anh đưa về nhà sủng đến mây trời đây sao? Ô hô, quá xinh, quá dễ thương, chắc... cô gái này vừa nhìn vào đã mê, đã muốn là riêng mình.

Hèn chi Ngô Trác Thăng siêu băng giá cũng không đánh thắng cái “Độc Chiếm” của đàn ông mà. Chắc là lần đầu gặp cô bé đã bị cô bé hút hồn, ngay người luôn đây mà. Nên muốn giữ bên mình luôn, chắc... chơi với nhau bao nhiêu năm, đây là lần đầu tên Trác Thăng này mới giữ một người con gái khác bên mình hay về nhà. Trước kia Ngô Mạn là người con gái duy nhất mà Ngô Trác Thăng thương yêu, nhiều lúc Max anh tưởng Ngô Trác Thăng bị đồng tính hay yêu em gái mình. Nhưng yêu em gái thì không thể rồi, vì Ngô Mạn là của Max anh. Nghe Ngô Mạn kể về Ngô Trác Thăng. Anh cũng hiểu phần nào. Nhưng cô bé này, thật sự như một tiểu bạch thỏ đáng yêu, mê người mà.

Thấy Max nhìn chăm chăm, mặt Ngô Trác Thăng đen lại, nhưng vẫn giữ bình tĩnh, quay người lại nhẹ nhàng nói với cô:

“Song Nhi, em lên phòng tắm đi, em xem người em bẩn rồi kìa”

Ủa? Có hả? Đâu có? Cô nhìn mình, đâu có dính gì đâu? Hay mặt cô nhí? Không luôn nha, cô mới rửa mặt mà? Vậy bẩn chỗ nào mà anh bảo cô về phòng?

“Về phòng đi, tránh tên lái nhai này nhìn làm khó em”- Ngô Trác Thăng nói nhỏ vào tai cô.

Nghe Ngô Trác Thăng nói, cô mới để ý Max nhìn chăm chăm cô, nên cô vội gật đầu chạy về phòng. Nhìn cô như vậy làm cô ngại lắm a~

Thấy cô chạy lên lầu, Max nuôi tiếc, ế anh chưa ngắm xong mà. Mỹ nữ!

“Azz... Mỹ nữ huyết “ - Max thở dài huyết sáo.

Ngô Trác Thăng đen mặt đi lại sofa, ho khan vài lần

“Ê hèm,tên kia,ngắm nhìn đủ chưa?”- Ngô Trác Thăng đầy bình thần,nhưng trong đó đầy tức giận. Ai cho nhìn người con gái của anh hả? Đã có Ngô Mạn em gái anh còn ham muốn người con gái của anh,muốn chết sao? À mà thôi,ạ chưa ra tay, Ngô Mạn biết thì tên Max này xong đời rồi. Em gái,em lo về giải quyết tên hôn phu của em đi.(*Mặt Gian Xảo*)

(@Ngô Mạn Mạn: Á... hắt xì... giỏi lắm hôn phu *gần giọng túm cổ áo Max *

@Max: aaaa... tha cho anh *ôm đầu* Tên Trác Thăng kia hãy đợi đấy

@Ngô Trác Thăng: huyết *ôm mỹ nữ trong tay *)

Max như muốn đùa tiếp,anh nhìn thôi. Chứ Ngô Mạn của anh mà biết anh không còn sống luôn. Và lại người con gái của anh cô,cô không cầm dao chém anh luôn mới lạ. Ôi chào! Nghĩ đến lạnh cả cái sống lưng mà.

“Cô bé đó bao nhiêu tuổi?”- Max ngồi xuống,cầm ly nước lên trên bàn lên uống.

“17”- Ngô Trác Thăng nhún vai nói.

Phụt!!!! Nước trong miệng Max phun ra.

“What???”- Max ngạc nhiên. What? What? Cái gì? 17? Ngô Trác Thăng cậu có cái khẩu vị gì lạ vậy? Thích con gái còn con nít sao? Chưa vị thành niên sao trời? OMG! Bạn anh, Ngô Trác Thăng cần đi khám trời ơi. Tội không tin luôn mà. Max gào thét trong lòng.

“Làm gì mà ngạc nhiên? Tớ chưa làm gì cô bé đó đâu,cậu đừng sợ tớ bị đi bóc lịch”- Ngô Trác Thăng nói ngược.

Max lúc này chỉ biết dơ tay đầu hàng,cũng may đầu tên này còn tỉnh táo. Chưa đi “Cường” con nít nhà lành

(@Hạ Châu Như Song,con gái nhà lành mà ông =.=). Hú hồn, Ngô Mạn và Ngô Thần mà biết tin này chắc té ngã ngựa chết mất.

“Vậy tại sao cậu lại sủng cô bé đó đến vậy?”- Lúc ngoài,Max đã thấy hết tất cả. Nhìn gương mặt Ngô Trác Thăng là hiểu anh yêu thương cô cỡ nào. Max anh không mù,nhìn thoáng là hiểu. Ngô Trác Thăng rất hết lòng yêu thương cô bé đó,ủa mà sao giống cha con hơn yêu vậy chèn? Nhưng yêu,nghe Ngô Trác Thăng kể chỉ mới quen nhau 1 tháng thôi mà. Sao yêu nhanh vậy được? Đúng là, Ngô Trác Thăng không tiếp xúc với phụ nữ,khi tiếp xúc thì khác hơn tất cả các lũ đàn ông khác. Y như tên “Lạc Loài” vậy.

“Vì cô ấy có hoàn cảnh giống tớ và Ngô Mạn”- Ngô Trác Thăng giọng trầm xuống trả lời. Anh bất hạnh,cô còn hơn anh. Nhưng,cô là một cô gái 17 tuổi,đi đến bây giờ thì ý chí cô rất mạnh mẽ. Đây là điều anh ngưỡng mộ cô nhất. Một cô gái mạnh mẽ.

Nghe câu trả lời của Ngô Trác Thăng, Max bỗng trở nên nghiêm túc. Quá khứ của Ngô Trác Thăng và Ngô Mạn Mạn anh đều biết rõ. Có lẽ cô giống Ngô Trác Thăng nên Ngô Trác Thăng cảm giác đau xót cho cô.

“Vậy? Cậu định giữ cô ấy bên cạnh mãi?” - Max cau mày hỏi.

“Có lẽ thế thật”

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ôm cô ngủ

“Cậu không đùa hả?”- Max ngạc nhiên với câu trả lời của Ngô Trác Thăng.

“Không”- Ngô Trác Thăng chắc chắn. Giữ cô bên cạnh mình,đó là điều anh đã muốn làm từ khi mới gặp cô rồi.

Max chỉ biết im lặng,đúng là Ngô Trác Thăng siêu lạc loài luôn. Một khi lạnh nhạt,không tiếp xúc với phụ nữ thì không ai bằng. Mà khi tiếp xúc rồi lại khác người,ôi thua luôn rồi. Ngô Mạn em làm ơn về Trung Hoa sớm để xem ông anh của em đi,người bạn như anh hết cách rồi. Max gào thét trong lòng.

Đến tối, Ngô Trác Thăng cuối cùng cũng đã được Max siêu lải nhải về nhà. Max mà ở đây thì chắc nhà anh náo nhiệt như hội chợ luôn quá. Còn nữa,lúc ăn cơm cứ nhìn cô mãi. Làm anh phát bực,đừng nói Max có ý với cô nha. Nếu có anh sẽ cho Ngô Mạn chém chết Max luôn cho xem. Ngô Trác Thăng nghĩ thầm trong lòng.

Ngô Trác Thăng ngồi ở sofa,cả buổi chiều hôm nay Max luôn nhìn cô. Cô không hiểu sao,nhưng nó làm cô rất ngại a~. Hơn nữa,sao mặt của anh đen

thui vậy. Không vui cho lắm. Cô làm gì sai sao? Không có nha, ở nhà anh cả tháng nay cô chưa từng làm gì trái ý anh, anh nói cô đi phải cô không dám đi trái. Anh bước 10 bước thì cô không dám bước thứ 11 nha. Vậy sao anh không vui vậy?

“Ông chủ..” - Chết rồi, anh đang không vui cô lại gọi như vậy nữa.

“Em xin lỗi, em..em..gọi nhầm” - Cô vội cúi đầu xin lỗi.

Ngô Trác Thăng đang không vui, ngồi bên cạnh thấy cô đang rói rít xin lỗi vội quay sang.

“Không do em, nhưng nên nhớ đừng gọi anh là ông chủ, anh chưa từng xem em là người làm, em hiểu không?” - Anh chưa từng xem cô là tình nhân hay người làm, là một cô gái, để anh tâm sự và có thể chia sẻ buồn vui. Có thể nói là bạn và có thể nói là người anh yêu. Nhưng yêu này có quá sớm không?

“Vâng, em xin lỗi” - Cô nói nhỏ, may quá anh không nổi giận.

“Được rồi, về phòng ngủ đi” - Ngô Trác Thăng xoa đầu cô nói. Bây giờ anh phải giải quyết một đồng công việc kia. Đã chất như núi rồi mà còn gập tên Max siêu lải nhải kia, thật là nhức đầu mà.

“Anh...em làm gì sai sao?” - Hôm nay anh rất lạ, không lẽ anh biết chuyện cô làm việc ở siêu thị sao? Cái này không thể nha, nếu anh biết được đã mắng cô một trận rồi. Không trầm mặc như vậy đâu, vậy là sao nhỉ?

Anh giận? Giận cô sao? Không có nha, anh giận cái tên Max biến thái kia kia, cả buổi ngồi nhìn cô làm anh phát bực, hận không thể giết chết luôn kia. Nhưng sao anh lại giận? Sao lại bực vậy nhỉ? Ngay cả anh thật sự không hiểu.

“Không có đâu, em về phòng nghỉ ngơi đi” - Tên khốn Max, làm cho cô hiểu lầm anh giận cô kia. Ngày mai chết chắc với anh, còn Ngô Mạn em làm ơn về sớm sớm thanh toán tên hôn phu của em đi. Không là bạn, không là hôn phu của Ngô Mạn anh đã bay vào chém tranh mảnh tên Max khốn cậu rồi.

(@Ngô Mạn Mạn: Từ từ tôi đang về đây hai ông ==)

Cô gật đầu, anh không giận là được rồi. Cũng may quá, anh không phát hiện ra cô đi làm thêm ở siêu thị. Phải mau làm việc, để có tiền trả anh, còn về với mẹ nữa. Tuy là anh giúp, điều kiện chỉ là bên anh một năm, rất dễ dàng và sung sướng khi sống không cần làm gì trong vòng một năm này, nhưng cô lại thấy mình mắc nợ anh, cần phải trả. Điều kiện của anh là thời gian, còn viện phí kia cô sẽ trả bằng tiền. Cô không muốn nợ anh gì cả. Vì cô không muốn người khác nhìn vào cô bên cạnh anh là tiền, địa vị.

Đứng dậy, cô về phòng. Phòng cô rất lớn. Là anh chuẩn bị cho cô, quần áo và tất cả các thứ cô cần dùng. Cô nghĩ nó hơi xa hoa, nên cô chỉ chọn vài bộ đồ đơn giản và dùng. Còn mấy cái khác cô luôn để trong tủ. Không đụng vào. Quần áo đối với cô đơn giản là tốt rồi. Không cần cầu kì hay gì cả. Mọi thứ trên người cô, cô chỉ cần đơn giản là được.

Xong, thấy cô về phòng. Ngô Trác Thăng cũng đứng dậy đến thư phòng. Hazz bây giờ bạn tốt thân thương của anh đang đợi anh giải quyết, đó là mớ tài liệu và báo cáo thân thương kia. Khổ thật mà!

Vào thư phòng, mắt luôn nhìn vào laptop của mình. Hazz cái công việc này lúc nào mới cho anh nghỉ ngơi đây? Ngày nào cũng một đồng thể này làm anh thấy chán nha. Ước gì anh có con, sau đó con anh trưởng thành, thì công việc này anh sẽ giao hết cho con. Cùng vợ đi du lịch khắp nơi với cái tuổi già.

Khoan! Sao hôm nay mầy mơ mộng vậy Ngô Trác Thăng? Nghĩ lung tung lum la vậy? Làm việc, làm việc.

Bên phòng, cô ôm mình một góc trong phòng. Nói thật căn phòng này quá lớn, nó làm cô không dám ngủ. Từ lúc ở nhà anh, không biết bao nhiêu lần cô không dám ngủ, ôm mình thế này trong cả tháng nay rồi. Mỗi lần nhắm mắt, cô lại nhớ đến cảnh ba say sấn đánh mẹ và cô, nó là cơn ác mộng. Làm cô không dám ngủ. Nhưng khi về đây, cô lại nhớ đến ba. Mẹ thì dưỡng bệnh, cô lại ở đây. Ba ở nhà sao rồi? Say sấn ai chăm sóc đây? Cô thật rất lo cho ông, nhưng cô không dám về nhà, vì cô sợ khi thấy ông say sấn miệng luôn mắng chửi.

Ngồi trong thư phòng đến 11h, anh nhìn đồng hồ. Cũng trễ rồi, thôi qua phòng xem cô ngủ chưa. Rồi anh về phòng ngủ luôn vậy.

Mở cửa phòng ra, anh bật đèn lên. Sao trong phòng không có *đèn tường luôn vậy? Tối thui vậy? Cô đâu?

Đèn tường: Đèn ngủ

Nhìn hết phòng lại thấy cô ngủ gật gù ở một góc bên sofa, anh cau mày. Giường cô không ngủ? Sao lại ra đây ngủ vậy? Giường không hợp hay cô không thích sao?

Đi nhẹ lại cô, phát hiện trên khoé mi cô ướt ướt, hai má cũng còn những giọt lã lã. Cô khóc sao? Ai làm cô buồn sao?

“Ba...mẹ..” - Cô nằm trong lòng Ngô Trác Thăng nói mớ.

Ngô Trác Thăng khựng lại, có lẽ cô nhớ mẹ, còn ba? Nghe cô nói ba cô luôn say sấn và hay đánh đập cô và mẹ, nhưng dù gì cũng là ba cô. Có lẽ cô luôn lo lắng cho ông.

Đặt cô lại phía giường, bản thân anh cũng leo lên, kéo chăn lên đắp cho cô và mình. Ôm chặt cô vào lòng. Anh muốn ôm cô ngủ lâu rồi, hôm nay có dịp, thôi thì ôm ngủ luôn vậy.

Chương 5: Giống Như...Anh Đang Ghen!

Sáng hôm sau.

Cô ngủ dậy, thấy bên cạnh mình có gì cứng cứng. U..cô hôm qua ngủ ở đâu vậy? Sao có gì cứng cứng bên cạnh vậy?

Mở mắt ra, đập vào mắt cô là Ngô Trác Thăng đang mở mắt nhìn mình bên cạnh. Làm cô giật bắn cả mình.

“Ồng..à Thăng sao..sao..sao lại ngủ bên cạnh...?” - Cô lắp bắp nói, vội xem lại quần áo. Hú hồn, còn y nguyên. Xem ra đêm qua không sao rồi. May quá!

Thấy cô phản ứng, Ngô Trác Thăng không khỏi cau mày. Làm như anh làm gì cô hay sao mà lại phản ứng như vậy? Anh có phải lưu manh hay biến thái gì đâu mà sao lại sợ như vậy chứ? Hừ! Thật đáng ghét mà. Dám nghĩ xấu cho anh, trong khi đó anh oan uổng mà.

(@Song: bớt đi thím, đối với tui thím là tên biến thái lưu manh vô nhân đạo sắc lang ~.~)

“Sao vậy? Em sợ anh đêm qua làm gì em sao?” - Ngô Trác Thăng trả lời, giọng có chứa chút giận dỗi.

“Không...không có, vì đêm qua rõ ràng em ngồi dưới kia mà” - Cô thấy lạ, cô nhớ hôm qua cô ngồi ôm mình một góc bên cạnh giường, sao lại giờ nằm trên giường và bên anh chứ? Không lẽ cô bị mộng du sao? Đây không có nha, trước giờ chưa từng luôn nha. Vậy tại sao?

Không trả lời câu hỏi kia, Ngô Trác Thăng bỗng nên câu gắt:

“Sao giường em không ngủ? Lại ngồi dưới sàn, như vậy bị cảm lạnh đấy biết không?” - Mặc dù mắng, như anh vẫn lo lắng cho cô. Đêm lại lạnh lẽo, cô có giường không ngủ lại ngồi dưới sàn như vậy sẽ bị cảm lạnh mất. Điều hoà và đèn tường cũng không bật, cô bé này đang chơi trò gì đây? Muốn bị bệnh để anh lo sao? Hừ! Vậy quá lắm nha, như vậy anh sẽ rất lo.

“Em...em sợ” - Giọng cô run run trả lời.

Sợ? What? Em sợ cái gì vậy Song Nhi? Ôi trời ạ, sao anh lại nhìn được một cô gái kì lạ như cô cả tháng nay vậy nhỉ. Ý mà khoan, cả tháng nay đây là lần đầu anh vào phòng cô mà. Không lẽ cả tháng nay cô ngủ vậy sao? Ôi trời, chắc anh chết luôn quá trời ạ. Cô kì lạ nhất anh từng gặp luôn. Trông giống như anh chính là Sắc Lang còn cô là Tiểu Bạch Thỏ vậy =]]

“Em sợ gì?” - Ngô Trác Thăng kiên nhẫn hỏi, cô bé này làm anh tức chết mà trời ơi. Ngô Trác Thăng gào thét trong lòng.

(@Ngô Trác Thăng: sao lại như vậy hả???!!!

@Song: Sorry nha hị hị ta với thím Song Nhi n9 là hội chị em bạn dì nên mới giống nhau vậy thôi:3)

Cô lưỡng lự không muốn trả lời. Nói cô sợ giường lớn quá không dám ngủ? Nói cô sợ phòng to quá nên sợ ma cho anh biết sao? Anh mà nghe được câu trả lời thì chắc anh cười lộn ruột luôn quá. Lúc đó cô muốn đào hố chui xuống dưới luôn rồi.

Nhìn cô lưỡng lự không muốn trả lời, Ngô Trác Thăng lại lên tiếng:

“Nói! Em sợ gì?”

Nghe anh hỏi lần hai, giọng đầy tức giận, làm cô sợ giật bắn mình. Ngâm ngùi cúi mặt nói nhỏ:

“Em sợ...giường to quá em không dám ngủ, trước kia em chưa từng ở trong căn phòng to lớn thế này, em sợ ma và không dám ngủ” - Cô nói. Aaa cô muốn đào hố chui luôn aaaa. Có ai sợ như cô không? Lại sợ giường lớn, phòng lớn không dám ngủ chứ.

Tưởng anh cười mình, nhưng không! Anh lại gần giọng hỏi:

“Vậy cả tháng nay em nằm đâu mà ngủ?”

“Sofa” - Cô trả lời.

Cau mày, ngủ cả tháng nay ở sofa sao? Cô có làm không vậy trời? Phải chăng, cô còn sợ, không an tâm khi ở đây. Cô chưa tin anh, còn sợ anh sao?

“Được rồi, sau này anh sẽ ngủ với em để em khỏi sợ” - Ngô Trác Thăng nói với ánh mắt đầy tà mị.

(@Song:hehe mọi người hiểu rồi nhĩ?)

Hả? Ngủ cùng cô sao? Không...không...không thể nào phải không? Như vậy..có..có quá gần gũi không?

Cô dịch người,lùi lùi. Không cần thận ngã nhào xuống sàn. Anh vội kéo tay cô lại,ai ngờ lao xuống đè cô luôn. Và...môi chạm môi.

Mất kẻ mất,mùi kẻ mùi. Hơi thở dồn dập. Cô tròn mắt nhìn anh,muốn vùng vẫy nhưng ai ngờ anh lại cố định hai tay cô. Không cho cô vùng vẫy,cái nụ hôn này anh nhớ lắm rồi,nhớ đến buổi tối đó,nhưng lại ăn cái tát trời giáng của cô. Lần này,anh quyết không bị ăn tát nữa đâu.

(@Song: hiuhiu nam9 cũng biết lựa thời cơ ♥

@Ngô Trác Thăng: Chuyện ta mà lị *vuốt tóc*)

Anh hôn trọn môi cô,mút trọn không chừa chỗ nào. Dùng đầu lưỡi tách hàm răng cô ra,tấn công vào. Đầu lưỡi anh quán chặt đầu lưỡi cô,hôn muốn đến ngạt thở. Hôn,mút trọn làm hơi thở cô không ổn định. Dồn dập làm cô mất đi ý thức chống cự. Á khoan! Khoan lẽ anh muốn cô vào buổi sáng luôn sao? Cô không muốn...không muốn,cô mới 17 thôi mà...huhuhu

Hôn muốn ngạt thở,anh mới bỏ đôi môi cô ra. Vì ai kia sắp ngất vì hôn rồi.

Chưa hoàn hồn lại,lại bị anh không kìm được dục vọng trong người,đưa tay xé hết đồ của cô ra.

Xoẹt! Tiếng xé đồ làm cô hoàn hồn. Lắc đầu ngoài ngoại,hai hàng nước mắt chảy dài.

“Ư..ư không muốn..thả em ra” - Nhưng vô ích,anh cố định hai tay cô lần nữa,cúi xuống hôn đôi môi đang lải nhải kia.

Đang mơ hồ,lại bị anh hôn thêm lần nữa. Lại làm cô mơ hồ hơn. Thấy đầu óc cứ quay quay.

Đang lúc cao trào,tiếng bên ngoài đã cắt ngang.

“Cô Song Nhi,đến giờ ăn sáng rồi ạ” - Tiếng của cô giúp việc vọng bên ngoài.

Cô lúc này hoàn hồn,cổ đẩy anh ra,cố định hơi thở trả lời:

“A ừ...tôi xuống liền”

“Vâng” - Nghe cô trả lời,giúp việc lùi đi.

Lúc này,cô dùng hết sức đẩy anh ra. Ngồi bật dậy,tát cho anh một cái.

Bốp!! Cái tát trời giáng thứ hai.

“Anh...đồ lợi dụng thời cơ” - Cô đỏ mặt nói,nếu muốn cô làm chuyện đó. Thì đợi cô đủ 18 tuổi sau khi qua cái sinh nhật vào tháng sau đi. Cô hiểu,anh mua cô về vì muốn cô. Cô cũng đã suy nghĩ kĩ,nếu giao thân cho anh lần nữa,thì có thể trả nợ từ đầu đến cuối cho anh. Không ai nợ ai.

Bị cái tát trời giáng của cô,anh không hề tức giận. Đưa tay nâng cằm cô lên. Cúi xuống hôn mãnh liệt lần nữa.

“Ư..a...” - Bị anh hôn lần ba,làm cô gần như kiệt sức,muốn đẩy anh ra nhưng không còn tí sức nào.

Bỏ cái đôi môi mềm mại kia ra,anh cúi xuống cắn nhẹ vào vành tai cô. Thì thầm:

“Em sẽ là của anh,không lâu đâu” Xong anh đứng dậy. Bỏ ra ngoài.

Cô ngồi đó,mơ hồ. Khoảng khắc này cô mới nhận ra. Anh không đơn giản như cô nghĩ. Không phải mấy phút trước còn dịu dàng sao,sao lúc sau anh lại thành một con sói độc chứ? Cô rất tin ở anh mà...tại sao chứ?

Bên anh,gần như nhịn dục vọng trong người. Anh muốn cô là của mình,đâu ai biết đêm qua ngủ cùng cô anh đã chịu khổ thế nào. Và lại,lúc Max nhìn cô,làm anh rất tức. Muốn nắm Max ra luôn kia,vì lúc đó anh rất tức,đau và nhói trong lòng...giống như...anh đang ghen!

(@Song: Vì anh đang ghen...ghen..ghen..ghen.. mà.. *ngoáy mộng *

@Tiểu Bạch Thỏ: là Hạ Châu Như Song ná Haha anh đang ghenmn

@Sói Sắc Lang: Ngô Trác Thăng Bà Song tác giả bà được lắm aaaa tức quá == *đập đầu vô tường *)

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Tiểu bạch thỏ chưa về nhà ?

Sau khi chấn động buổi sáng. Cô không dám xuống nhà ăn sáng,cô ngồi trong phòng,ôm mình ngồi trên phía giường. Nước mắt dần như rơi xuống,cô cố nén lại. Không được khóc,khóc làm gì. Coi như chó cắn qua đường đi.

Ngô Trác Thăng biết mình vừa làm cô sợ,nên không làm phiền. Thấy cô không xuống ăn sáng,anh bảo giúp việc mang lên cho cô,xong đến công ty.

Có lẽ cả hai nên tránh mặt nhau hôm nay,chết tiệt! Con mẹ nó,sao lúc đó anh ngu ngốc vậy nè trời!

Khóc một trận trong phòng xong,cô dần mệt và ngủ thiếp đi. Cô muốn nghỉ ngơi,cái gì xảy ra sau này thì mặc kệ nó. Bán thân cũng được nữa,âm giường cũng được,vì cô bây giờ không còn con đường nào để đi nữa rồi. Có lẽ giờ đây cô không còn là Hạ Châu Như Song hoạt bát trong sáng kia nữa. Trở thành một cái xác không hồn thôi.

Mệt mỏi,cô ngủ đến trưa. Công việc ở siêu thị là 11h trưa,bây giờ là 10h30. Cô lấy lại tinh thần,xuống giường bước vào phòng tắm. Thay đồ,chải tóc rồi cô ra ngoài. Bây giờ đi làm để trả nợ thôi. Bây giờ đó là điều chính trong cuộc sống của cô.

Thấy cô xuống nhà,quản gia vội chạy lại hỏi:

“Tiểu thư,cô đi đâu vậy?”

“À..à tôi ra ngoài đến tối tôi về,bye bác nha” - Nói xong cô ôm túi xách chạy đi. Nếu mà đứng lâu bảo đảm bị quản gia ép ở nhà. Ba mươi sáu kế,chạy là thượng sách.

Thấy cô hốt ha hốt hải chạy đi,quản gia không khỏi tò mò. Cô về đây cả một tháng rồi,cô rất hiền và tốt bụng. Nhưng ông hay thấy cô ra ngoài lúc trưa đến chiều mới về. Nhiều lúc muốn hỏi cô đi đâu,nhưng chưa hỏi được gì cô lại ba mươi sáu kế chạy mất dạng. Người của ông chủ,nên ông không dám làm gì. Thật sự ông thắc mắc cô đi đâu,và muốn nói điều này với anh nhưng lại sợ cô gặp rắc rối. Hazz ông biết cô là cô gái sẽ thay đổi được anh,nhưng...cả hai dường như có gì mâu thuẫn ở giữa,ông thật sự muốn thấy anh hạnh phúc. Vì từ lúc Ngô Thần đưa anh và Ngô Mạn về nhà. Ông là người chăm sóc anh và Ngô Mạn. Suốt chừng đây năm,ông chỉ thấy Ngô Trác Thăng quan tâm Ngô Mạn Mạn. Còn những người khác thì...hazz máu lạnh khỏi chê. Vậy mà từ lúc cô xuất hiện,làm anh vui vẻ hơn. Ông cũng vui thay,nhưng cả hai dường như rất mâu thuẫn gì đó. Hazz sao tâm tư ông già này nhiều dữ vậy nhỉ? Mong sao cả hai vui vẻ là được rồi,ông có linh cảm sau này người nhận đau khổ là cô. Có lẽ hai con người này phải trải qua khó khăn mới đến được tình yêu đây.

Cô chạy ra khỏi biệt thự,vội bắt xe bus. Nhanh nào,không trễ giờ mất.

Vừa lên xe bus. Từ xa chiếc xe của Ngô Trác Thăng gần đó. Trong xe Ngô Trác Thăng đang cau mày,ai giống cô vậy? Nhưng cô đi đây? Mà chắc giờ này cô đang ngủ,không có đi đâu đâu nhỉ? Chắc anh nhìn lầm rồi.

Chạy đến chỗ làm,cô vừa kịp giờ. Hú hồn,tương trễ chứ.

Cô bắt đầu công việc,như mọi ngày là lau kính và lau nhà. Cô bận túi bụi,lấy xô nước và cây lau nhà bắt đầu công việc.

Ở công ty, Ngô Trác Thăng lo lắng cho cô,nhìn đồng hồ. Đã 12h rồi sao? Không biết cô ăn uống gì chưa? Hồi sáng làm cô sợ vậy mà. Hazz mày ngốc quá Ngô Trác Thăng à. Làm cô sợ đến vậy mà,còn cái thái độ tỏ ra nguy hiểm đó nữa chứ. Lúc đó sao mày không đập đầu vào tường cho tỉnh. Aizzz tức chết mà.

(@ Song: bây giờ mới biết lo cho Tiểu Bạch Thỏ ư *cười khẩy*)

Cả hai dường như nghĩ đến nhau. Nhưng không ai dám gọi cho ai. Cô thì sợ,còn anh thì sợ làm cô hoảng loạn. Và hai người im lặng với nhau nguyên ngày.

Đến tối, Ngô Trác Thăng về biệt thự. Mệt mỏi ngã người vào sofa.

“Ông chủ,cô Song Nhi chưa về nhà” - Quản gia chạy ra nói. Bây giờ đã 9h rồi mà cô chưa về. Hồi sáng cô nói cô đi đến chiều mà. Nhưng sao lại...

Nghe thấy cô chưa về Ngô Trác Thăng bật dậy. Cô chưa về sao? Nhìn đồng hồ, đã 9h rồi, sao cô chưa về nữa? Còn giận anh hồi sáng hay gì sao? Không thể nào phải không.

Không suy nghĩ, anh rời khỏi biệt thự đi tìm cô. Cô bé chết tiệt! Em chạy đi đâu rồi.

Lúc này, cô đang ôm mình thang vắn ở bên xe bus. Huhu, ông chủ hôm nay bỗng dưng ép cô tăng ca. Cô đành ở lại, ai ngờ lại trễ đến vậy. Gần 9h30 rồi, xe bus cũng không còn. Ahuhu không lẽ giờ cô ngồi đây đến sáng mai sao. Cô không có giàu đến mức bắt taxi đi, oa oa bây giờ làm sao. Ngô Trác Thăng anh đâu rồi. Em lỡ quên điện thoại rồi. Huhu gọi ai giúp bây giờ.

“Cô bé, sao ngồi đây vậy em?” - Một tên biến thái đi đến bên cô.

Cô lúc này ngẩn mặt lên, thấy tên đó có ý đồ vội căng giò lên chạy. Mẹ ơi ba mươi sáu kế chạy là thượng sách. Nhìn mặt anh ta không phải tên tốt lành gì đâu.

Thấy cô chạy đi, tên kia cũng chạy theo.

“Cô bé, chạy đi đâu đấy?” - Tên đó vừa chạy vừa gọi cô.

Cô coi như không nghe thấy, cứ tăng tốc mà chạy. Biết rằng tốc độ của cô rất chậm, nhưng chạy được cứ chạy đi. Có bị cường hiếp ít nhất cũng phải trong tay anh lần nữa, không là tên đó được. Ý mà khoan, cô vừa nghĩ gì vậy trời? Lo mà chạy thôi.

Cô lo chạy, không quan tâm phía sau hay xung quanh. Tên háo sắc kia cũng như kiệt sức, con nhỏ đó ăn gì mà chạy hoài vậy.

Cô vừa chạy vừa cầm đầu, không để ý mình đang vượt đèn. Một chiếc xe BWV đang lao đến cô, nghe tiếng còi in ỏi, cô hoảng hồn đứng khựng lại. Nhìn chiếc xe kia lao tới cô, cô như chôn chân tại chỗ. Hai chân muốn chạy muốn né nhưng lại không được, cô cứ nhìn xe lao tới. Mẹ ơi cô sắp gặp ông bà sao.

Kít... chiếc xe đó phanh gấp lại, không cẩn thận đụng nhẹ vào cô, làm cô ngã xuống đường. Hoảng sợ ngất đi.

Người trong xe vội bước ra, chạy lại chỗ cô lay cô:

“Cô gì ơi, cô có sao không?”

Lúc này, Ngô Trác Thăng đang điên đầu tìm cô. 10h rồi, vẫn không thấy cô đâu. Cô đi đâu vậy chứ? Hạ Châu Như Song, Tiểu Bạch Thỏ em đừng có chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bắt Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thay đồ Cho tiểu bạch thỏ!

Người đụng trúng cô thấy cô bất tỉnh, không biết làm sao. Bế cô vào xe chạy thẳng về nhà mình.

Sáng hôm sau.

Cô tỉnh lại, nhìn xung quanh. Đây là đâu? Quay đầu ra nhìn cửa sổ, trời sáng rồi. Thôi chết! Ngô Trác Thăng chắc chắn đang lo cho cô.

Hạ Châu Như Song không suy nghĩ gì nhiều, lao xuống giường rồi chạy về biệt thự. Không quan tâm xảy ra việc gì hôm qua, không quan tâm đêm qua mình ở đâu, không quan tâm tay và đầu gối bị thương chưa được băng bó, chỉ quan tâm sợ Ngô Trác Thăng lo lắng.

Người đàn ông bước ra từ phòng tắm, thấy trên giường không còn ai. Cô gái đó đi rồi sao? Anh chưa kịp xin lỗi mà.

Đi lại giường, anh vừa lau tóc vừa nhìn đồng hồ. Bỏ khăn tắm xuống, ngã người xuống giường. Cô gái đó anh chưa kịp hỏi tên mà.

Quo tay lên lấy gối, bỗng cái gì đó dưới gối. Anh bật dậy, một sợi dây chuyền. Hình trái tim và có chữ A, đây là sợi dây của...!

Cô lao đầu chạy về biệt thự. Chạy vào phòng khách, cô gần như kiệt sức. Về nhà rồi, Ngô Trác Thăng... Ngô... chưa lên tiếng, trước mặt cô tối sầm lại. Ngã người xuống sàn.

Ngô Trác Thăng đang điên đầu cả đêm hôm qua, cô đi đâu cả đêm vậy? Biết anh lo lắng không? Sao... sao lại biến mất như vậy chứ. Không được, phải đi tìm cô.

Ngô Trác Thăng như hổ báo, lao xuống nhà định đi tìm cô, thì thấy quần gia đang hốt hoảng ở đó.

“Ông chủ, cô Song Nhi cô ấy ngất ở đây” - Quần gia vừa lay cô vừa nói.

Ngô Trác Thăng vội chạy lại, là cô, là cô! Người con gái làm ngu ngốc làm anh điên cuồng tìm cả đêm đây rồi.

Thấy gương mặt cô không tí sắc, anh vội bế cô lên chạy về phòng, vội gọi bác sĩ đến. Đây là thành quả cả đêm hôm qua cô đi biệt tăm đây sao?

Bác sĩ gia đình đến, Ngô Trác Thăng và quần gia đứng lo phập phồng bên cạnh. Bác sĩ sau khi truyền dịch cho cô xong, ra khỏi phòng. Vì ai kia làm ồn mãi, không cho ông khám gì cả nên ông đành đá ra ngoài thế này. Giờ ra phải báo cáo tình hình sức khỏe của cô, không ai kia giết ông luôn mất.

Thấy bác sĩ bước ra, anh vội hỏi:

“Bác sĩ, cô ấy?”

“Cô ấy không sao, hình như mới bị tai nạn, đầu gối và khuỷu tay trái bị trầy xước, thêm cô ấy làm việc quá sức nên sốt cao, bị ngất, truyền dịch và nghỉ ngơi sẽ ổn. Nếu truyền dịch xong, gọi tôi tới” - Bác sĩ nói.

Tai nạn? Làm việc quá sức? Bị thương? Rốt cuộc là sao?

“Cảm ơn bác sĩ, quần gia tiễn bác sĩ giúp tôi”- Ngô Trác Thăng lạnh nhạt nói, xong bước vào phòng.

Bước vào, thấy cô đang ngủ yên vị trên giường. Gương mặt không ổn cho lắm, làm việc quá sức và tai nạn là sao? Sao anh không hiểu gì hết?

Đi đến bên giường, anh đưa tay vén tóc cô lên. Đồ ngốc! Đêm qua em đi đâu mà không về? Còn bị tai nạn và làm việc quá sức là sao? Những câu hỏi này anh nhất định sẽ hỏi em, sau khi em tỉnh và khỏe lại đồ ngốc ạ.

Nhìn thấy bộ đồ hôm qua chưa thay của cô, Ngô Trác Thăng lấy trong tủ ra một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của mình, vào phòng tắm lấy chậu nước ấm và khăn bông.

Ngồi bên giường, anh cởi áo sơ mi cô ra. Nhận ra đang truyền dịch, anh không suy nghĩ lấy kéo trong hộc tủ ra. Và... cắt áo sơ mi và bra cô ra.

Giúp cô lau người, xong giúp cô mặc chiếc áo sơ mi của anh vào. vén mái tóc cô, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường đắp mền lại. Hôn nhẹ lên trán cô. Thay bộ đồ đó ra, giúp cô thoải mái hơn. Như vậy tốt hơn.

Định đứng dậy, ai ngờ bị tiếng nói thất thanh của Max xông vào.

“Trác Thăng, hôm qua có người thấy cô ấy ở trạm xe bus” - Max như điên vào la lên, nhưng một phút sau. Anh khựng lại, thôi chết anh rồi! Ngô Trác Thăng đang đen mặt nhìn anh. Và... cô đang yên vị ngủ trên giường. Max biết mình làm phiền, đóng cửa lại và CHẠY LÀ THUỢNG SÁCH! Không Ngô Trác Thăng bầm Max anh luôn.

(@Max: haha chuyện *chạy*)

Bị Max “Đột Kích” bắt ngờ, anh chỉ biết thờ dài. Quay sang nhìn cô, may quá cô vẫn ngủ. Giống như giấc ngủ này rất ấm áp vậy.

Kéo chăn lên, đắp ngay ngắn cho cô xong anh ra ngoài. Đóng nhẹ cửa lại, và đi “Xử” đẹp cái tên lãi nhãi kia.

Xuống nhà, anh thấy Max đang ngồi đó. Hôm nay còn biết suy tư? Làm Ngô Trác Thăng anh bắt ngờ nha.

“Max” - Ngô Trác Thăng đi lại gọi tên Max.

“Cậu tìm ra cô ấy hồi nào vậy?” - Đây là câu hỏi đầu tiên khi Max thấy cô ngủ trên giường và đang được truyền dịch kia.

“Cô ấy không hiểu sao lại ngất ở phòng khách lúc sáng nay”- Ngô Trác Thăng nói, vừa xoa xoa mắt. Cả đêm hôm qua anh chưa ăn gì, thêm thức trắng để tìm cô, bây giờ đúng là hơi mệt mỏi.

Max gần như rớt hàm. Giỡn chơi hả? Biết cả đêm hôm qua hành xác anh dữ lắm không? Lúc cô mất tích đêm qua, Ngô Trác Thăng gần như nổi khùng lên đi tìm cô. Và đương nhiên lời Max anh đi không suy nghĩ, hành cả đêm anh không được ngủ và phải cố đi tìm cô. Đến khi người anh gọi nói có người thấy cô ở bến xe bus, thì anh lao như điên đến báo tin. Ai ngờ cô lại về nhà rồi, nhưng sao lại bị ngất? Lúc này thấy cô đang truyền dịch? Đêm qua cô bị gì sao?

“Cậu cũng mệt rồi, nghỉ ngơi đi” - Max nói.

“Cậu cũng vậy, ở lại đây nghỉ ngơi đi, đêm qua cậu cũng vất vả rồi”- Max dựa vào sofa nói. Hazz đúng là anh và Max mệt chết vì cô mà. Lần sau nên cho vệ sĩ theo cô cho chắc, không hành anh đi tìm như một thằng điên thế này. Hazzz...!!

Max không nói gì, ngã người xuống sofa và nhắm mắt ngủ, không quan tâm gì luôn.

Còn Ngô Trác Thăng sau khi dặn dò quần gia, cũng ngã người xuống sofa ngủ. Cả hai xem hai cái ghế sofa như giường. Mệt mỏi ngủ không quan tâm, không cần về phòng luôn.

Sau khi ngủ dậy, nhìn sang thấy Max đang còn ngủ. Ngô Trác Thăng nhìn đồng hồ, đã 1h trưa rồi sao? Cô dậy chưa nhỉ?

Bật dậy, anh về phòng mình. Cô vẫn ngủ, có lẽ cô hơi mệt mỏi. Nhưng điều anh thắc mắc là sao cô lại làm việc quá sức chứ?

Thấy truyền dịch xong, có lẽ quản gia đã gọi bác sĩ đến. Ngồi xuống, anh lấy chiếc khăn trên trán cô xuống. Đặt tay lên trán cô, đỡ sốt rồi, may quá!

“Ừm. Thăng...” - Cô mở mắt ra, nhìn thấy Ngô Trác Thăng vội mấp môi nói. May quá! Cô về nhà rồi, không làm anh lo chết mất.

“Em tỉnh rồi, có thấy không khoẻ chỗ nào không? Có sao không?” - Ngô Trác Thăng hỏi không ngừng nghỉ.

“Em.. không sao, chỉ.. hơi khát” - Cô mấp môi nói. Sao cô nằm đây? Lại còn làm cho anh lo như vậy chứ? Đầu cô nhức quá. Sao cô không hiểu gì hết vậy?

Ngô Trác Thăng vội đi lấy nước cho cô, lấy nước xong về phòng, đỡ cô ngồi dậy giúp cô uống nước.

Uống được một ít rồi lại thôi, anh bỏ li nước xuống, giúp cô nằm xuống.

Lúc này cô mới nhận ra đồ mình đã bị thay ra, còn mặc áo sơ mi rộng thùng thình của anh. Không lẽ... anh thay đồ cho cô sao?

Thấy cô đang cau mày, Ngô Trác Thăng lo lắng hỏi:

“Em thấy không khoẻ chỗ nào hả?”

“Không.. anh... thay đồ cho.. em?” - Cô đỏ mặt nói, huhu cầu trời đừng là anh mà. Lúc đó cô ngại chết mất thôi.

“Là giúp việc thay” - Ngô Trác Thăng nói dối, nếu nói anh thay chắc chắn ăn mấy cái tát luôn. Và lại vụ sáng hôm nọ còn làm cô sợ anh, nên nói dối tốt hơn.

(@Song: Đúng vai sói sắc lang dụ dỗ tiểu bạch thỏ mà =...=

@Tiểu Bạch Thỏ: àaaaaaa ai thay đồ cho ta *đuôi giết sói sắc lang *

@Sói Sắc Lang: hehe *chạy té khỏi *)

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chủ nhân thứ hai của căn nhà này!

“Được rồi, em muốn ngủ thêm một lát hay là em muốn ăn gì không?” - Ngô Trác Thăng nhẹ nhàng hỏi. Chăm cho con tiểu bạch thỏ ngọc này khoẻ lại rồi tính sau. Còn lại đẹp sang một bên đã.

“Em.. muốn về phòng mình” - Cô nói nhỏ, cô biết là mình chỉ mặc cái áo sơ mi rộng này của anh. Ngại chết aaa~ tốt nhất cô nên thay đồ tốt hơn.

Bỏ mền ra, cô định bước xuống giường thì đầu gối mới cảm thấy đau. Ui da! Lúc cô chạy về đây đâu có đau như vậy? Nhìn xuống, cô thấy đầu gối mình bị thương và sưng lên. Do hôm qua sao?

Anh vội đi lại bên cô, đỡ cô ngồi xuống giường.

“Khụy tay và đầu gối em bị thương, sao lại để sưng tấy lên vậy chứ? Em biết nhiễm trùng không?” - Ngô Trác Thăng miệng trách, nhưng lòng thì luôn lo cho cô. Con bạch thỏ này, thấy cô bị thương biết anh xót thế nào không?

“Em.. hôm qua bị xe... đụng...” - Cô nói nhỏ, hic nên đầu thú tốt hơn. Không anh lại tra khảo sao cô về trễ còn bị thương, lúc đó sợ anh biết cô đi làm thì toi.

“Sao?” - Anh tròn mắt, cô nói gì? Xe đụng sao? Đem hôm qua cô ở đâu? Có sao không?

“Là do... có cái tên biến thái kia bám đuôi theo em, nên em chạy vội... lỡ vượt đèn, nhưng không sao đâu, em chỉ bị té nhẹ thôi... vết thương nhỏ như vậy không sao đâu” - Cô vội giải thích. Hic cô hờn cái tên biến thái kia.

(@Song: hờn cả thế giới...•)

“Đem qua em ở đâu?” - Anh cau mày hỏi. Nếu cô bị đụng, có lẽ sẽ ngắt đi. Tại sao người đụng cô không đưa cô đi bệnh viện? Hay bỏ trốn? Không, bỏ trốn người đi đường sẽ đưa cô vào bệnh viện và tìm điện thoại cô, tìm số nào thân thiết gọi điện. Nhưng... đem qua anh cho lục tất cả bệnh viện không ai

nhập viện hay cấp cứu vì tai nạn.

“Em. không biết, lúc sáng em tỉnh lại thấy mình không phải ở nhà.. nên đã rời khỏi về nhà gấp sợ anh lo.. đến nhà thì... em ngất rồi” - Cô cúi mặt nói.

Không phải nhà? Không lẽ, người đụng cô đưa cô về nhà sao? Là nam hay nữ? Có làm gì cô không? Ngô Trác Thăng, anh mà biết ai đụng cô còn đưa về nhà anh sẽ băm thành trăm mảnh mất. Cô bị thương mà cũng không rửa vết thương giúp cô nữa, hừ ta hờn!!!

Ngô Trác Thăng không nói gì. Im lặng, thật ra vẫn đang mắng chửi người kia. Cô thấy anh im lặng, anh sao vậy?

Cô định đứng dậy, lại bị anh ấn xuống cau mày hỏi.

“Em muốn đi đâu?” - Ngô Trác Thăng hỏi.

“Em. về phòng thay đồ” - Thật sự mặc áo sơ mi không sao, nhưng đó là của anh... và làm cô ngại...

“Chân em vậy sao đi?” - Anh nói.

“Em. tự đi được” - Anh sao vậy? Sao lúc nghe cô kể lại trở nên kì lạ như vậy chứ?

Ngô Trác Thăng không nói gì, bế cô lên ôm chặt vào lòng. Cô bị nâng lên bất ngờ, tay ôm chặt cổ anh.

“Ồ.. anh làm gì vậy?” - Cô ngỡ ngàng khi bị nâng bất ngờ thế này.

“Bế em về phòng, cái chân em đi vài bước kéo ngã nữa lại rồi khổ” - Ngô Trác Thăng nói, xong ung dung bế cô bước đi.

Cô chỉ im lặng, cô không mặc nội y. Lại được gần anh, được anh ôm, được sát anh như vậy làm cô ngại. Aaa con người này bá đạo, toàn tự mình quyết định không aaaa.

Ba ngày sau.

Cô khỏe lại và tốt hơn, Ngô Trác Thăng cũng an tâm phần nào nên đã để cô ở nhà và đến công ty sau khi ba ngày ở nhà chăm sóc cô, và quên luôn cái vụ làm việc quá sức gì của cô.

Sau khi anh đi, cô cũng lỏn tỏn ra khỏi biệt thự. Đi làm, hôm nay cô có lương rồi.

Đến siêu thị, cô cầm cúi làm việc sau khi ba ngày bị anh “Cắm Cung” kia.

Đúng lúc đó, Max đi ngang, thấy ai giống cô đang lau kính không khỏi cau mày. Lầm bầm:

“Không lẽ tiểu bạch thỏ của Trác Thăng đi làm ở siêu thị sao?”

Nhìn mãi, Max nhận ra trễ giờ. Vội đạp chân ga phóng đi. Việc này nói sau vậy. Giờ mà trễ tên kia giết anh luôn mất. Huhu sao anh khổ vậy nè◡◡◡

Đến tối, 8h cô ra khỏi siêu thị. Vì Ngô Trác Thăng nói nếu ra ngoài nhớ về trước 9h, sau này anh sẽ sắp xếp tài xế lum la gì đó cho cô. Dĩ nhiên cô từ chối kịch liệt vụ tài xế gì đó, và nghe lời anh đi về sớm hơn 9h, thêm cô không muốn như hôm đó đâu.

Đi bộ trên đường, cô đi ngang một con hẻm nghe tiếng đánh nhau. Lạ vậy? Ai đánh ai vậy?

Bước chân như không làm chủ, cô đi lại gần đó. Nỡ ai có gì sao? Giúp cho lành.

Đi lại gần, cô thấy bọn trẻ khoảng 10tuổi đang vây đánh một cô bé 5tuổi, cô không chịu được tức giận quát lên.

“Nè mấy đứa, dừng lại” - Cô quát lên. Hừ! Ăn hiếp con nít, còn là con gái nữa. Hèn! Nhưng nhìn cô bé kia... giống cô hồi nhỏ. Luôn bị bạn bè ăn hiếp và đánh đập, đồ giải trí.

Cả bọn thấy cô, gương mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, sợ quá cả bọn chạy toán loạn.

Cô đi lại gần cô bé kia, cô bé kia người đầy vết thương, và đang rất sợ. Cô bước lại, nhẹ nhàng ngồi xuống chạm nhẹ vào cô bé.

“Cô bé, em có sao không?”

“...”Cô bé kia im lặng, do sợ, do đau và đói.

Cô thấy cô bé bị thương khá nặng, sợ không dám mở lời nữa. Cô bế cô bé lên, về nhà trước đã. Giúp cô bé này tắm rửa và xử lý vết thương rồi tính sau.

Ôm chặt cô bé kia vào lòng, cô đứng dậy bước đi. Cô bé này... có gì đó rất giống cô... rất giống.

Cô ôm cô bé đi trên đường, hôm nay cô không muốn đi xe bus nên đã lỡ xe rồi. Điện thoại hết pin không gọi được Ngô Trác Thăng đến giúp rồi. Đành ôm cô gái bé nhỏ này đi bộ vậy.

Đang đi, bỗng chiếc xe nào theo đuôi cô, bóp kèn in ỏi.

“Hé nhô mỹ nhân” - Max vẫy tay chào.

“Max” - Cô bất ngờ.

“Anh... giúp tôi được không? Đưa tôi về biệt thự, cô bé này cần xử lý vết thương” - Cô vội nói, bỏ qua màn chào hỏi cái đi. Giờ lo cho cô bé đang run cầm cập trong lòng cô đây.

“Được” - Nghe cô nói, Max đảo mắt nhìn cô bé cô đang ôm. Biết cô bé kia đang run và sợ. Nên không suy nghĩ đồng ý liền.

Vào xe, cô bé kia bám chặt cô. Cô cũng không buông, ôm chặt cô bé không ngừng trấn an.

Về biệt thự, cô ôm cô bé về phòng mình. Giúp cô bé tắm, thay đồ rồi băng bó vết thương. Xong, cô đắp mền ngay ngắn, nhìn cô bé kia ngủ.

Đứng dậy định xuống nhà tìm gì đó cho cô bé ăn, nhưng Ngô Trác Thăng đã đâu ra xông vào.

“Thăng?” - Cô cau mày, sao anh biết mà chạy về hay vậy.

“Em... đưa một đứa bé về nhà” - Ngô Trác Thăng đảo mắt nhìn cô bé kia đang nằm trên giường.

Cô gật đầu.

“Em muốn giúp cô bé thôi, lúc nào cô bé tìm được gia đình em sẽ đưa cô bé về” - Cô nói. Không biết anh có giận khi cô đưa người lạ vào nhà không?

“Anh cho em chăm sóc cô bé được chứ?” - Cô lại hỏi.

“Được” - Ngô Trác Thăng chần nhích trả lời.

Cô vui mừng. Mỉm cười nhìn Ngô Trác Thăng may quá anh không giận. Làm cô hết hồn à.

Ngô Trác Thăng bỗng sát cô, đưa tay vén tóc cô nói nhỏ vào tai: “Đây là nhà em, em muốn sao cũng được, vì em đã là chủ nhân thứ hai của căn nhà này!”

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Con nuôi

Nghe anh nói, cô đỏ mặt như cà chua. Anh đang nói gì vậy? Ý... nói cô là chủ nhân của căn nhà này sao? Mà.. cô là gì của anh? Là gì?

“Được rồi, em đợi cô bé đó tỉnh lại sao?” - Biết cô đang ngượng, nên anh bỏ cô ra, nhẹ nhàng hỏi.

“Ừm... em... định gọi bác sĩ...” - Cô cúi mặt nói nhỏ.

“Được, anh sẽ gọi. Em đi tắm rồi ăn tối cùng anh được không?” - Ngô Trác Thăng lại hỏi.

“Vâng” - Cô gật đầu, quay người đi lấy đồ rồi vào phòng tắm.

Xong, anh cũng ra khỏi phòng. Gọi bác sĩ gia đình đến.

....

Tắm xong, cô bước ra, thấy bác sĩ đã đến. Đang khám cho cô bé kia. Cô vội đi đến với mái tóc đang ướt chưa lau khô kia.

“Cô bé chỉ bị thương ngoài da, thiếu chất, cần được nghỉ ngơi và ăn uống đầy đủ, và quan trọng nhất không nên để vết thương đọng nước” - Bác sĩ nói.

“Cảm ơn bác sĩ”- Cả hai đồng thanh nói.

“Không có gì, đó là trách nhiệm của tôi. Tạm biệt” - Bác sĩ cúi đầu nói, xong rời đi.

Ngô Trác Thăng vội bảo quản gia tiễn bác sĩ về. Còn cô, ngồi bên cạnh kéo mền lên, đắp ngay ngắn cho cô bé. Một cô bé tội nghiệp, xem ra cô may mắn hơn cô bé này.

Bỗng, Ngô Trác Thăng lấy khăn lau tóc cô. Còn heo này, lo đến mức đầu tóc ướt không chịu lau khô luôn sao.

“Anh...” - Bị Ngô Trác Thăng lau tóc, làm cô bất ngờ.

“Im lặng, để anh lau khô tóc” - Ngô Trác Thăng quát nhẹ, ung dung lau tóc cho cô.

Lau tóc xong, Ngô Trác Thăng lấy máy sấy tóc, sấy tóc cho cô. Anh làm một cách thành thạo, như rằng đây là công việc anh hay làm vậy. Anh... từng sấy tóc cho cô gái nào sao?

Thật ra lúc nhỏ, em gái anh - Ngô Mạn luôn hậu đậu. Nên mỗi lần Ngô Mạn tắm xong, ít khi lau tóc hay sấy tóc cho khô. Nên người anh đây luôn phải làm. Nên cái công việc làm khô tóc này anh đã quá thành thạo rồi.

Giúp tóc cô xong, anh kéo cô xuống ăn tối. Cả hai ăn vui vẻ, có người ăn chung nó rất ấm áp và vui vẻ.

Sáng hôm sau.

Cô bé kia tỉnh dậy, thấy mình đang ở trong căn phòng to lớn, được băng bó lại các vết thương kia. Cô bé không những ngạc nhiên mà bất ngờ.

“Em tỉnh rồi”- Cô đi lại nói.

Cô bé bị lời nói của cô làm cho hoàn hồn. Quay sang thấy cô đang mỉm cười nhìn mình. Nụ cười giống như thiên thần, ấm áp và mang lại hạnh phúc cho người khác.

“Chị... là ai?”- Cô bé run run hỏi.

“Chị là Song Nhi, hôm qua đi ngang cái ngõ hẹp kia, chị thấy em bị đám con trai đánh, giải cứu em, định đưa em về nhà của mình lại thấy em ngất đi, nên chị em đưa về nhà luôn”- Cô nói.

Cô bé kia lúc này nhớ lại, hôm qua... thì ra là cô... người mang lại hơi ấm cho cô bé đây sao?

“Em tên gì?”- Cô ngồi cạnh bên cô bé.

Cô bé thấy cô gần mình, sợ hãi lùi lại. Cô bé sợ, nhỏ rất sợ.

“Đừng sợ, chị không làm gì em đâu”- Cô cảm nhận được cô bé đang sợ mình. Cũng phải thôi mà. Cô hiểu cô bé lúc này. Hazz khổ thân con bé, còn nhỏ đã bị như vậy.

Nhỏ lúc này như hết sợ cô, không run rẩy nữa. Nhỏ tin cô là người tốt, nhỏ tin!

“Ngoan, em tên gì?”- Cô lại gần hỏi.

“Ngọc... Anh...”- Ngọc Anh run run trả lời.

“Nhà em ở đâu”- Cô lại hỏi.

“Không. có nhà”- Ngọc Anh nhỏ giọng trả lời, nhỏ có nhà, nhưng nhỏ không muốn về đó. Căn nhà như là địa ngục với nhỏ, nhỏ không muốn về đó. Nên nhỏ mới đi lang thang, không ngờ lại bị đám con trai kia bắt nạt và đánh.

Cô nhìn nhỏ, có lẽ nhỏ không muốn về nhà. Hôm qua, Ngô Trác Thăng nói bộ quần áo trên người nhỏ là hàng hiệu, có lẽ là tiểu thư gì đó. Nhưng... hôm nay nhỏ lại nói không có nhà. Do gia đình sao?

“Thôi được rồi, em có thể ở đây với chị, được không?”- Cô mỉm cười nói.

Nghe cô nói, Ngọc Anh gật đầu cái rụp, nhỏ rất tin cô. Thà ở đây còn hơn là đi lang thang như mấy ngày nay. Ở đây cùng cô nhỏ cảm thấy vui hơn.

Thấy Ngọc Anh đồng ý, cô mỉm cười.

“Em thấy sao rồi? Vết thương có làm đau em không?” - Cô vẫn quan tâm hỏi Ngọc Anh.

Nhọc Anh lắc đầu, không đau không đau... nhưng nhỏ đói!

“Đói” - Ngọc Anh nhỏ giọng lên tiếng.

Cô bắt giác bật cười, xoa đầu nhỏ rồi đứng dậy bảo nhỏ nghỉ ngơi, còn mình đi lấy đồ ăn cho nhỏ.

Xuống nhà, cô thấy Ngô Trác Thăng đang ngồi xem tài liệu, kế bên là Max. Cô cúi đầu chào hỏi rồi vào bếp lấy đồ ăn, xong chạy lên phòng.

Max thấy cô đã lên phòng, quay sang nhìn Ngô Trác Thăng đang tập trung kia trêu chọc hỏi.

“Hôm qua cô ấy đưa một cô bé về nhà?”- Max hỏi.

“Ừm”- Ngô Trác Thăng trả lời, mắt luôn dán vào tài liệu và laptop.

“Chắc... xem chừng cậu sắp có con nuôi đó”- Max trêu chọc nói. Cô đưa một cô bé đáng thương về nhà, nhà thì lại có cô và Ngô Trác Thăng, giờ thêm có một cô bé, người ngoài không biết nhìn vào tưởng là gia đình nhà ba người đấy. Xem ra Ngô Trác Thăng nên nhận cô bé kia là con nuôi cho hợp lý nhỉ?

(@Ngọc Anh: hợp lý chỗ nào vậy ba ==)

“Con nuôi?”- Ngô Trác Thăng rời khỏi tài liệu và laptop ngẩn đầu nhìn Max kia.

“Không phải sau? Cô ấy đưa một cô bé xa lạ về nhà, nếu người ngoài mà nhìn vào người ta sẽ nghĩ nhà ba người đầy hạnh phúc đấy”- Max nói.

Ngô Trác Thăng hơi đờ người, anh cũng đã 27 tuổi rồi. Đến lúc cũng phải kết hôn rồi. Nhưng... đến giờ anh chưa có ai cả. Đến nay chỉ có cô trong mắt anh, luôn yêu thương cô, luôn muốn cô là của mình. Nếu... anh nói muốn kết hôn với cô thì sao nhỉ? Gạt sang một bên, lần trước dọa cô sợ chưa đủ sao còn... nhưng anh muốn cô là của mình, của riêng mình thôi.

Thấy Ngô Trác Thăng không trả lời, Max biết anh đang suy nghĩ đến việc kết hôn. Anh và Ngô Trác Thăng cũng đã đến tuổi kết hôn rồi, cả hai nên kết hôn rồi. Anh có Ngô Mạn, còn Ngô Trác Thăng? Tiểu Bạch Thỏ sao?

Trên phòng, Ngọc Anh - nhỏ đang ăn. Ăn như hổ báo luôn, có lẽ mấy hôm nay nhỏ không ăn gì nên như vậy nè.

“Em ăn từ từ thôi”- Cô nói, tay cầm li sữa đưa cho Ngọc Anh.

Cầm thấy mắc nghẹn, nhỏ đưa tay qua nhận lấy li sữa uống ừng ực.

Uống li sữa xong, nhỏ thở nhẹ ra. Mẹ ơi sắp nghẹn chết rồi.

“Em đó, ăn như ai dành vậy”- Cô lắc đầu thở dài nói. Hết lời với nhỏ luôn mà.

“Cảm ơn chị về bữa ăn và đã giúp em”- Nhỏ mỉm cười nói.

Nhìn nụ cười của nhỏ, cô bỗng bật cười, nụ cười này thật đẹp nha. Nhất định sau này Ngọc Anh sẽ là mỹ nữ cho xem. Con bé Ngọc Anh này, cô nhất định phải yêu thương hết mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Anh trai ngọc anh?

Sau khi cho nhỏ ăn xong, cô gọi giúp việc lên dọn giúp. Còn mình ngồi thay băng cho nhỏ.

Nhìn các vết thương trên người nhỏ cô đau lòng. Sao lại mạnh tay như vậy chứ? Thật là...

“Chị...”- Ngọc Anh bỗng lên tiếng.

“Sao vậy em? Đau sao?”- Cô vội hỏi.

“Đạ... không”- Ngọc Anh trả lời.

Cô cau mày. Con bé sao vậy? Có gì muốn nói sao?

Thay băng cho nhỏ xong, cô bảo nhỏ nằm nghỉ ngơi.

“Em ngủ đi, như vậy mới hồi phục nhanh”- Cô nói nhỏ, định quay đi thì bị nhỏ đưa tay níu áo lại.

“Chỉ... kể chuyện cho em nghe được không?”- Ngọc Anh nhỏ giọng hỏi.

Cô mỉm cười, gật đầu ngồi xuống giường, kể chuyện cho nhỏ nghe.

Kể chưa được nữa câu chuyện, nhỏ đã ngủ thiếp đi. Cô nhẹ nhàng đắp chăn cho nhỏ rồi ra ngoài.

Vừa ra ngoài cô đã thấy Ngô Trác Thăng đứng bên ngoài. Như đang đợi cô này giờ. Hôm nay anh không đến công ty sao?

“Anh... sao lại đứng đây?”- Cô giật mình hỏi, anh đứng đây không khác gì ma vậy. Cô không cảm nhận hay gì luôn.

“Đợi em”- Ngô Trác Thăng nhỏ giọng nói.

“Qua phòng anh lát”- Nói xong, Ngô Trác Thăng kéo tay cô về phòng mình, cô ngờ ngờ chả hiểu gì bị anh lôi đi. Người này, luôn bá đạo với cô là sao?

Kéo cô về phòng mình, anh đưa cho cô một bản tài liệu.

“Đây là lí lịch của cô bé Ngọc Anh đó”- Ngô Trác Thăng ngồi cạnh cô nói.

Cô giật mình. Sao... sao anh biết tên con bé khi chưa gặp từ lúc con bé tỉnh lại? Còn lí lịch của con bé nữa? Sao anh lại phải điều tra về con bé?

“Sao anh lại điều tra về con bé?”- Cô cầm lí lịch của Ngọc Anh lên hỏi.

“Em xem đi rồi sẽ rõ, anh đã từng gặp con bé rồi, nhớ lại nên điều tra”- Ngô Trác Thăng nói. Lúc anh nhìn thấy Ngọc Anh anh đã thấy rất quen, đã gặp ở đâu rồi. Khi về phòng, anh chợt nhận ra... con bé là nhị tiểu thư của NA - Tập đoàn đang làm ăn với tập đoàn của anh. Anh đã thấy con bé đi cùng Ngọc Phàm - tổng giám đốc của Na trong một bữa tiệc. Ngọc Phàm cũng là anh hai con bé, tuy mới 22 nhưng Ngọc Phàm đã là tổng giám đốc của NA rồi.

Cô không khỏi tò mò, mở lí lịch của Ngọc Anh ra xem. Nhìn từ trên xuống dưới, cô không khỏi kinh ngạc. Con bé... là nhị tiểu thư của tập đoàn NA sao? Cái... cái tập đoàn nổi tiếng đó sao?

“Con bé là nhị tiểu thư của NA, em đang hỏi sao con bé là nhị tiểu thư phải không? Con bé là con riêng của Ngọc Nam - ba con bé. Ông ta có đứa con trai lớn là Tổng giám đốc của NA - Ngọc Phàm. Vợ trước của ông ta mất, ông ta đã tái hôn. Và mấy năm gần đây cô vợ hai bé bỏng của ông ta đã mang thai. Nhưng... không ngờ con bé không phải con ông ta, ông ta rất tức và đuổi bà vợ hai của ông ta đi, con bé ông ta muốn bóp cổ chết cho là nghiệt chủng, nhưng Ngọc Phàm rất yêu thương con bé, không cho phép, thêm ông ta lại rất thương con trai mình nên đã cho con bé ở lại, nhưng gần đây Ngọc Phàm công tác, ông ta lại chán ghét con bé, luôn mắng con bé là nghiệt chủng nên con bé đã bỏ đi. Và em đã gặp con bé và đưa về đây”- Ngô Trác Thăng nhìn cô nói.

Cô bất ngờ, sao sao anh biết nhiều vậy? Anh đổi nghề rồi sao?

“Anh hai con bé, Ngọc Phàm gì gì đó lúc nào anh ta về?”- Cô hỏi, nên đưa con bé về cùng Ngọc Phàm gì đó tốt hơn, vì đó là niềm tin lớn cho con bé sau này.

“Thăm từ nói anh ta một tuần nữa về, em yên tâm anh đã báo cho anh ta biết, anh ta nói có thể nhờ em chăm sóc con bé được không? Đến khi anh ta về sẽ đón con bé”- Ngô Trác Thăng nhẹ nhàng nói, anh thấy cô rất thích con bé Ngọc Anh kia, để con bé bên cạnh cùng cô, để cô vui vẻ hơn.

“Được, em sẽ chăm sóc con bé, anh yên tâm”- Cô mỉm cười nói. Có con bé cô đỡ buồn rồi, nhà rộng vậy chỉ có anh và quần gia bầu bạn làm cô chán chết được.

Ngô Trác Thăng bỗng kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve cô. Còn cô, bị anh kéo vào lòng đồ mật, muốn cựa quậy thì bị anh thì thầm:

“Cho anh ôm em, một chút thôi”-

Nghe anh nói, cô không cựa quậy nữa. Nằm yên trong lòng anh. Anh hôm nay lạ vậy?

Bị anh ôm chặt, cô cảm thấy khó thở, đẩy nhẹ tay anh ra, rồi khỏi vòng tay của anh. Lúc này, cô mới nhận ra anh đã ngủ. Xem anh kia, mệt mỏi đến vậy sao? Cả hai mắt có quần thâm luôn rồi. Đêm qua anh bận cho người điều tra về nhỏ sao? Anh thích con bé đến vậy sao? Anh là người thích trẻ con đến vậy sao? Nếu vậy thật đáng yêu nha.

Để anh nằm trên sofa, cô đi lại giường lấy mền và gối cho anh. Giúp anh nằm lên gối, rồi đắp mền cho anh. Xong, cô bất giác bật cười. Anh và con bé ngủ hết rồi. Một người mệt mỏi, một người dưỡng bệnh, hazz rõ khổ luôn.

Nhìn căn phòng, anh lại bừa bộn rồi. Cô quyết định dọn phòng cho anh, tổng giám đốc như anh quả thật là bừa bộn mà.

Sắp xếp đồng tài liệu trên bàn anh, bỗng trong đồng đó rơi ra một tấm hình. Cô cúi xuống, cầm lên xem. Là anh và một người con gái, cười rất tươi và hạnh phúc. Là ai? Đây là người con gái anh yêu sao? Còn cô... mày ngốc quá, mày là được anh mua về thì làm sao được yêu chứ?

Lắc đầu, cô tiếp tục dọn dẹp. Nhưng trong lòng cảm thấy nhói và đau. Là sao? Cảm giác này là gì?

...

Anh ngủ đến trưa, ngồi dậy thấy mình ngủ trên sofa. Anh ngủ gật sao?

Đứng dậy, định vào phòng tắm lại thấy cô ngủ gật trên bàn làm việc của anh. Anh cau mày đi lại, nhìn thấy đồ trên bàn ngay ngắn, có lẽ cô dọn giúp anh đây mà. Cô chắc cũng mệt, hôm qua cô cũng thức trắng để chăm sóc nhỏ mà.

Bé nhẹ cô lên, anh đi về phía giường, đặt cô lên giường, nằm ngay ngắn lên gối. Ngô Trác Thăng đi lại chỗ sofa, lấy mền lại đắp cho cô.

“Ừm...”- Cô mở mắt ra, thấy anh đang đắp mền cho cô..

“Em ngủ tiếp đi”- Anh mỉm cười, kéo mền đắp ngay ngắn cho cô, hôn nhẹ lên trán cô nói.

Cô lười biếng gật đầu, nhắm mắt lại ngủ tiếp. Cô mệt quá, cô muốn ngủ một giấc thật dài thôi.

Nhìn cô, con heo lại lười biếng rồi. Bó tay luôn mà. Ngô Trác Thăng mãi ngắm cô, lúc sau mới bước vào phòng tắm. Thật là, mỗi lần anh gần cô anh lại muốn cô thôi. Cô tại sao mê người như vậy chứ?

1 tuần sau.

“Chị Song Nhi, em muốn ra ngoài chơi”- Tiếng Ngọc Anh nũng nịu.

“Ăn tối xong chị đưa em đi”- Tiếng cô trong nói trong bếp vọng ra, đang nấu đồ ăn tối mà con bé cứ kêu réo mãi làm cô không nấu được gì cả.

Ngọc Anh chống cằm, nhìn Ngô Trác Thăng đang nhàn nhạ đọc báo kia.

“Anh Trác Thăng”- Ngọc Anh bỗng nói.

“Sao vậy Ngọc Nhi?”- Ngô Trác Thăng bỏ tờ báo xuống hỏi. Ngọc Anh đã ở đây cùng anh và cô đã một tuần rồi, hôm nay cũng là ngày Ngọc Phàm về nước thì phải. Con bé ở đây làm căn nhà buồn chán này trở nên nhộn nhịp hơn, ngày nào cũng theo đuôi sau cô như cái đuôi nhỏ. Cô và Ngọc Anh làm nháo nháo cả căn nhà lên mà.

“Anh nói xem, em càng nhìn càng thấy chị Song Nhi chị ấy giống bà nội trợ khó tính vậy, không biết sau này ai chịu cưới chị nữa”- Ngọc Anh bĩu môi nói. Cô luôn bắt nhỏ ngủ sớm, không được thức khuya hay ăn kem nhiều và vâng vâng mây mây luôn. Cô giống như bà nội trợ khó tính chăm con vậy.

“Có, có người sẽ cưới Song Nhi mà, em yên tâm”- Ngô Trác Thăng cười rồi đọc báo tiếp. Nhất định sẽ có người cưới cô thôi, nhất định. *mặt gian xảo*

Ngọc Anh tò mò. Ai chịu cưới cô nhỉ? Nhỏ muốn biết lắm nha.

Cô cùng giúp việc dọn đồ ăn tối ra. Nhìn anh và nhỏ hằm hự.

“Hai người nói xấu gì tôi phải không? Hừm?”- Cô ngồi xuống vẻ tức giận hỏi.

“Đâu có”- Nhỏ và anh đồng thanh trả lời.

“Đừng có xạo, trong bếp tôi nghe hết rồi. Hai người chê tôi là bà cô già, khó tính sau này không ai cưới chứ gì?”- Cô vẻ tức giận nói.

Ngô Trác Thăng và nhỏ im lặng. Bị nói trúng rồi. Công nhận tai cô thính thật.

Đang định giáo huấn Ngọc Anh, con bé hự này thì quần gia bước vào cúi đầu nói.

“Ông chủ, ngoài kia có một người tên Ngọc Phàm muốn gặp hai người ạ”- Quần gia cung kính nói.

“Được rồi, ông đi làm việc đi”- Ngô Trác Thăng nói, xong bỏ tờ báo xuống. Nhanh vậy sao? Mới về đã đến tìm em gái, nhanh thật!

“Anh hai?”- Ngọc Anh tròn mắt nhìn Ngô Trác Thăng và cô.

Cô nhìn Ngô Trác Thăng, anh ta đến đón Ngọc Anh rồi sao?

Cả ba bước ra phòng khách, thấy một người đàn ông mặc vest lịch sự ngồi đó chờ. Anh trai Ngọc Anh?

Oa! Anh ta đẹp trai ghê! Tuy rằng không phải ruột thịt mà sao anh ta và Ngọc Anh đẹp như vậy chứ? Thật ganh tị nha.

(@Song + @Tiểu Bạch Tô: oa oa oa *rót nước miếng *)

“Ngọc Anh”- Ngọc Phàm vui mừng khi thấy Viên An bước ra.

“Anh hai” - Ngọc Anh nói nhỏ.

“Chào anh, anh Ngọc “- Ngô Trác Thăng lên tiếng.

“Chào anh, anh Ngô “- Ngọc Phàm nhận ra, anh vì vui quá nên quên mất đây là nhà của Ngô Trác Thăng.

“Cảm ơn anh đã giúp và chăm sóc em gái tôi cả tuần qua, cảm ơn anh”- Ngọc Phàm nói.

“Đừng cảm ơn tôi, hãy cảm ơn cô ấy”- Ngô Trác Thăng chỉ tay về phía cô.

Cô chớp chớp mắt nhìn anh và Ngọc Phàm. Hờ? Cô có gì sao?

Ngọc Phàm nhìn về phía cô, Ngọc Anh đang đứng sau cô. Con bé rất thích cô sao? Hiếm khi con bé lại gần gũi với ai, vậy mà cô gái này.

“Ngọc Anh, lại đây”- Ngọc Phàm nhẹ nhàng nói.

Ngọc Anh bồng bỏ cô ra, đi lại ôm chầm Ngọc Phàm.

“Anh hai, em nhớ anh.. huhu”- Nhỏ khóc nức lên, anh hai đi công tác, ba luôn mắng chửi nhỏ làm nhỏ không chịu nổi, ngày nào cũng nghe ba mắng là nghiệt chủng nhỏ thật sự chịu không nổi.

“Ngoan, con bé ngọc này! Sao lại bỏ đi như vậy hả? Em biết anh và quân gia lo lắm biết không?”- Ngọc Phàm vỗ nhỏ. Quân gia là người yêu thương nhỏ giống anh vậy. Sau khi nhỏ bỏ đi ông rất lo lắng. Con bé này, thật ngọc mà.

Cô và Ngô Trác Thăng đứng bên cạnh, có lẽ Ngọc Phàm rất thương con bé, tuy không phải ruột thịt gì.

“Anh hai.. huhu”- Nhỏ cứ ôm chặt Ngọc Phàm khóc nức nở.

“Ngoan, nín đi”- Hazz con bé này thật là.

“Theo anh về nhà, được không?”- Ngọc Phàm nhẹ nhàng hỏi.

Nghe đến về nhà, nhỏ buông Ngọc Phàm ra. Chạy lại phía cô. Nhỏ không muốn về nhà, không muốn. Về nhà để ba nhỏ mắng là nghiệt chủng nhỏ không muốn. Không muốn.

Ngọc Phàm đỡ người với phản ứng của nhỏ. Ngọc Anh của anh sợ về nhà sao? Do... ba anh?

Cô bất ngờ với phản ứng của nhỏ, còn Ngô Trác Thăng như không có gì. Anh biết rõ nhỏ bị ảnh hưởng đến những lời nói của ba nhỏ. Một cô bé 6 tuổi như nhỏ lại hằng ngày bị mắng là nghiệt chủng thì không thể nào chịu được. Đôi khi có thể trở nên trầm mặc và tự kỉ nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tổng giám đốc Thẩm Mặc

“Ngọc Anh, em sao vậy?”- Ngọc Phàm vội hỏi.

Nhỏ bám chặt áo cô hơn.

“Không về nhà đâu”- Nhỏ nói.

Cô cúi xuống, bế nhỏ lên.

“Sao vậy? Anh hai em về rồi mà?”- Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Không về, không về”- Nhỏ không muốn về. Không muốn nhìn người cha đó, không muốn.

Cô ôm chặt nhỏ vào lòng, vuốt ve nhẹ nhàng.

“Được rồi, không về không về được chưa? Đi ăn tối nha”- Cô nói.

Ngọc Anh khẽ gật đầu. Cô nhìn Ngô Trác Thăng và Nhọc Phàm xong vào bếp. Để lại cho anh nói chuyện vậy, và lại nhỏ không muốn về nhà, ép nhỏ nhỏ lại bỏ đi, thêm cô rất thích nhỏ, không muốn xa nhỏ tí nào cả.

Cô và nhỏ vào bếp, lúc này Ngô Trác Thăng và Ngọc Phàm ngồi xuống.

“Xin lỗi đã làm phiền anh rồi”- Ngọc Phàm mở lời trước.

“Không có gì, và lại cô ấy rất thích con bé, cả hai đã rất vui về mà”- Ngô Trác Thăng bình thản nói.

“Nhưng... con bé không chịu về nhà”- Ngọc Phàm khó xử nói.

“Tôi biết, con bé không muốn về nhà là do tâm lý, anh để con bé lại đây cùng Song Nhi đi, cô ấy sẽ chăm sóc con bé thật tốt mà”- Ngô Trác Thăng nói.

Ngọc Phàm lúc này nhớ ra, nhỏ không muốn về nhà là ba anh, lý do đó là ba anh nên nhỏ sợ không muốn về nhà đây mà. Xem ra, người có thể làm cho nhỏ về nhà là ba anh, dù gì nhỏ chưa biết gì cả, nên có thể thay đổi. Anh cũng không muốn cho nhỏ có một tuổi thơ đầy việc phức tạp như vậy.

“Thôi được, cảm ơn anh rất nhiều”- Ngọc Phàm nói.

Ngô Trác Thăng chỉ cười, xem ra ai kia vui lắm đây. Có nhỏ cô cũng vui vẻ hơn. Không buồn như lúc trước rồi.

Ngọc Phàm gật đầu, rồi ra về. Xem ra nhỏ rất thích Ngô Trác Thăng và Song Nhi, không sao, như vậy cũng tốt cho nhỏ. Vì trước kia Ngọc Anh của anh luôn rụt rè, bây giờ thân thiết như vậy anh cũng vui rồi.

Tiền Ngọc Phàm về, Ngô Trác Thăng vào nhà rồi bước vào bếp. Thấy cô và nhỏ đang ăn tối ngon lành. Hừ! Ăn ngon quên cả anh luôn sao? Quá đáng vừa thôi chứ.

“Hai người ăn quên cả tôi”- Ngô Trác Thăng về tức giận nói.

Ngọc Anh xem như không nghe thấy, tiếp tục ăn ngon lành. Cô nhìn nhỏ mà phì cười. Con bé này, thật hết nói nổi luôn mà.

“Thăng... anh hai Ngọc Anh?”- Cô hỏi.

Ngô Trác Thăng kéo ghế ngồi đối diện cô.

“Anh nói anh ta để con bé ở đây cùng em rồi, anh ta đồng ý và về rồi”- Ngô Trác Thăng trả lời. Bụng chén cơm lên từ từ ăn.

Cô không nói gì, nhìn nhỏ ăn ngon lành bên cạnh. Con bé này, thật là hết nói nổi luôn mà.

Nhỏ vẫn nghe thấy nhưng vẫn làm ngo, không muốn về nhà, không muốn về nhà tí nào. Nhỏ không muốn bị nằng là con hoang, không muốn. Nhỏ không muốn nghe những lời đó tí nào cả.

Ngô Trác Thăng nhìn nhỏ, xem ra Ngọc Anh rất ghét về nhà rồi. Muốn nhỏ về xem ra chỉ có Ngọc lão gia thôi, còn Ngọc Phàm thì không được rồi.

Hôm sau, như thường Ngô Trác Thăng đến công ty, ai ngờ mới sáng Max đã đến làm phiền. Vừa thấy Ngọc Anh đã vui mừng ôm hôn nhỏ.

“Ngọc Anh, sao em dễ thương quá vậy?”- Max nói, ôm chặt Ngọc Anh. Con bé này, đã làm anh thích ngay cái nhìn đầu tiên à. Ước gì sau này anh và Ngô Mạn có thể có nhiều đứa con xinh đẹp như Ngọc Anh vậy.

(@Sói Sắc Lang: mơ tưởng hảo huyền *phồng mũi*

@Max: Kệ tuổi =...=)

Ngô Trác Thăng và cô bên cạnh chỉ biết lắc đầu, tên này lại bắt đầu rồi.

Cả bốn ăn sáng xong, Ngô Trác Thăng kéo Max đi nhanh, không kéo lại phá nhà anh hay là ôm hôn Ngọc Anh lại làm cô đau đầu nữa.

Ngô Trác Thăng và Max, cô và Ngọc Anh ở nhà chơi. Từ lúc Ngọc Anh ở cùng cô đã xin nghỉ việc ở siêu thị, đợi khi con bé về nhà cùng anh hai rồi cô đi xin việc làm khác vậy. Để con bé một mình ở nhà cô không yên tâm nên đã bỏ công việc..

“Chị Song Nhi, chị đưa em đi chơi được không?”- Ngọc Anh nũng nịu nắm áo cô hỏi.

“Được rồi” - Cô cúi xuống xoa đầu nhỏ, xong lúi nhỏ về phòng thay đồ.

Cô mặc chiếc váy xanh nhạt, mái tóc được xoắn xuống, còn Ngọc Anh, được cô chọn cho bộ váy hồng phấn dễ thương, mang đôi giày búp bê màu trắng, nhìn Ngọc Anh giống công chúa vậy. Những bộ váy anh mua cho Ngọc Anh quá nhiều, không mặc thì không được, nên cô chọn trong số đó cho Ngọc Anh mặc.

Cả hai ra ngoài, anh chẳng yên tâm nên đã thuê hai vệ sĩ và tài xế riêng cho cô. Cô và Ngọc Anh đành ngồi vào xe, đi chơi.

Cô đưa nhỏ đến công viên, còn hai vệ sĩ bị cô đuổi khéo nên không đuổi theo.

Nhỏ đòi chơi gì cô cũng đồng ý. Chơi đến mệt nhỏ mới chịu ngồi yên. Cô dẫn nhỏ đi mua nước rồi lại hàng ghế ngồi.

Đưa lon nước ép cho nhỏ, cô hỏi:

“Mệt không?”

“Hơi mệt ạ” - Ngọc Anh mỉm cười nói.

Cô mỉm cười, lấy trong túi ra là khăn giấy lau mồ hôi cho nhỏ.

“Hạ tiểu thư” - Ngọc Phàm bỗng đâu ra đứng trước mặt cô và Ngọc Anh.

“Tổng giám đốc Ngọc” - Cô bất ngờ. Sao anh ta lại ở đây?

“Anh hai” - Nhỏ xuống ghế, chạy lại bên Ngọc Phàm ôm chầm.

Ngọc Phàm ôm con bé, đưa tay vuốt mái tóc đen của nhỏ.

“Con bé này” - Ngọc Phàm bỏ Ngọc Anh ra nói.

Ngọc Anh đưa bàn tay búp măng lên, sờ mặt Ngọc Phàm.

“Anh hai” - Ngọc Anh lại gọi anh.

“Sao vậy em?”

“Em nhớ anh lắm” - Ngọc Anh nói.

Ngọc Phàm đưa tay lên nhéo mũi Ngọc Anh.

“Nhớ sao? Nhớ đến mức chỉ nhớ Hạ tiểu thư và Ngô giám đốc quên luôn người anh này sao?” - Ngọc Phàm nói.

“Làm gì có - đâu da” - Ngọc Anh bĩu môi.

“Thôi được rồi, em qua bên kia chơi với quần gia được không?” - Ngọc Phàm nói, tay chỉ về phía quần gia đang đứng.

Ngọc Anh quay đầu lại thấy quần gia, vội chạy đến chỗ ông.

Quần gia vui mừng khi thấy nhỏ, ôm chầm nhỏ đi.

Không gian còn lại cô và Ngọc Phàm. Nãy giờ cô bị cho ăn bơ hạng nặng nè luôn nha. Bực à nha.

(@ Ngọc Phàm: haha, bơ lên giá mà bà)

“Hạ tiểu thư, ta nói chuyện một lát được không?” - Ngọc Phàm đi lại hỏi.

“À được” - Cô trả lời.

Ngọc Phàm thản nhiên ngồi bên cạnh cô.

“Ngọc Anh rất thích cô” - Ngọc Phàm nói.

Cô gật đầu. Cô biết mà, sao vậy nhỉ?

“Con bé rất thích cô, mong cô có thể giúp tôi một việc được không?” - Ngọc Phàm quay sang nói, trong ánh mắt đầy hi vọng cô đồng ý.

“Anh muốn tôi giúp chuyện gì?” - Cô hỏi, có chuyện gì mà phải để Ngọc tổng đây phải mong cô giúp chứ? Có lẽ là vì Ngọc Anh sao?

“Tôi mai, lúc 7h cô và Ngô tổng đưa Ngọc Anh đến nhà hàng Yến Kinh được không?”- Ngọc Phàm nói.

“Để làm gì?” Cô cau mày.

“Để Ngọc Anh gặp ba tôi, ông ấy muốn xin lỗi con bé” - Ngọc Phàm nói, hôm qua anh vừa về đã đến nhà Ngô Trác Thăng vì lo cho Ngọc Anh. Khi về nhà, anh thật sự hơi bất ngờ. Ba anh, ông dường như người khác, ốm hơn, râu rìa không cạo mấy ngày liền, là do ông lo cho Ngọc Anh. Khi con bé bỏ nhà đi, ông nhận ra ông rất lo lắng cho con bé, tuy không phải máu mủ ruột thịt gì, nhưng trước kia ông rất thương yêu con bé, có lẽ là do hận nên ông đã sai lầm, lấy con bé ra làm người đáng hận, nhưng không... người đáng hận là mẹ con bé, con bé vô tội, dù gì con bé cũng chỉ là đứa trẻ, vô tội hoàn toàn trong vụ này.

Ngọc Phàm vui mừng khi ông nhận ra sai lầm của mình, ông muốn xin lỗi con bé, nên anh sẽ giúp ông, vì ông là người có thể đưa con bé về nhà lại.

“Anh chắc chứ? Ba anh sẽ không làm con bé bị tổn thương nữa?”- Cô nghi ngờ hỏi, cô sợ ba anh lại làm Ngọc Anh tổn thương, con bé quá nhỏ, không nên nhận cái tổn thương quá lớn này.

“Tôi chắc, tôi cầu xin cô, Hạ tiểu thư cô giúp tôi được không?” - Ngọc Phàm trầm giọng nói.

Thấy Ngọc Phàm chắc chắn, cô gật đầu, Ngọc Anh về bên gia đình tốt hơn là ở bên cô và Ngô Trác Thăng.

Ngọc Phàm vui mừng, anh tưởng cô không đồng ý chứ. May quá!

“Ngô tổng, tôi sẽ giúp anh, nếu con bé có chuyện gì hãy tìm tôi”- Song Nhi mỉm cười nói, vậy là cô không được nghỉ ngơi nữa rồi, đi làm lại thôi.

“Cảm ơn cô, Hạ tiểu thư”

“Gọi tôi là Song Nhi được rồi”

“Cảm ơn cô, Song Nhi” - Ngọc Phàm vui vẻ nói, cô gái này, là một cô gái tốt.

...

Sau cuộc nói chuyện, Ngọc Phàm muốn đưa Ngọc Anh đi chơi. Nên cô gật đầu rồi ra về. Ngọc Phàm nói muốn đưa cô về rồi đưa Ngọc Anh đi chơi sau, nhưng cô từ chối, cô muốn đi dạo.

Đi dưới làn phố, có bao nhiêu ánh mắt của các chàng trai nhìn cô, quả thật cô rất đẹp, nên rất thu hút các chàng trai. Cô cảm thấy, nhưng làm ngo, cô không quan tâm đến mấy việc đó, cô bây giờ nhớ mẹ, nhớ ba. Mẹ cô đang dưỡng bệnh ở biệt thự của Triết, cô rất an tâm, nhưng cô nhớ bà. Còn ba, không biết ông sao rồi? Ông có uống nhiều rượu không? Dạ dày ông không tốt, sức khoẻ ông lại, cô thật sự muốn về nhà thăm ông, nhưng cô lại sợ, sợ nhìn thấy ông, cô sợ, không dám đối diện với những lời ông hay mắng chửi đó. Cô rất sợ...

Mãi mê suy nghĩ, cô không cẩn thận đụng vào ai đó.

“Á xin lỗi” - Cô lao đảo mấy bước, vội đứng vững lại xin lỗi.

“Cô không sao chứ?”- Người đàn ông vội hỏi, chạy lại đỡ cô.

“Tôi không sao”- Cô lắc đầu, ngẩn mặt nhìn người đàn ông kia.

Người đàn ông bất ngờ khi thấy cô, là cô, cô gái đêm đó bị anh đụng phải.

“Cô...”- Người đàn ông kia bất ngờ.

“Anh quen tôi sao?”- Cô cau mày, sao người đàn ông kia lại nhìn cô đầy ánh mắt bất ngờ như vậy chứ? Hình như, cô gặp người đàn ông này rồi, rất quen, rất quen, nhưng là ai? Hình ảnh trong đầu cô rất mờ.

“Ừm. Có thể gọi là vậy, nhưng cô không nhớ đâu”- Người đàn ông kia nhìn cô nói, không biết cô còn nhớ sợi dây chuyền kia không nhỉ?

Cô chớp mắt nhìn người đàn ông, anh chàng kì lạ vậy?

Điện thoại của người đàn ông kia reo, anh ta nghe máy xong, đưa cho cô tấm danh thiếp rồi rời đi.

Người đàn ông kia rời khỏi, cô cầm tờ danh thiếp kia lên, và đầy kinh ngạc. Tổng giám đốc T.M - Thẩm Mặc sao?

Tập đoàn của anh, rồi còn của Ngọc Phàm, rồi giờ lại là người đàn ông kia, Thẩm Mặc, ôi sao toàn là tập đoàn có tiếng vậy? Cô gái nhỏ như cô sao lại có phước quen được ba người đàn ông này thế nhỉ? Chắc kiếp trước cô ăn ở có đức lắm đây.

(@Song: hehe:D5..... bí mật.. mật bí

@Thẩm Mặc: Ê bà Song tác giả bao giờ tôi mới được lên sân diễn hoành tráng vậy?

@Song: thím Mặc yên sờ tâm sắp thôi *cười nham hiểm *...)

...

Đi dạo xong cô về nhà, Ngọc Phàm nói sẽ đưa con bé về, mà không cần anh đưa về con bé cũng tự về cho xem, con bé đâu muốn về nhà đâu. Ngọc Phàm là người thông minh, chắc anh không muốn em gái mình đi nữa đâu.

Một môi, cô ngã xuống giường ngủ, bây giờ cô nên để mình có giấc mơ đẹp thì tốt hơn.

Đến tối, Ngô Trác Thăng về nhà, thường ngày về là nghe tiếng của Ngọc Anh và cô cãi nhau vụ ăn uống, hôm nay lại im. Anh hỏi quần gia mới biết cô ngủ trên phòng, còn Ngọc Anh đi chơi với Ngọc Phàm theo lời của cô nói cho ông biết.

Ngô Trác Thăng lên phòng cô, cô làm gì mà như thiếu ngủ vậy?

Vào phòng, thấy cô vẫn đang ngủ. Anh đi lại bên cô, tiểu bạch thỏ làm gì mà ngủ dừ vậy mà không biết?

“Ba.. mẹ.. Song Nhi nhớ hai người”- Cô nói mơ.

Ngô Trác Thăng khựng lại, tiểu bạch thỏ của anh nhớ nhà sao? Cũng phải thôi, anh nên đưa tiểu bạch thỏ này về thăm nhà thôi, không kéo cô lại buồn thiêu làm anh đau lòng nữa.

Hắc hắc!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Ba cô nhập viện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tiểu Bạch thỏ, dậy ăn tối nào"- Ngô Trác Thăng đưa tay捏 cái mũi nhỏ của cô.

"Ừm..."- Bị anh捏 đau, cô mở mắt ra, cái tên đáng ghét Ngô Trác Thăng này, cô đang ngủ mà.

"Dậy đi. Em ngủ từ chiều đến giờ rồi"- Ngô Trác Thăng kéo cô dậy nói.

"Ừm... mấy giờ rồi anh?"- Cô đưa tay dụi mắt hỏi. Cô ngủ lâu lắm sao?

"8h tối rồi"- Ngô Trác Thăng trả lời.

"Hả?"- Cô tỉnh ngủ, cái gì? Cô ngủ lâu vậy sao?

Đặt tay lên trán, ôi trời cô bắt đầu ngủ nhiều như vậy từ lúc nào vậy? Sao... sao cô ngủ nhiều như vậy chứ? Ôi trời ạ.

"Em không khoẻ sao?"- Ít khi anh thấy cô ngủ nhiều như vậy, anh không phải là không cho cô ngủ. Nhưng... cô chưa ăn gì mà, lấp cái bao tử rồi ngủ sau cũng được.

"Không... không có"- Cô trả lời. Cô thấy mình rất khoẻ mà. Đâu cảm thấy gì đâu?

"Thật hử?"- Anh cau mày.

Cô gật đầu cái rụp.

Anh lúc này mới mỉm cười, bé cô dậy khỏi giường.

"Á... anh làm gì vậy?"- Cô bắt ngờ bị nâng lên, đưa tay ôm chặt cổ anh.

"Giúp em rửa mặt"- Ngô Trác Thăng nói thân nhiên. Ôm cô vào phòng tắm.

Ồ? Anh... anh nói cái gì vậy?

Ôm cô vào phòng tắm, anh để cô ngồi lên ghế, xong quay sang lấy khăn bông, thấm chút nước rồi nhẹ nhàng lau mặt cho cô. Động tác của anh rất nhẹ

và dịu dàng, như đang nâng búp bê sứ vậy.

Hơi thở của anh gần cô, làm cô đỏ mặt, tim đập loạn xạ, anh... sao lại gần như vậy chứ? A~ ngại chết mà.

Khoảng cách của anh rất gần, dục vọng trong anh nóng lên. Mặt anh và mặt cô rất gần, chỉ còn vài cm nữa thôi sẽ hôn nhau, và... anh không kìm chế được, bỏ chiếc khăn bông kia xuống, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn kia của cô.

Bị anh hôn bất ngờ, cô không kịp phản ứng gì, chỉ cảm thấy môi mình bị anh liếm, mút tròn. Tay cô không hiểu sao, đưa lên ôm cổ anh, đáp trả nụ hôn của anh.

Thấy cô đáp trả, anh giữ ót cô, hôn cô một cách cuồng nhiệt hơn. Cô gái này.. tại sao mê người như vậy chứ? Thật là người khác mê mụi chết mà.

"Um..." Cô không hiểu hành động của mình, khẽ kêu lên. Ngô Trác Thăng lúc này mới bỏ cái đôi môi nhỏ nhắn kia của cô ra. Cúi xuống cắn cái cổ trắng nõn nà kia, rồi đến vành tai cô, hà hơi vào đó, làm cô đỏ mặt ngượng ngao.

"Um..." Bị anh ngậm vành tai, cô khẽ rên lên. Anh... anh đang làm cái gì vậy? Huhu bá đạo thật mà.

Đang ân ái trong phòng tắm, lúc này tiếng Ngọc Anh phá vỡ bầu không khí đó.

"Chị Song Nhi, anh Trác Thăng, hai người đâu rồi?"- Ngọc Anh chạy vào phòng tìm cô và anh.

Cô lúc này nghe tiếng Ngọc Anh, đẩy nhẹ anh ra.

"Ngọc Anh về rồi"- Cô bình tĩnh nói, thật ra là hơi thở cô không ổn định.

Ngô Trác Thăng biết cô ngại, đứng dậy nhặt chiếc khăn lên. Xong, cúi xuống hôn lướt qua đôi môi nhỏ nhắn của cô nói.

"Anh ra ngoài trước vậy, xem ra hôm nay không rửa mặt giúp em được rồi"- Anh cười tà nói, xong đứng dậy ra ngoài.

Aaa anh là cái đồ sói sắc lang mà. Cô ngồi đó mắng chửi trong lòng. Hừ! Anh là đồ đáng ghét, đồ đáng ghét.

Sau khi "Bình Tâm" lại, cô bước ra với bộ dạng là hết sức bình thường. Rất bình thường, bình thường. Thật ra là đang bất bình thường mới đúng.

Ngọc Anh kéo cô xuống nhà ăn tối, cô hừ hự cầm chén cơm ăn, mắt luôn hình viên đạn nhìn anh, cái tên tình thú sắc lang kia. Anh thì chỉ biết cười, xem ra cô đang rất là tức đây.

Nhỏ quay sang, thấy cô đang hầm hực nhìn Ngô Trác Thăng. Cô sao vậy nhỉ?

Ăn tối xong, cô đưa Ngọc Anh về phòng, ru nhỏ ngủ. Đi chơi cả ngày, về mệt nên nhỏ ngủ rất nhanh. Đắp mền cho nhỏ, tắt đèn cô ra ngoài. Cả buổi cô ngủ bây giờ không ngủ được nữa rồi, nghỉ đêm nay đến sáng cô mới ngủ được quá.

(@Tiểu Bạch Thỏ: HuhuT_T)

Đi ngoài vườn, cô ngẩn đầu nhìn bầu trời đầy sao kia. Mẹ và ba cô đang làm gì nhỉ?

Đang thần thờ suy nghĩ, bỗng đằng sau ai đó khoác áo ấm lên cho cô. Cô giật mình quay đầu lại. Là Ngô Trác Thăng, anh ra đây làm gì vậy?

"Anh..." Cô bất ngờ nhìn Ngô Trác Thăng.

"Trời lạnh ra ngoài sao không mang theo áo ấm hả?"- Anh trách mắng.

"Em thấy ổn mà "- Cô mỉm cười nói. Anh đổi nghề đi, làm một ông già bảo mẫu khó tính đi.

"Em thật là..."- Ngô Trác Thăng bó tay với cô, cứng đầu không chịu nổi mà.

Cô chỉ nhìn anh mỉm cười.

Anh đưa tay quàng ra sau vai cô, kéo cô vào lòng mình, hôn lên tóc cô.

"Em có chuyện gì sao?" - Anh hỏi, thật ra anh biết cô đang buồn, có lẽ là đang nhớ ba mẹ cô.

"Không có"- Cô khẽ trả lời, cô không muốn phiền anh, cô nợ anh quá nhiều rồi.

"Đừng giấu anh, em nhớ ba mẹ phải không?"- Anh nhẹ nhàng hỏi.

"Sao anh biết?"- Cô bất ngờ.

"Đó là việc của anh, ngày mai sau khi cho Ngọc Anh gặp Ngọc lão gia, anh đưa em đến thăm mẹ em, được không?"- Anh mỉm cười nói.

Cô gật đầu.

"Sao anh biết ngày mai Ngọc Anh gặp Ngọc lão gia?" - Cô hỏi, anh là thần thánh sao cái gì cũng biết hết vậy? Cô chưa nói mà.

"Ngọc Phàm nói cho anh biết"- Ngô Trác Thăng trả lời.

Cô gật đầu.

Anh lại cúi xuống hôn lên tóc cô.

"Em đó, sau này có gì thì nhớ nói anh, hiểu không?"

"..."Cô im lặng.

"Anh xem em là quan trọng nhất với anh, em biết không?"- Ngô Trác Thăng nhẹ nhàng nói.

"Tại sao? Tại sao anh lại tốt với em? Tại sao?" - Cô muốn hỏi, câu hỏi này cô đã cất trong lòng lâu lắm rồi, cô muốn hỏi tại sao lần đó, gặp anh trong bar anh lại tốt với cô? Cô và anh dù gì chỉ mới gặp nhau và anh ăn cô? Tại sao chứ?

"Vì em rất thuần khiết"- Người con gái này, lần đầu anh gặp đã mê, đã thích, nhất là mùi hương trên người cô, cô rất mê người.

Nghe câu trả lời, cô chỉ biết im lặng, cô thuần khiết chỗ nào chứ?

"Em là người anh thích đầu tiên, em biết không?" - Anh lại nói.

Cái này anh đang tỏ tình sao?

Trời ơi!!! Sói sắc lang đang tỏ tình với Tiểu Bạch thỏ cô ư???

"Em nghĩ tại sao anh lại nói em là người đầu tiên anh thích phải không? Vì trước nay anh chưa từng yêu hay thích ai, chỉ có em, người con gái lần đầu anh gặp trong bar anh đã thích, và anh...ăn em còn cả cái câu Em Chưa 18 của em"- Anh lại nói.

Cô đỏ mặt. Anh.... anh đang nói cái quái gì vậy?

Anh bỗng xoay cô lại, hai gương mặt đối diện nhau. Anh nhìn thẳng vào ánh mắt cô, nói:

" Anh... sau này nhất định sẽ cưới em làm vợ.. sẽ chịu trách nhiệm với em"- Anh chắc nịch nói.

"Anh..."- Song Nhi không tin vào tai mình, anh... đang nói cái gì vậy? Anh biết những lời anh nói lúc này rất điên rồ không?

Anh cúi xuống, hôn đôi môi kia của cô. Hôn say đắm, như muốn đánh dấu cô là của Ngô Trác Thăng anh.

Cô không biết phản ứng gì, chỉ biết ngạc nhiên đứng bất động đó, trợn mắt nhìn anh đang chiếm lấy đôi môi cô. Anh.... anh hôm nay bị gì vậy? Những lời anh nói lúc này là đùa phải không? Còn... nụ hôn này là gì? Sao cô cảm nhận là anh đang muốn đánh dấu thuộc quyền sở hữu của mình vậy?

Đôi môi nhỏ nhắn của cô có chút sưng lên, anh mới bỏ đôi môi đó ra. Đưa tay vuốt gò má cô. Người con gái này, anh thật sự muốn chiếm hữu riêng cho mình, nhưng anh không muốn cô hận mình, anh muốn cô chấp nhận mình, vì anh biết những lời vừa rồi chưa thể nào tiêu hoá với cái đầu ngốc của cô mà.

Cô thì chưa tiêu hoá được gì cả. Gương mặt đỏ như cà chua đứng nhìn anh như vậy. Chắc hôm nay cô mơ, hay anh lỡ đi đâu đập đầu vào tường phải không? Những lời nói lúc này...

Anh bỗng bế cô lên, cô giật mình theo phản xạ đưa tay ôm cổ anh. Anh bế cô đi đâu vậy?

"Anh làm gì vậy?"- Cô quát.

"Đi ngủ, hôm nay anh muốn ôm em"- Anh nói, ung dung bế cô vào nhà.

Cô sợ hãi. Cô không muốn gặp quay lại như đêm đó đó đâu, không muốn.

"Em yên tâm, anh không làm gì em đâu"- Anh biết cô đang bất an và sợ, nên mở lời, cô thật sự còn sợ anh lúc buổi sáng hôm đó đây mà.

Cô im lặng.

Anh ôm cô về phòng mình, ôm cô vào lòng thật chặt và ngủ. Cô lại thích được ôm, nên đã vui đầu vào lòng anh ngủ ngon lành, không suy nghĩ gì thêm.

...

Tối, cô và anh đưa Ngọc Anh đến nhà hàng theo lời Ngọc Phàm.

Đưa nhỏ đến phòng đặt sẵn, nơi có Ngọc lão gia.

Mở cửa phòng ra, nhỏ bám sau cô sợ như không muốn vào. Cô đẩy nhẹ nhỏ về phía trước, nơi Cung lão gia đã mở vòng tay đợi nhỏ.

Ngọc Anh hơi sợ, nhưng nghe lời cô, nhỏ bước lại gần Ngọc lão gia. Nhưng chưa bước tới, ông không kiềm được đi lại ôm chặt Ngọc Anh.

"Con gái.. ba xin lỗi"- Ngọc lão gia nói.

"Ba.."- Nhỏ cất giọng.

"Ba xin lỗi, về nhà cùng ba nha con"- Ông nhẹ nhàng nói.

"Ba.. về nhà ba sẽ không mắng Anh Anh nữa phải không?"- Ngọc Anh lo lắng hỏi.

"Không mắng, không mắng, về nhà, ba con mình cùng đi chơi, cùng ngủ, cùng ăn cơm với nhau được không con?"- Ngọc lão gia tiếp tục nói.

Ngọc Anh đưa đôi bàn tay búp măng của mình lên, ôm cổ của Ngọc lão gia.

"Vâng... Anh Anh theo ba về nhà"- Nhỏ đợi câu này của ông lâu lắm rồi.

Ngọc lão gia vui mừng, ôm chặt nhỏ vào lòng khóc, đứa con gái bé nhỏ này của ông, ông đã có lỗi nhiều rồi.

Ngọc Phàm, cô và anh bên ngoài vui mừng thay. Cô không kiềm được xúc động mà khóc, tình cảm cha con này, cô không cảm nhận được rồi?

Ngọc Phàm quay sang nhìn cô và Ngô Trác Thăng nói.

"Cảm ơn hai người rất nhiều "- Ngọc Phàm nói.

"Không có gì"- Ngô Trác Thăng trả lời, tay lấy khăn ra lau nước mắt cho cô.

Sau khi Ngọc Anh về nhà, cô cùng anh ra về. Tưởng anh đưa cô về nhà, ai ngờ anh lại đưa cô đến bệnh viện.

"Anh đưa em đến bệnh viện làm gì?"- Cô bất ngờ khi thấy xe dừng trước bệnh viện.

Anh xuống xe, mở cửa xe rồi kéo cô vào trong. Đi thẳng đến phòng 202.

Mở cửa phòng ra, cô bụm miệng. Ba cô.... đang nằm trên giường với gương mặt tiêu tụy kia.

"Ba em, nhập viện vì uống quá nhiều rượu"- Anh nói, lúc này thư kí vừa báo cho anh, nên anh vội kéo cô đến đây.

"Ba..."- Cô không kiềm được xúc động, đi đến bên giường ông. Nắm bàn tay của ông lên, sao ông lại gầy như vậy chứ? Ông uống bao nhiêu rượu vậy? Uống sao mà nhập viện thế này.

Ông nghe như ai gọi, mở mắt ra, thấy cô đang nắm tay quỳ bên giường.

"Con... gái"- Ông tưởng cô hận mình, không đến thăm người ba hay say sấn này.

"Ba... con xin lỗi, con không biết ba nhập viện, con xin lỗi"- Cô khóc, bàn tay ông vào má mình.

"Con gái của ba"- Ông mỉm cười, đưa tay vuốt má cô.

Ngô Trác Thăng xoay người ra ngoài, anh không nên ở đây, nên để không gian cho hai cha con tốt hơn.

"Ba, ba có thấy không khoẻ chỗ nào không?"- Cô bên trong không ngừng lo lắng hỏi.

"Ba không sao"- Ông mỉm cười trả lời, đứa con gái của ông, sao lại gầy đi như vậy chứ?

(@Song: cái này phải hỏi tên Sói sắc lang kia ý ☐)

(@Sói Sắc Lang: oan ta quá huhu)

Cô nhìn ông, ông sao lại uống nhiều rượu vậy chứ? Thật là... thời gian này ông phải để cô chăm sóc, mẹ cô đi thăm sau vậy, để ông khoẻ lại đã.

....

Thăm ông xong, cô bước ra ngoài. Ngô Trác Thăng cũng đang đứng ở ngoài đợi cô.

"Em thăm ba xong rồi à?" - Anh đi lại hỏi.

Cô gật đầu. Thật ra cô khóc nãy giờ, nên bây giờ rất mệt, không thể trả lời câu hỏi của anh.

Anh cởi áo vest ra, khoác lên cho cô.

"Về thôi, mai anh đưa em đến thăm ba nữa, được không?" - Anh nhẹ nhàng nói.

Cô gật đầu.

Anh mỉm cười.

"Về thôi"

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Gặp lại Thẩm tổng

Đưa cô về nhà, cô khóc đến mệt đi, bước lên cầu thang về phòng, mai cô phải tới sớm thăm ba cô mới được, nẫu chút gì đó cho ông luôn vậy.

Về phòng, cô tắm rửa thay đồ rồi ngã người xuống giường, lúc này cô khóc muốn hết nước mắt luôn à, giờ mệt chết đi được, ahuhu.

Kéo mền lên, cô nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, Ngô Trác Thăng lúc này đi vào phòng cô, thấy cô đã ngủ, anh đi lại đắp mền ngay ngắn lại cho cô, hôn lên trán cô một nụ hôn, tiểu bạch thỏ này chắc rất lo cho ba đây mà. Khóc đến sưng hai con mắt luôn rồi, thật là... biết anh đau xót lắm không?

Nhìn cô ngủ một lát, anh đứng dậy qua thư phòng làm việc.

Qua thư phòng, điện thoại của anh reo lên.

"Alo" - Anh bắt máy.

"Mạn Mạn nói gì với cậu chưa?" - tiếng Max hớn hờ như con nít bên đầu dây.

"Nói gì?" - Anh cau mày, Mạn Mạn có nói gì với anh đâu?

"Cô ấy không nói cho cậu biết sao? 2 tuần nữa cô ấy về nước đấy" - Max hớn hờ tập hai.

"Ừm"- Con bé này, giỏi lắm, không báo cho anh hai này biết luôn.

Max vui vẻ nói một chương dài, anh nhức đầu khi nghe Max vui vẻ, nên cúp máy không suy nghĩ.

Vừa để điện thoại xuống được 10 phút, ai đó lại gọi anh. Trời ạ, bộ hôm nay thay nhau gọi điện cho anh sao?

"Alo" - Anh chán nản bắt máy.

"Anh hai"- Lần này là Mạn Mạn gọi.

Anh xoa huyệt thái dương, ôi trời hết Max đến em gái anh.

"Em hay lắm, báo tin cho chồng tương lai của em, còn anh không báo" - Anh tức giận nói.

"Không phải em đã gọi anh sao?" - Mạn Mạn trả lời.

"Em..."- Con bé này, lúc nào cũng vậy, luôn cãi bướng với anh. Hừ hừ.

"Thôi thôi nào, nghe nói anh có đưa một cô gái về nhà phải không? Em đã báo cho ba biết rồi, hai tuần sau em và ba sẽ về nước để xem cô gái kia thế nào" - Mạn Mạn tràn một hơi.

"Em..."- Ngô Trác Thăng tức tập hai.

"Thôi, em chỉ muốn gặp chị dâu tương lai thôi, sao lúc nào định cưới?" - Mạn Mạn nhanh nhẩu nói.

"Cô ấy chưa đủ tuổi sao mà cưới? Và lại anh hai em đây chưa có tình tở" - Ngô Trác Thăng nói.

"What??????? CHƯA ĐỦ TUỔI?" - Mạn Mạn hét lên bên đầu dây.

Bị Mạn Mạn hét, anh để điện thoại xa ra khỏi tai, anh chưa muốn bị hư tổn màng nhĩ.

"Em làm gì mà hét lên vậy?" - Anh quát.

"Anh... anh đừng nói đi thích nhỏ nào 15,16 tuổi nha" - Mạn Mạn lắp bắp.

Anh muốn té ngã quá trời, cho anh là tội phạm xâm hại trẻ em sao?

"Bớt đi, cô ấy bằng em đó" - Anh nói, ôi thật là, Mạn Mạn và Max đều phản ứng như vậy, còn ông, Ngô lão gia thì sao đây?

"Làm em hết hồn" - Mạn Mạn thở nhẹ ra, 17 tuổi, không sao, ổn rồi.

"Ủm" - Cuộc điện thoại lúc nào mới dừng đàng, cho anh xin đi, công việc chất đống còn nói chuyện phím nữa, muốn giết anh luôn sao?

"Vậy thôi, bye anh, ngủ ngon" - Nói xong, Mạn Mạn cũng cúp máy.

Anh thờ dài bỏ điện thoại sang một bên, ôi trời cũng may Mạn Mạn cúp máy, không là nói chuyện tới mai luôn mất.

...

Sáng hôm sau.

Cô dậy sớm, để nấu cháo và vào thăm ba cô. Hôm nay lạ vậy? Không thấy anh đâu. Cô tưởng anh lại ôm mình ngủ, hôm nay lại không có.

Cô qua phòng anh, không thấy luôn, quay người đi, chắc anh đang ở bên thư phòng nhỉ?

Mở cửa phòng ra, cô nhẹ nhàng bước vào, toàn là sách không, cô nhìn đã thấy choáng hướng chỉ là đọc mà.

Đi nhẹ nhàng lại bàn làm việc, anh không lẽ cũng không ở đây?

Tiến thêm mấy bước, cô thấy anh ngủ gật trên bàn làm việc, anh ngủ cả đêm vậy sao?

"Thăng. Thăng" - Cô lay nhẹ anh.

"Hả?" - Anh ngẩng đầu lên, ơ ơ cô? Hôm qua anh ngủ quên sao?

"Anh ngủ đây cả đêm sao?" - Cô lo lắng hỏi.

Ngô Trác Thăng ngồi thẳng lên, dựa vào ghế, đưa tay xoa huyệt thái dương.

"Hình như là vậy" - Anh trả lời, đêm qua chắc anh làm đến ngủ quên luôn rồi.

"Như vậy sẽ cảm lạnh đó" - Cô quan tâm.

"Không sao đâu" - Anh mỉm cười nhìn cô nói.

"Em có nấu chút cháo, anh đánh răng rửa mặt đi rồi xuống ăn" - Cô nhẹ nhàng nói.

"Ủm" - Anh gật đầu.

Xong, cô quay người đi. Anh thờ dài, ôi trời ơi, sao mà anh vất vả quá vậy? Còn ba anh và Mạn Mạn lại vui chơi thong thả vậy? Thật bất công!!

Anh đứng dậy, về phòng mình đánh răng rửa mặt, thay đồ để đi làm rồi xuống nhà.

Cô đang bụng cháo ra, thấy anh cô mỉm cười.

Nụ cười của cô đã đánh tan mệt mỏi của anh.

Kéo ghế ngồi xuống, anh múc từng muỗng ăn, cô thì loay hoay trong bếp làm cái gì đó.

Đem li sữa ra cho anh, cô đặt bên cạnh anh hỏi.

“Có vừa miệng anh không?” - Cô nhẹ nhàng hỏi.

Anh gật đầu.

Cô mỉm cười.

“Sao em không ăn luôn?” - Anh quan tâm hỏi.

“Em chưa đói” - Cô nói, nấu cháo xong cô chẳng thấy đói nữa rồi.

“Không được, ngồi xuống ăn cho anh” - Anh kéo cô ngồi xuống, bảo giúp việc mang cháo ra cho cô.

Giúp việc mang cháo ra cho cô, anh đẩy tô cháo sang cho cô, trầm giọng nói: “Ăn hết cho anh”.

“Em. không đói mà” - Cô cự tuyệt.

“Ăn” - Anh cương quyết.

Cô đành ngậm ngùi, ăn cháo, huhu anh ăn hiếp cô.

(@Tiểu Bạch Thỏ: == tôi là tôi hôn bà Song tác giả với Sói Sắc Lang *aaaa*)

Bắt cô ăn hết tô cháo xong, anh mới yên tâm đi làm.

Mặt cô đen thui, ăn hết cái tô cháo làm cô muốn nôn luôn rồi, huhu.

Anh đến công ty, cô thì loay hoay trong bếp, múc cháo để vào bình giữ nhiệt. Đem đến bệnh viện cho ba cô một ít vậy, nhìn ông ốm quá.

Mang bình giữ nhiệt đến bệnh viện, cô vào đến phòng bệnh của ông.

“Con gái” - Ông thấy cô liền vui vẻ.

“Ba, ba thấy thế nào rồi?” - Cô vội đi đến, đặt bình giữ nhiệt xuống.

“Ba khỏe rồi, con đừng lo, cũng cảm ơn cái cậu Trác Thăng gì đó” - Ông mỉm cười nói.

Anh? Anh làm gì sao? Mà hình như ba cô đang ở phòng VIP thì phải? Anh chuyển ba cô đến đây sao?

“Con có nấu ít cháo, ba ăn đi cho nóng” - Cô nói, lấy cháo trong bình giữ nhiệt ra.

Ông vui vẻ ăn cháo, con gái ông luôn luôn vậy, tuy rằng cô không phải con ruột của ông.

“À mà cái cậu Thăng gì đó là ai vậy con?” - Ba cô hỏi, từ lúc nhập viện ông mới biết mình ngu ngốc, đến vợ và con gái mình ở đâu cũng không biết, ông tưởng mình mất hai người ông yêu thương nhất chứ.

“Dạ.. anh ấy là... ông chủ của con” - Cô cúi mặt nói, hai tay đan xen vào nhau. Nên nói anh là gì chứ? Bạn trai? Không thể, người cô yêu, không thể luôn, thôi thì đành là ông chủ vậy, mà cô nói đúng mà, cô là anh mua về, nói anh là ông chủ đúng mà.

“Ông chủ?” - Ông nhui mày, ông nhìn con gái ông và Ngô Trác Thăng kia không giống quan hệ ông chủ, hình như là cậu ta rất thích con gái ông, sao là quan hệ ông chủ chứ?

Cô gật đầu.

Ông thờ dài, xem ra giữa con gái ông và Ngô Trác Thăng kia có gì đó không nói được, ông cũng không muốn ép con gái mình, thôi thì để thời gian nói lên tất cả vậy.

...

Thăm ba cô xong, cô đi dạo dưới phố, hazz bây giờ cô cũng không biết giữa anh và cô là gì với nhau? Tình nhân? Bạn bè? Bạn trai? Người yêu với nhau sao? Hay là người cô đã trao thân? Cô thật sự... rất rối.

“Lại gặp cô rồi” - Thẩm Mặc bước lại chỗ cô nói.

Cô hoàn hồn.

“Là anh...” - Thẩm tổng đây mà.

“Xem ra hai ta có sở thích đi dạo nhỉ?” - Thẩm Mặc nói.

Cô gật đầu.

“Nếu được hai ta uống cà phê nói chuyện chút nhé”- Thẩm Mặc nói tiếp.

Cô lại gật đầu, dù gì cô cũng muốn có người nói chuyện, có Thẩm tổng cũng đỡ buồn hơn.

...

Cả hai bước vào một quán cà phê gần đó. Cô uống cà phê sữa, Thẩm Mặc cũng vậy.

Thẩm Mặc đưa ra một sợi dây chuyền, đưa cho cô.

Cô bất ngờ, sợi dây chuyền của cô, cô bị mất nó vào lúc bị đụng mà, sao lại trong tay của Thẩm tổng?

“Cái này của cô, tôi trả lại”- Thẩm Mặc nói.

“Sao... sao anh có nó?”- Cô ngạc nhiên.

“Thật ra tôi là người đụng phải cô, không biết làm gì đưa cô về nhà, sáng thì cô đã đi, tôi thấy sợi dây chuyền này trên giường, có lẽ cô làm rơi”- Thẩm Mặc trầm giọng nói, sợi dây chuyền này.

Cô cầm sợi dây chuyền, may quá, nó về với cô rồi! Sợi dây chuyền này rất quan trọng với cô, không có nó cô không thể tìm ra ba mẹ thật sự của mình.

“Cảm ơn anh, Thẩm tổng”- Cô mỉm cười nói.

Thẩm Mặc im lặng, anh muốn biết sợi dây chuyền đó tại sao cô lại có nó.

...

Nói chuyện với Thẩm Mặc một lúc, cô chào tạm biệt rồi ra về. Thẩm Mặc muốn xin số điện thoại của cô để làm bạn, cô vui vẻ cho anh số, vì cô thấy anh rất tốt, là người bạn cô có thể nói chuyện được.

Về đến nhà đã gần chiều, thời gian trôi nhanh vậy sao?

Vừa vào nhà, Ngọc Anh đã chạy lại ôm cô.

“Chị Song Nhi”- Ngọc Anh ôm cô nói.

“Ngọc Anh?”- Cô bất ngờ.

Ngần đầu nhìn phòng khách, Ngọc Phàm, Max và Ngô Trác Thăng đều ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Em không phải con ruột của ba mẹ

“Sao mọi người lại ở đây?”- Cô bất ngờ.

“Ngọc Anh nói nhớ em, nên Ngọc Phàm đưa Ngọc Anh đến”- Ngô Trác Thăng nhìn cô nói.

Cô gật đầu, cúi xuống nhìn Ngọc Anh.

“Em đó, về nhà sao rồi?”- Cô nhéo nhẹ má của nhỏ hỏi.

“Vẫn tốt ạ”- Ngọc Anh trả lời.

Cô mỉm cười, rồi bế Ngọc Anh lại sofa ngồi xuống.

“Hai tuần nữa ta sẽ mở tiệc, anh đến được chứ Phàm?”- Ngọc Phàm nói.

Tiệc?

“À được”- Ngọc Phàm trả lời.

“Tiệc?”- Cô thắc mắc, tiệc gì vậy? Cô tò mò quá, tiệc dành cho những người có tiền thì như thế nào nhỉ?

“Tiệc mừng em gái anh về”- Ngô Trác Thăng nói.

“Đúng vậy”- Max nói tiếp.

Em gái? Anh có em gái sao?

“Hai tuần nữa em sẽ gặp con bé thôi, con bé bằng tuổi em đó”- Ngô Trác Thăng nói tiếp.

Cô gật đầu, quay sang chơi với Ngọc Anh, không biết em gái anh sao nhỉ? Chắc là một thiếu nữ đây.

Ngọc Phàm thì im lặng, mãi nhìn cô, cô gái này, lần đầu gặp đã làm anh thích, còn là cô gái tốt nữa. Anh thật sự... nhưng cô đã là người của Ngô Trác Thăng rồi, anh còn có cơ hội không?

Thấy Ngọc Phàm nhìn cô, Ngô Trác Thăng đen mặt, hừ hết Max rồi đến Ngọc Phàm, sao thích nhìn cô chăm chăm thế? Cô là của anh, sao lại... tức chết đi được mà.

(@Song: chuyện người ta đẹp người ta có quyền quyến rũ người khác mà)

“Bữa tiệc này tớ muốn mời Thẩm tổng, Max cậu giúp tớ nhé”- Ngô Mạn Mạn Ngô Trác Thăng lên tiếng, Ngọc Phàm hoàn hồn lại.

“Ok”- Max nói.

“Thẩm tổng?”- Cô quay sang.

“Sao vậy?”- Cả ba đồng thanh, sao cô lại ngạc nhiên vậy? Cô quen Thẩm tổng sao?

“À không, em có quen Thẩm tổng, anh ấy và em mới uống cà phê lúc nãy”- Cô trả lời.

“Oa, chị Song Nhi, chị giỏi quá, chị quen được anh Mạc Mạc luôn”- Ngọc Anh bỗng lên tiếng.

Mạc Mạc? Sao Ngọc Anh lại gọi Thẩm Mạc thân thiết như vậy?

“Mạc Mạc là anh họ của Ngọc Anh đó”- Ngọc Anh nhanh nhẩu trả lời.

Hạ Châu Như Song và Ngô Trác Thăng, Max quay sang nhìn Ngọc Phàm ý muốn hỏi có thật là vậy không?

Ngọc Phàm gật đầu.

Cả ba ngạc nhiên.

“Em.. sao quen anh ta?”- Giọng Ngô Trác Thăng không vui hỏi, cà phê cà phê, anh ghét cà phê!!!

“À, anh ấy là người đụng em lúc trước đấy”- Cô thần nhiên trả lời.

Mặt Ngô Trác Thăng đen lại, người đầy sát khí, thì ra là tên đưa cô về nhà đây sao?

Ngọc Phàm cau mày.

Max lắc đầu thờ dãi, xem ra Ngô Trác Thăng cậu cần đấu tranh tình yêu của mình rồi, vì Thẩm Mạc là người lạnh lùng, ít tiếp xúc với phụ nữ, vậy mà cô... có thể đi uống cà phê với anh ta, người con gái hết sức bình thường, không đòi cát hay gì cả lại được đi chung với anh ta, còn Ngọc Phàm bên cạnh nữa, anh nhìn đã biết Ngọc Phàm đã ưng cô rồi, nhưng có lẽ thấy cô sống chung với Ngô Trác Thăng nên mới không tiếp cận cô. Hazzz khổ thân rồi đây, Ngô Trác Thăng cậu muốn yêu thì phải lo mà đấu đi. Thẩm Mạc nếu là anh họ của Ngọc Anh, nên con bé rất hiểu rõ, khi nghe cô nói nên con bé mới ngạc nhiên như vậy, cả Hạ Châu Như Song không ngờ, anh và Ngô Trác Thăng, Ngọc Phàm cũng không ngờ, tất cả muốn biết lí do gì mà Thẩm Mạc lại nói chuyện và thân thiết với cô chứ? Đụng xe thì anh ta chỉ cần trả tiền bồi thường thôi, còn đưa về nhà rồi cà phê, chắc hẳn có lí do, mà cô... Max anh nghĩ cô không phải là con gái của gia đình bình thường, anh có linh cảm vậy, tuy không biết có đúng không, nhưng anh nghĩ vậy, cô sau này chắc sẽ làm khổ những người đàn ông quyền lực này đây mất, sau này có thể rất nhiều chuyện xảy ra cho xem.

(@Song: Bỏ khi, giác quan thứ 6 của nam phụ =)))

“Chị Song Nhi, em muốn ăn đồ chị nấu”- Ngọc Anh nũng nịu nói.

“Được rồi, chị sẽ nấu cho em, mọi người cũng ăn tối chứ?”- Cô nói.

Cả ba người kia gật đầu.

Cô mỉm cười rồi kéo Ngọc Anh vào bếp nấu đồ ăn tối, để lại không gian cho cả ba người đàn ông đang căng thẳng kia.

“Thật kì lạ?” - Ngô Trác Thăng và Ngọc Phàm đồng thanh nói.

“Kì lạ gì?” - Max giật mình, hai ông tổng này hôm nay sao lại hợp ý vậy?

“Tại sao Song Nhi cô ấy lại quen được Thẩm Mặc kia” - Đồng thanh tập hai.

“Ai mà biết” - Max nhún vai trả lời, hai tên này, sao hôm nay tâm đầu ý hợp như vậy chứ

Ngọc Phàm và Ngô Trác Thăng im lặng. Cả hai suy nghĩ, người như Thẩm Mặc sao lại để ý đến cô? Anh ta máu lạnh trong thương trường, dùng mọi thủ đoạn, cô lại không có gì để anh lợi dụng chứ? Thật kì lạ mà...

(@Song: Tình =)) chứ bị tên sắc lang ăn sạch sành sanh rồi còn đâu

@Thẩm Mặc: Bà Song tác giả tại bà tại bà sao lại để tôi đến sau chứ ==

@Ngọc Phàm: Cả tôi nữa đã đâu)

...

Cô nấu xong bữa tối, vội ra phòng khách gọi ba người đàn ông kia. Nhưng khi ra thì... cả ba sát khí đầy người, cái quái gì đây? Sao mà cả ba lại...

“Ồ ừm, ăn tối” - Cô lên tiếng.

Cả ba hoàn hồn, đứng dậy vào bếp ăn tối.

Ngọc Phàm nhìn cô dọn đồ ăn ra, còn Ngô Trác Thăng thì cứ đen mặt nhìn Ngọc Phàm, Max thì vô tư ăn không quan tâm gì cả.

Ăn tối xong, Ngọc Phàm đưa Ngọc Anh về, còn Max cũng bị anh đá về luôn, khỏi làm phiền anh.

Cô thấy anh hôm nay rất lạ, anh sao vậy? Cứ hăm hự cả buổi à.

“Em đi tắm đi” - Ngô Trác Thăng nói.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, về phòng tắm rửa.

Ngâm mình trong nước nóng, cô cảm thấy dễ chịu, hazz như vậy mệt mỏi của cô đã đi hết rồi thật dễ chịu quá đi à.

Tắm xong, cô bước ra vừa lau tóc, thấy Ngô Trác Thăng đang nằm trên giường cô giật mình.

“Anh sao lại...” - Cô ngạc nhiên.

“Lại đây anh sấy tóc cho em” - Ngô Trác Thăng kéo cô lại.

Cô bất ngờ bị kéo, chưa ú ớ gì anh đã lấy máy sấy tóc ra từ khi nào, sấy tóc cho cô, hôm nay anh sao vậy?

“Anh hôm nay sao vậy?” - Cô hỏi, cô có làm gì sai sao? Sao anh lại như vậy chứ?

“Không sao” - Anh nhàn nhạt trả lời, thật ra đang bức tức Ngọc Phàm cứ mãi nhìn cô, nên tâm trạng anh nó bức mình như vậy đấy.

Cô im lặng, nghe giọng là biết anh đang bức tức gì mà, còn chối.

“Em, làm sao lại cùng Thẩm Mặc kia nói chuyện?” - Anh trầm giọng hỏi, cô thật sự quá ngây thơ, nếu để tên Thẩm Mặc kia có ý đồ gì thì sao?

“Hả? À... hôm Ngọc Phàm đưa Ngọc Anh đi chơi, em buồn nên đi dạo một lát, ai ngờ đụng trúng anh ấy, lúc đó em chưa biết anh ấy là người đụng em, trước khi tạm biệt anh ấy đưa cho em tấm danh thiếp, em rất ngạc nhiên, xong hôm nay em lại gặp anh ấy khi đi dạo, nên anh ấy mời em uống cà phê và trả đồ” - Cô nói, hình như Thẩm Mặc là lí do làm anh khó chịu thì phải?

“Trả đồ?” - Ngô Trác Thăng cau mày.

(@Song: chứng cứ phạm tội)

“Là sợi dây chuyền quan trọng với em” - Cô trả lời.

Sợi dây chuyền? Quan trọng? Sợi dây chuyền đó ai tặng cô hay gì sao?

Im lặng một lúc, anh bỏ máy sấy tóc xuống, trở nên trầm mặc. Cô lại chớp mắt nhìn anh, anh hôm nay thật lạ.

“Nghe em tâm sự một lát được chứ?” - Cô bỗng hỏi. Cô muốn nói chuyện cùng anh, cô cảm thấy giữa anh và cô luôn có sự im lặng cản trở, cô muốn có người bạn để nói chuyện.

Anh bất ngờ.

“Được” - Anh trả lời kéo cô nằm xuống, ôm vào lòng.

“Thật ra em không phải con ruột của ba mẹ” - Cô bắt đầu nói.

Anh im lặng.

“Em biết chuyện này năm em 15 tuổi, lúc dọn dẹp nhà cửa em đã thấy một cuốn sổ, lúc mở ra mới biết là nhật kí của mẹ em, em đã mở lên ra đọc xem bên trong viết gì”

“Khi đọc cuốn nhật kí, em thật sự bất ngờ, em không phải con ruột của mẹ, nguyên nhân em là con của ba mẹ em không biết, nhưng trong cuốn nhật kí nói rằng, sợi dây chuyền em hay đeo là nói lên thân thế và tìm được gia đình của em”

“Em luôn giữ sợi dây chuyền này bên mình khi biết được sự thật, vì em muốn tìm người thân của mình, muốn biết tại sao em lại làm con của ba mẹ lúc này”

“Ba mẹ cũng không ngờ em lại biết chuyện này, em đã giấu họ, vì em cũng không muốn họ khó xử”

Anh trầm tư.

“Anh nói xem, bây giờ em nên làm gì? Em muốn tìm ba mẹ ruột, nhưng em không biết bắt đầu thế nào” - Cô vùi đầu vào lòng anh nói nhỏ.

“Anh sẽ giúp em” - Anh lúc này mới lên tiếng, đưa tay ôm chặt cô hơn.

“Anh...” - Cô bất ngờ.

“Đừng nói gì nữa, ngủ đi” - Ngô Trác Thăng hôn lên tóc cô nhẹ nhàng nói, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nằm trong lòng anh ngủ.

Anh nằm đó, vuốt ve tóc cô, con heo này, lại có thân thế khác, anh sẽ giúp cô tìm ba mẹ ruột mới được, còn tên Thẩm Mặc kia anh tính sau vậy, lo vụ Ngô Mạn Mạn về đã, mà hình như ba anh cũng về thì phải? Ôi chết tiệt, không biết hai người này có làm gì cô đây không? Cầu trời Ngô Mạn Mạn của anh đừng bày trò gì dọa cô đây, con bé luôn có đầy trò quậy phá người khác mà.

Nhìn cô đã ngủ, anh bất giác bật cười, anh không hiểu sao mình lại thích cô đến vậy, luôn muốn cô ở bên mình, chỉ là của riêng mình thôi, không cho phép cô là của ai hết. Cô tại sao lại có sức hút với anh vậy chứ? Anh thật sự không hiểu nổi mà, trước đây anh luôn lạnh lùng, không tiếp xúc với phụ nữ ngoại trừ Ngô Mạn Mạn em gái anh, vậy mà gặp cô ở bar anh lại muốn chiếm cô ngay lập tức, thật là... ông trời cho cô là định mệnh của anh sao? Anh cũng không hiểu nổi, bản thân lại đi thích một cô gái chưa 18 thế này, hazz, y như Max nói, anh là thứ lạc loài mà. ←_←

....

Hai tuần sau.

Hôm nay là ngày Ngô Mạn Mạn trở về, cô định nói anh đi đón Ngô Mạn Mạn, anh lại bảo thôi, vì con bé sẽ đi tìm Max trước cho xem, còn ba anh thì anh không biết, mà anh chưa nói với cô là ba anh sẽ về nữa.

“Không đi đón em gái anh sao?” - Cô lại hỏi, câu hỏi này cô đã hỏi anh 10 lần rồi.

“Em ấy tự về thôi, em đừng lo” - Ôi trời, câu này cô hỏi bao nhiêu lần rồi.

“Trác Thăng” - Một giọng nói nào đó vang lên.

Anh và cô bất ngờ quay sang.

“Ba” - Anh bất ngờ... còn cô thì...

Hà? Ba? Ba anh?

(@Song: hắc hắc lại ông bố chồng tương lai)

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Tai nạn trong ngày sinh nhật

“Ba... ba về sao không báo cho con biết?”- Ngô Trác Thăng vội nói, và ai kia đang rất là bất ngờ kia.

“Ba muốn bất ngờ cho con, Tiểu Mạn chắc con bé đi tìm Max rồi” -Ông nói, nhưng mắt đang nhìn cô, cô gái đứng bên cạnh anh. Ông là người đã lớn tuổi, nhìn cô gái này... là một cô gái tốt, nhưng làm sao để người con trai cứng nhắc của ông yêu thương như người làm ông báo ý nhỉ? Ông cũng muốn biết lắm à.

“Cô gái đó là...”- Ngô Thần bỗng đổi chủ đề.

Cô bất ngờ, sao... sao... sao lại đổi qua cô rồi?

“Là người con muốn kết hôn”- Anh bỗng nói.

Cô lập tức ngẩn đầu lên, why? Anh vừa nói cái gì vậy? Gì mà kết hôn? O ơ anh bị gì vậy? Anh có nói lầm gì không?

Tên Sói Sắc Lang kia muốn kết hôn với Tiểu Bạch Thỏ cô ư??

Ngô Thần nhìn thái độ của cô cũng hiểu, cô gái này rất ngây thơ đây, thằng con của ông thật là cứng nhắc mà.

“Gì mà muốn kết hôn vậy anh? Cô ấy chưa đủ tuổi đấy, anh định làm trái pháp luật sao?”- Tiếng nhanh nhẩu của Ngô Mạn Mạn đâu ra xông vào, Ngô Mạn Mạn kéo vali của mình đi vào, mới vào cửa đã nghe ông anh cô phán câu muốn té ngã giữa luôn à.

Cô chớp chớp mắt nhìn Ngô Mạn Mạn, một cô gái thật đẹp nha. Là mỹ nhân!

Chưa đủ tuổi? Ngô Thần cau mày nhìn Ngô Trác Thăng đòi câu trả lời.

“Cô ấy mới mười bảy thôi ba”- Ngô Trác Thăng khó nói.

Ngô Thần bất ngờ, Ngô Mạn Mạn thì lắc đầu.

Cô thì... đơ như tượng.

Ngô Mạn Mạn không nói tiếng nào, đưa vali cho người làm rồi kéo cô đi thẳng thừng, để lại không gian cho anh và Ngô Thần.

“Con... đúng là” - Ông bật cười, lí do Max gọi ông nói thằng con trai của ông lạc loài đây sao? Hèn gì khi nghe Max nói ông chẳng hiểu gì cả, bây giờ mới hiểu, đúng là thằng con ông lạc loài thật.

(@Song: ặc ặc *Ôm Bụng Cười*)

Ngô Trác Thăng im thin thít, Ngô Mạn Mạn em giỏi lắm, anh định giấu mà em lại...

“Con thấy cô bé đó thế nào?”- Ngô Thần ngồi xuống hỏi.

“Đạ rất tốt”- Ngô Trác Thăng vui vẻ trả lời, cái này anh nói thật nha.

Ngô Thần im lặng, đưa tách trà lên, con trai ông sao thì vậy đi, dù gì ông nhìn cô cũng không phải như các tiểu thư khác mà. Nhìn cô ông nghĩ cô là một cô gái tốt, hồn nhiên, ông có nhiều kinh nghiệm nha, cũng có mắt nhìn người mà.

“Ba thấy cô ấy thế nào ạ?”- Ngô Trác Thăng hỏi, anh chỉ sợ ông không thích cô thôi.

“Cô bé ấy nhìn rất ngây thơ và tốt, ba thấy được” - Ông trả lời.

Ngô Trác Thăng thở nhẹ ra, hủ hồn tưởng ông không thích cô chứ.

“Cô bé ấy có gia cảnh thế nào?” - Ông cứ thắc mắc mãi tại sao cô lại ở cùng anh, cũng muốn biết gia cảnh của cô thế nào. Nhưng nhìn cô không phải là tiểu thư thì phải?

“Thật ra cô ấy...”- Ngô Trác Thăng đành ngậm ngùi kể hết ra tất nhiên là trừ phần anh đã ăn sạch cô rồi.

Ngô Mạn Mạn kéo cô lên lầu, cô đơ như tượng chưa phản ứng gì. Còn Ngô Mạn Mạn nhìn cô từ trên xuống dưới, cô gái này rất đẹp, chỉ cần để cô sửa soạn nữa là chuẩn hết!

“À.. ờ..” - Cô lúc này mới hoàn hồn, lên tiếng nhìn Ngô Mạn Mạn đang cứ nhìn chăm chăm vào cô kia.

“Sao vậy?”- Ngô Mạn Mạn vừa nhìn cô vừa nói.

“À đừng nhìn tôi... thế này được không?” - Cô nói nhỏ.

Ngô Mạn Mạn xem như chưa nghe thấy, đi lại nhìn kỹ gương mặt cô, da đẹp, chuẩn!

“Nè cậu tên gì?”- Ngô Mạn Mạn nhanh nhẩu hỏi.

“Song Nhi”- Cô trả lời.

“Tớ là Ngô Mạn Mạn, gọi là Mạn hay Mạn Mạn cũng được”- Ngô Mạn Mạn nói.

Cô gật đầu.

“Nè, cậu làm sao thuần hoá anh hai cứng nhắc của mình vậy?”- Ngô Mạn Mạn tò mò hỏi, cô gái này đã làm gì mà ông anh của cô biết yêu vậy? Lúc trước cô tưởng ông anh mình đồng tính ý.

“Hả?” - Cô bắt ngờ, chớp chớp mắt nhìn Ngô Mạn Mạn. Gì mà thuần hoá vậy?

Rồi, biểu hiện của cô đủ hiểu, Ngô Mạn Mạn thờ dài, một cô gái ngây thơ.

“Thôi không có gì”- Ngô Mạn Mạn thờ dài nói, đúng là anh hai cô bị lạc loài thiệt rồi trời ạ.

Cô gật đầu. Sao nãy giờ quay vòng vòng làm cô chóng mặt vậy?

“Cậu chuẩn bị cho bữa tiệc ngày mai chưa?” - Ngô Mạn Mạn hỏi, chính cô là người bắt anh trai và Max mở bữa tiệc đó mà, Ngô Mạn Mạn cô thì chuẩn bị hết rồi, còn người phụ nữ của anh hai sao rồi đây?

Cô lắc đầu, cô không định đi, vì mai là sinh nhật cô, dĩ nhiên cô không cho anh biết, mai là tiệc chúc mừng Ngô Mạn Mạn về nước mà, sinh nhật cô không quan trọng đâu, không... quan trọng đâu...

Ngô Mạn Mạn há miệng, OMG anh hai ơi, mai dự tiệc mà sao không chuẩn bị thế cái gì này?

Ngô Mạn Mạn lại nhìn cô từ trên xuống dưới, ừm hôm nay chuẩn bị mai trang điểm là kịp.

Ngô Mạn Mạn vội lấy túi xách, nắm tay cô lôi đi.

“Nè, lôi tôi đi đâu vậy?” - Cô vội hỏi, sao cứ lôi cô đi bất ngờ thế? Làm cô chóng cả mặt à.

“Đi chuẩn bị cho ngày mai”- Ngô Mạn Mạn chắc nịch nói, lôi cô đi không thương tiếc gì. Cô thì đành ngậm ngùi đi theo, vì hai mắt Ngô Mạn Mạn nổi lửa quyết tâm luôn rồi kia, cô nào dám khản đây, khản lại là chết thôi.

Thấy Ngô Mạn Mạn lôi cô xuống nhà với ánh mắt đầy lửa kia, Ngô Thần vội hỏi:“Con đi đâu vậy?”

“Con đưa cậu ấy đi chuẩn bị cho ngày mai” - Ngọc Anh nói, lôi cô ra khỏi nhà thẳng thừng.

Ngô Thần thì cười, còn Ngô Trác Thăng thấy đau đầu, Tiểu Bạch Thỏ em chịu khổ rồi, với Ngô Mạn Mạn thì mà nói đến thời trang thì... khỏi chê, kiểu này đi đến tối cho xem, hazz tội cô rồi, cố gắng lên đi Tiểu Bạch Thỏ của anh..

...

Như Ngô Trác Thăng đoán, cô bị Ngô Mạn Mạn lôi đi đến tối mà. Nhưng về lại chỉ có mình cô mệt là lời, còn Ngô Thần... không thấy bóng dáng đâu cả.

Cô mệt mỏi ngồi xuống sofa, ôi trời ạ Ngô Mạn Mạn lôi cô đi khắp nơi, sao mới về nước mà hăng hái vậy, cô mệt muốn chết luôn rồi.

Ngô Trác Thăng lại bên cô, đưa cho cô li nước cam.

“Em bị con bé lôi đi khắp nơi phải không?”- Ngô Trác Thăng hỏi, bảo đảm Ngô Mạn Mạn đưa cô đi khắp nơi để shopping cho xem, không chừng lát nữa con bé đưa luôn cửa hàng quần áo về nhà quá, rõ ràng có nhà thiết kế riêng con bé lại không thích, thì đi khắp nơi rồi mua một đống đồ về nhà, ôi thật... bố tay với con bé này Ngô Mạn Mạn này mà.

Cô nhận lấy li nước cam uống một hơi, cô mệt chết đi được, Ngô Trác Thăng kéo cô đi cả buổi, ăn thì toàn mấy món gì lạ với cô không, thế là cô chưa ăn được gì cả, cái bụng đói còn khát nữa chứ, cô thật không thích shopping chút nào.

“Tiểu Mạn thật hăng hái trong vụ shopping này, còn em mệt chết đi được, em cũng đâu định tham gia bữa tiệc đâu mà...”- Cô mệt mỏi nói, mai cô muốn đến bệnh viện với ba mình, đón sinh nhật với ông vậy.

Hạ Châu Như Song cau mày, không tham gia?

“Sao em không muốn tham gia?”- Ngô Trác Thăng hỏi.

“Bữa tiệc như vậy đâu hợp với em, em chỉ muốn đến bệnh viện với ba thôi”- Cô cầm ly nước cam lên nói. Tiệc này anh tổ chức có lẽ vì làm ăn gì đó, cô lại không muốn làm phiền anh, sinh nhật cô năm nay đón một mình vậy, ba cô chắc cũng không nhớ.... anh tốt nhất cũng đừng biết tốt hơn.

“Không được, em phải đi với anh”- Cô không đi ai làm bạn nhảy với anh đây?

Cô chớp mắt, sao vậy?

“Thôi được, em đi với anh, nhưng chỉ một tiếng thôi, em có việc ngày mai”- Cô trả lời.

Ngô Trác Thăng thấy cô hôm nay rất lạ, ngày mai là ngày gì sao mà cô lại không muốn dự tiệc? Ngày quan trọng gì sao?

Cô mệt mỏi đứng dậy về phòng, cô mệt chết được, cô muốn đi làm còn hơn là đi vòng vòng thử đồ thế này.

Anh chỉ biết nhìn cô rất lạ, cô có cái gì đang giấu anh sao? Sao lại không nói cho anh biết chứ?

...

“Max, em nhớ anh quá”- Ngô Mạn Mạn ôm chầm Max nũng nịu nói.

“Anh cũng vậy”- Max ôm lấy Ngô Mạn Mạn vào lòng, hôn lên tóc cô.

“Nè, anh thấy Song Nhi thế nào?”- Max ngẩn đầu hỏi.

“Ừm... một cô gái tốt, hợp với anh hai em, còn em nói.”

“Em cũng vậy, nhưng nhìn cô ấy có gì đó sao sao ý, em không biết dùng lời nào để nói nữa”- Ngô Mạn Mạn nói.

“....”- Max im lặng, Song Nhi cũng giống anh, Song Nhi cô rút cuộc là ai?

“Anh hai em muốn Song Nhi cần phải chiến đấu để giành lấy cô ấy đấy”- Max mỉm cười nói.

“Chiến đấu?”- Ngô Mạn Mạn không hiểu.

“Mai em sẽ biết”

...

Sáng hôm sau.

Ngô Mạn Mạn thì lại đi mất dạng, khỏi phải hỏi cũng biết là cô đi tìm Max.

Cô thì dậy nấu bữa sáng, Ngô Thần thì cũng đi đâu đó vào sáng sớm nên nhà chỉ còn cô và Ngô Trác Thăng.

Nhìn cô ăn sáng cứ trầm mặc gì đó, anh không kìm được hỏi: “Em sao vậy?”

Cô hoàn hồn.

“À không, không sao”- Cô trả lời, nhưng gương mặt cô đã nói lên cô có sao rồi kìa.

“Thật không?”- Anh cau mày.

Cô gật đầu.

“Nếu em không thích thì đừng đi dự tiệc”- Anh chỉ nghĩ ra đó là lý do làm cô từ hôm qua đến giờ trở nên trầm mặc, anh không muốn ép cô, cô ở nhà thoải mái hơn thì cô ở nhà, dù sao anh cũng không muốn cho người đàn ông khác thấy cô, không kéo cô bị bắt cóc đi luôn mất.

“Không sao, em đi được”- Cô gượng cười.

“Ừm”- Anh trả lời.

Ngô Trác Thăng đẩy ly sữa qua cho cô, ý muốn nói cô uống đi, cô lại đứng dậy vào bếp. Ngô Trác Thăng lại cau mày, trời ạ sao cô hôm nay khó hiểu

thế này?

“Chị Song Nhi ơi” - Tiếng Ngọc Anh nhanh nhẩu chạy vào bếp tìm cô.

Cô nghe tiếng nhỏ quay đầu lại, là...

“Ngọc Anh, em đừng chạy như vậy chứ”

“Chị Song Nhi” - Ngọc Anh chạy vào bếp thấy cô, chạy lại ôm cô.

Cô thấy liền mỉm cười, cúi xuống nheo mắt nhỏ: “Em đó mới sáng đã vậy rồi”

Cô đưa tay xoa đầu nhỏ, con bé này, luôn hăng hái và chạy nhảy thế này, đã dặn là phải ra dáng con gái, mà hình như không có kết quả với lời dặn rồi.

Ngọc Phàm im lặng nhìn cô và Ngọc Anh chỉ mỉm cười nhìn cô, anh viện cớ nói đưa Ngọc Anh đến đây để gặp cô đây, nếu Ngô Trác Thăng biết anh gần cô chắc giết anh luôn quá.

Ngô Trác Thăng và Ngọc Phàm ra khỏi bếp, ra phòng khách ngồi xuống sofa. Còn cô thì bảo Ngọc Anh ra cùng với hai người, mình thì nấu cháo để đem vào cho ba. Ngọc Anh nhanh nhẩu đi ra ngoài, ngồi lên đùi Ngọc Phàm như cún con.

“Anh hai, hôm nay chị Song Nhi có vẻ không vui” - Ngọc Anh nói nhỏ vào tai Ngọc Phàm.

“Sao vậy em?” - Ngọc Phàm hỏi.

“Em không biết, nhưng nhìn chị ấy không vui lắm” - Ngọc Anh ngập ngừng trả lời.

Ngọc Phàm ngẩn đầu nhìn Ngô Trác Thăng đang suy tư gì kia, tên này làm gì cô buồn sao? Khốn kiếp mà.

“Ngô Trác Thăng” - Ngọc Phàm gọi cả tên lẫn họ của anh.

Ngô Trác Thăng giật mình, sao cả người Ngọc Phàm đầy sát khí vậy?

“Hả?” - Ngô Trác Thăng trả lời.

“Cậu... làm gì Song Nhi buồn sao?” - Câu nói của Ngọc Phàm đầy sát khí hỏi.

“Không có” - Anh cũng đang suy nghĩ đây, mà nghĩ mãi không ra lí do gì làm cô buồn và khó hiểu từ hôm qua đến giờ.

“Trác Thăng, em đến bệnh viện thăm ba đây” - Cô bước từ bếp ra, trên tay cầm bình giữ nhiệt nói.

Ngô Trác Thăng quay đầu lại.

“Em có cần anh đưa đi không?” - Ngô Trác Thăng hỏi.

“Không cần đâu” - Cô trả lời rồi bước đi, ra khỏi nhà như đang trốn tránh gì đó.

Ngọc Phàm và Ngọc Anh đen mặt nhìn Ngô Trác Thăng, ý nói anh đã làm gì đó gây ra tội lớn.

“Nè, hai người đừng nhìn tôi như thế, không do tôi” - Cảm thấy hai người này sát khí đầy người Ngô Trác Thăng vội nói.

(@Song: hắc hắc buồn cừu tội cho Sói sắc lang:D3

@Sói Sắc Lang: ê này không phải tại tôi nhá oan quá *bỏ chạy*)

“Thật không vậy anh Thăng?” - Ngọc Anh tra hỏi.

“Thật” - Ngô Trác Thăng gật đầu, sao hôm nay Ngọc Anh tức giận nhìn đáng sợ đến thế nhỉ?

“Vậy cô ấy tại sao lại lạ như vậy?” - Ngọc Phàm lên tiếng.

“Tôi không biết” - Anh biết thì cũng đâu ngồi hưởng mớ sát khí của hai người đâu chứ, hôm nay cô rất, rất lạ.

Ngọc Anh ngồi suy nghĩ, hôm nay là ngày bao nhiêu vậy nhỉ?

“Anh hai, hôm nay ngày bao nhiêu vậy ạ?” - Ngọc Anh quay sang hỏi Ngọc Phàm.

“À... hôm nay là ngày hai mươi ba, sao vậy em?” - Ngọc Phàm trả lời.

“Hai ba ạ....Thôi chết, hôm nay là sinh nhật của chị Song Nhi”- Thật ra nhỏ biết là do một lần ngủ cùng cô, nhỏ đã hỏi sinh nhật cô, cô nói là ngày hai mươi ba tháng sau là sinh nhật cô, ôi nhỏ quên mất là hôm nay rồi.

“Sinh nhật?”- Ngọc Phàm và Ngô Trác Thăng đồng thanh.

...

Đến tối, Ngô Mạn Mạn chuẩn bị xong hết để làm chủ bữa tiệc, không thấy cô liền hỏi: “Anh hai, Tiểu Bạch Thỏ của anh đâu?”

“Anh cũng không biết, cô ấy đi từ sáng đến giờ chưa về, cũng chưa gọi anh”- Ngô Trác Thăng điên lên, bữa tiệc anh định tham gia cùng cô chỉ một tiếng thôi, thời gian sau anh sẽ cùng Ngọc Phàm và Ngọc Anh sinh nhật với cô, nhưng cô mất tích từ sáng đến giờ, anh lo chết đi được mà.

“Sao lại vậy?”- Ngô Mạn Mạn cau mày.

“Anh cũng không...” - Anh chưa nói xong, điện thoại anh reo lên, là số của cô.

“Song Nhi, em ở đâu vậy?” - Anh bắt máy vội hỏi.

[Tôi là Thẩm Mặc, cô ấy bị tai nạn và đang cấp cứu ở bệnh viện Yến Kinh] - Thẩm Mặc bên đầu dây kia nói.

“Cái gì? Tai nạn?”

((@Song: Nam Phụ Thẩm Mặc bắt đầu lên sân chính thức từ đây hị:D2 =)))

@Thẩm Mặc: oki oki chào mọi người *vẫy tay*)

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trận chiến sinh tử (1)

Ngô Trác Thăng sau khi nghe tin vội chạy đến bệnh viện, còn bữa tiệc anh giao lại hết cho Ngô Mạn Mạn và Max giải quyết, Ngọc Phàm sau khi nghe tin cũng chạy đến.

Đến bệnh viện, anh thấy Thẩm Mặc đang ngồi trước phòng cấp cứu lo lắng như anh và Ngọc Phàm.

“Cô ấy...”- Ngô Trác Thăng chưa hỏi được gì thì y tá trong phòng cấp cứu chạy ra đầy hốt hoảng.

“Bệnh nhân mất máu nhiều quá, ai ở đây cùng nhóm máu với bệnh nhân không? Nhóm máu của bệnh nhân là AB” - Y tá vội vàng và hốt hoảng nói, vì cô nhận ra ba người đây quyền lực kia, Ngọc Phàm, Ngô Trác Thăng và Thẩm Mặc.

“Tôi cùng nhóm máu với cô ấy” - Thẩm Mặc vội nói.

“Mời anh theo tôi” - Y tá nói.

Thẩm Mặc gật đầu vội đi theo y tá.

Ngô Trác Thăng và Ngọc Phàm đứng trơ ở đó, sao cô lại bị tai nạn chứ? Sao lại... chết tiệt... hôm nay là sinh nhật cô mà... sao lại...

Bỗng có đứa bé trai đi lại chỗ Ngô Trác Thăng, giật giật áo anh, khóc hỏi:

“Dì xinh đẹp sao rồi chú... huhu là do cháu nên dì xinh đẹp mới vậy... huhu...”- Cậu bé vừa khóc vừa nói.

Anh cau mày, nhưng vẫn cúi xuống vỗ cậu bé:

“Yên tâm đi... dì xinh đẹp sẽ không sao đâu”

“Huhu”- Cậu bé vẫn khóc, anh cũng không biết làm sao, Ngọc Phàm thấy vậy vội giúp anh, dùng cách hay vỗ Ngọc Anh, nên cậu bé đã nín khóc.

Lát sau, Thẩm Mặc bước ra với gương mặt đầy mệt mỏi, anh vừa bị lấy 500cc máu đấy.

Ngô Trác Thăng vội đi lại hỏi: “Anh không sao chứ?”

Thẩm Mặc lắc đầu. Cái anh lo là cô gái đang nguy kịch trong căn phòng kia kia.

“Tại sao cô ấy lại bị tai nạn?”- Ngọc Phạm nhin không được lên tiếng hỏi.

“Tôi cũng không biết, lúc tôi đi ngang thấy cô ấy đang ôm cậu bé kia người nằm trên vũng máu rồi, lúc đẩy cô ấy vào phòng cấp cứu thì điện thoại trong túi cô ấy rơi ra nên tôi gọi Ngõ tổng đây” - Thẩm Mặc nói, lúc anh đi ngang đó, nhìn thấy cô nằm trên vũng máu ôm cậu bé kia, như đang dùng mình bảo vệ cậu bé làm tim anh nhói đau, anh cũng không hiểu sao.

Ngõ Trác Thăng đơ ở đó, vội cúi xuống hỏi cậu bé:

“Cậu bé, sao cô ấy lại bị tai nạn?”

“Huhu... lúc Tiểu Ngân qua đường, thì có chiếc xe nào đó lao nhanh đến Tiểu Ngân, chiếc xe vượt đèn... và đi ấy lao ra ôm Tiểu Ngân.. huhu và máu rất nhiều” - Cậu bé vừa khóc vừa nói. Ngọc Phạm thấy cậu bé khóc vội vỗ cậu bé.

“Còn chiếc xe?”- Ngõ Trác Thăng cau mày hỏi.

“Đã chạy rồi” - Thẩm Mặc trả lời.

Bầu không khí trở nên im lặng, Ngõ Trác Thăng và hai người đàn ông kia đều lo cho cô, Song Nhi em nhất định phải qua khỏi, chúng ta sẽ cùng nhau đón sinh nhật em nhé...!

...

Sau bốn giờ đồng hồ, bác sĩ cũng bước ra. Ba người đàn ông lo lắng bên ngoài thấy bác sĩ vội chạy đến:

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” - Cả ba đồng thanh hỏi.

“Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, nhưng do va đập quá mạnh, không biết lúc nào sẽ tỉnh lại...nhưng...”- Bác sĩ nói, ba người đàn ông quyền lực này sẽ không phá tan bệnh viện khi nghe tin cô gái bên trong kia như vậy chứ? Bác sĩ như ông sợ lắm, ba người này không nên đụng phải tốt hơn, không kéo họ cho nổ tung cái bệnh viện này mất, còn cô gái bên trong kia, lúc ông cấp cứu, cô ấy luôn nắm chặt sợi dây chuyền trong tay mình, ông cũng không hiểu sao.

“Nhưng cái gì?” - Cả ba người đàn ông đều đứng lên hỏi.

“Đưa..bé chúng tôi không thể giữ được “- Bác sĩ già sợ hãi giọng run run.

“Đưa bé?? Cô ấy có thai sao?”- Ngọc Phạm và Thẩm Mặc đều trợn mắt lên rồi quay ra nhìn Ngõ Trác Thăng.

Ngõ Trác Thăng cũng đang choáng ngợp, sao cô ấy cô ấy có thai mà lại không nói cho anh biết?

“Thai.. mấy tháng rồi?” - Ngõ Trác Thăng điềm đạm hỏi.

“1 tháng “

Trời ơi! Cô đã giấu anh. Đưa con của anh và cô!!!

Tất cả đều im lặng không ai nói lời nào nữa.

“À... ai là người nhà của bệnh nhân?”- Bác sĩ vội hỏi.

“Là tôi” - Ngõ Trác Thăng vội trả lời.

Bác sĩ lấy trong túi ra một sợi dây chuyền, đó là sợi dây chuyền của cô.

“Bệnh nhân lúc cấp cứu cứ nắm mãi sợi dây chuyền này, anh là người nhà cô ấy, tôi giao lại sợi dây chuyền này cho anh, à cô ấy đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, các anh có thể đến thăm”- Bác sĩ nói xong rồi rời đi.

Ngõ Trác Thăng và Ngọc Phạm ngồi bệt xuống sàn. Không biết lúc nào sẽ tỉnh lại? Cô sẽ ngủ như vậy sao? Sẽ cứ ngủ đến khi ngày nào đó tỉnh lại sao? Không... anh không muốn... anh không muốn cô nằm yên đó, anh muốn cô tỉnh lại, tỉnh lại cùng anh và mọi người mừng sinh nhật cô mà... tại sao lại như vậy chứ?

Thẩm Mặc nghe những lời bác sĩ nói dần như chết lặng, không biết bao giờ mới tỉnh lại sao? Cô... cô sẽ ngủ mãi sao? Chết tiệt...Thẩm Mặc anh phải tìm ra tên khốn kiếp nào vượt đèn tông người kia.

...

Hôm sau.

Ngô Trác Thăng bên cạnh giường cô cả đêm, nhìn cô ngủ trên giường như công chúa cần nụ hôn của hoàng tử mới tỉnh lại làm anh đau lòng, anh nắm lấy bàn tay của cô, áp vào má mình nói nhẹ nhàng: “Em tỉnh lại, hai ta sẽ cùng nhau mừng sinh nhật em, và chúng ta sẽ lại có thêm thật nhiều con được không?” - Tại sao anh không quan tâm đến cô? Kể cả ngày sinh và sở thích anh cũng không biết, cả chuyện cô mang thai đứa con của anh... anh chết tiết mà... tại sao chứ? Nếu anh biết, bây giờ có lẽ đã cùng cô vui vẻ rồi.

Ngô Thần, Ngô Mạn Mạn và Max, Ngọc Anh sau khi biết tin này cũng rất đau lòng. Ngọc Anh cứ khóc mãi, khóc đến mệt lại ngủ thiếp đi, chỉ mong cô tỉnh lại.

Bác sĩ nhìn thấy cũng đau lòng, nhưng ông cũng hết cách rồi, bây giờ chỉ đợi bệnh nhân tỉnh lại với động lực của anh chàng kia thôi.

Thẩm Mặc và Ngọc Phàm sau khi cho người điều tra về tên vượt đèn nhưng lại không điều tra ra làm họ tức điên.

...

Cô hôn mê đã một tuần, Ngô Trác Thăng luôn bên cạnh giường chăm sóc cô, để công ty lại cho Max và Ngô Mạn Mạn giải quyết, có khó khăn gì thì đến bệnh viện tìm anh.

Anh lúc nào cũng bên giường chăm sóc cô, luôn nói chuyện để cô tỉnh lại, không nhìn thấy cô vui vẻ, không nghe cô nói chuyện cùng mình cả tuần nay anh thật sự thấy cái gì đó nó thiếu, thì ra cô đã là một phần trong cuộc sống của cô, đã là người luôn làm anh muốn về nhà, cùng ăn cơm, cùng tâm sự rồi, bây giờ chỉ mong cô tỉnh lại... anh sẽ nói hết tâm tư mình cho cô nghe.

Anh kéo màn cửa sổ ra, cho ánh nắng sáng vào, đi lại bên giường nhìn cô đang ngủ kia, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô:

“Tiểu Bạch Thỏ của anh.. tỉnh dậy đi” - Anh khẽ nói, nhìn cô ngủ lâu thế này anh thật sự chỉ muốn đánh thức cô dậy, ngủ nhiều sẽ thành heo đó, dậy đi công chúa nhỏ của anh à.

Hôm nay Thẩm Mặc đến thăm cô, đem một bó hoa đến, đặt đầu giường cho cô. Ngô Trác Thăng chỉ cười, nói cảm ơn thay cô.

Thẩm Mặc nhìn cô đan ngủ trên giường, với các thiết bị đầy người kia thì tìm anh lại nhói, anh thật sự không hiểu sao mỗi lần đến thăm cô, nhìn cô như vậy tìm anh luôn nhói... anh và cô chỉ mới gặp nhau thôi mà, tại sao lại có cảm giác đau nhói khi nhìn thấy cô bị thương như thế chứ? Tại sao vậy? Chính cả anh cũng không hiểu. Anh thật sự không hiểu.

“Cô ấy sao rồi?” - Thẩm Mặc nhìn Ngô Trác Thăng hỏi.

“Vẫn vậy” - Ánh mắt anh có tia đau lòng nói.

Thẩm Mặc im lặng, cô cứ hôn mê thế này sao?

Ngô Trác Thăng thì thờ dài, nhìn cô hôn mê thế này anh thật sự đau lòng, muốn đánh thức cô dậy nhưng lại không thể, có nói bao nhiêu cô vẫn nằm bất động trên giường, anh thật sự muốn điên lên mà.

“Sao anh không đưa cô ấy về nhà? Như vậy sẽ tốt hơn” - Thẩm Mặc nói, nhà có thể làm sao cô tỉnh lại sao?

Ngô Trác Thăng khựng lại, phải rồi, nhà, đưa cô về nhà anh có thể chăm sóc cô, thêm có ba mẹ, tốt với việc cô tỉnh lại hơn. Đưa cô về nhà tốt hơn bệnh viện.

“Được, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà, như vậy sẽ tốt hơn” - Ngô Trác Thăng trả lời.

Thẩm Mặc gật đầu, cô gái nhỏ, mong em tỉnh lại, tôi thật sự muốn biết thêm em là ai... mà làm tôi đau nhói thế này..!

...

Hôm sau, Ngô Trác Thăng nhất quyết đưa cô về nhà mặc dù bác sĩ ngăn cản, tình trạng cô cần theo dõi, sao về nhà được chứ?

Anh nhất quyết, đưa cô về nhà cho bằng được, anh chỉ sợ để cô ở đây cô sẽ không tỉnh lại được mất.

Anh cho hai y tá và một bác sĩ đến nhà, hằng ngày đến theo dõi tình trạng của cô. Còn mình thì vẫn tiếp tục chăm sóc cô.

Ngô Thần và Ngô Mạn Mạn nhìn thấy anh hết mình chăm sóc cô, cũng vui, nhưng lại đau lòng khi thấy cô hôn mê, còn anh luôn mong chờ cô tỉnh lại.

Anh cho người đi đón mẹ cô, còn ba cô cần theo dõi ở bệnh viện, nhưng vì nghe cô bị tai nạn ông nhất quyết phải xuất viện đến xem cô thế nào. Anh cũng đành bó tay nên làm thủ tục xuất viện cho ba cô, rồi đưa ông về nhà chăm sóc luôn, bây giờ có lẽ gia đình bên cô thì cô có thể tỉnh lại sớm.

Max cũng lo giải quyết công việc ở công ty giúp anh, để anh có thể chăm sóc tốt cô đang hôn mê kia.

Ngọc Phàm và Ngọc Anh cũng hay tới, để nói chuyện với cô, mong cô tỉnh lại.

Ngọc Anh luôn nắm tay cô, nói rằng:

“Chị Song Nhi, chị tỉnh lại rồi hai chị em mình đi công viên nữa đi”

Con bé mỗi lần đến thăm cô đều vậy, làm người lớn như anh đau lòng, tất cả mọi người đang mong em tỉnh lại đó Song Nhi, em tỉnh lại đi.

Ngô Mạn Mạn cũng luôn bên cạnh chăm sóc cô giúp anh, dù gì cô cũng là phụ nữ, có những thứ không tiện mấy, nên để Ngô Mạn Mạn cô giúp tốt hơn.

Tối, anh ngồi bên giường nhìn cô, nắm lấy tay cô, nhìn cô nhẹ nhàng nói:

“Ngày mai mẹ em về, sẽ thăm em đấy, em vui không? Em nhớ mẹ mà phải không? Vậy hãy tỉnh lại gặp mẹ đi em.. đừng ngủ nữa” - Nước mắt anh rơi xuống, lần đầu anh khóc, anh khóc vì người con gái này, người con gái của anh.

Dần dần, anh ngủ quên bên cạnh giường cô. Một điều kì diệu xảy ra, những ngón tay cô dần chuyển động, nhưng... vẫn không tỉnh lại. Nếu anh thấy có thể đánh thức cô không?.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Trận chiến sinh tử (2)

Sáng hôm sau.

Mẹ cô, Tuyền Uri đến biệt thự, vừa đến bà đã đi thẳng đến phòng cô, nhìn cô hôn mê trên giường mà bà đau lòng.

@Song: Tuyền Uri là má Song đấy:D3 cho má lên sàn cháy hội)

Ngô Trác Thăng cũng không nói gì, để lại không gian cho hai mẹ con.

“Con gái, con tỉnh lại đi, mẹ còn một bí mật mẹ chưa nói cho con biết mà”- Tuyền Uri nắm tay cô, đau lòng nói.

...

Lát sau, bà ra khỏi phòng, nhìn cô như vậy nữa có lẽ bà khóc mất, con gái bà..

Vừa mở cửa phòng ra, Ngô Thần nhìn thấy bà mà giật mình, bà cũng vậy, thấy Tuyền Uri định chạy thì bị ông giữ lại.

“Là bà”- Ngô Thần vội nói, người phụ nữ này bao năm rồi? Đã tìm bao năm rồi.

Tuyền Uri cố gắng giựt tay ra khỏi Ngô Thần, tại sao ông ta lại ở đây chứ? Ông ta là ba của Ngô Trác Thăng sao?

“Bà...”- Ngô Thần tức giận.

“Bỏ tôi ra”- Bà đẩy Ngô Thần ra.

Ngô Thần tức giận, lời bà đi:

“Đến Thảm gia nói chuyện”

Ngô Trác Thăng thấy ba mình lời mẹ cô đi, hai người đó quen nhau sao? Chắc quen nhau thì bạn bè với nhau nói chuyện thôi mà, vào chăm sóc cô tốt hơn.

Vào phòng, nhìn cô nằm trên giường anh thật sự... thật sự rất muốn đánh thức cô, cô ngủ như vậy anh rất đau, rất đau.

Anh ngồi gục bên giường, nắm tay cô:

“Song Nhi à, em tỉnh lại đi mà... Song Nhi...”

Bên ngoài, Ngọc Phạm đang đứng bên ngoài nhìn, bản thân cũng ngồi bệch xuống, miệng lầm nhảm “Song Nhi...”

...

Hai tháng sau.

Hôm nay như mọi ngày, Ngô Trác Thăng đi làm về, cô vẫn vậy... vẫn nằm bất động đó... đã hai tháng rồi, căn nhà này cũng hai tháng rồi không có tiếng cười của cô. Ngô Mạn Mạn và Max cũng đau lòng cho anh và cô, nhưng họ biết làm gì bây giờ?

Còn Tuyền Uri mẹ cô, và Ngô Thần từ lúc gặp nhau và lời bà đến Thẩm gia, cả hai người đầy sát khí xung quanh. Ngô Thần luôn canh chừng bà, đợi cô tỉnh lại ông cần làm sáng tỏ mọi việc.

Như mọi ngày, anh vào phòng, nắm tay cô, nói chuyện với cô.

“Tiểu Bạch Thỏ à.. em ngủ lâu vậy.. dậy đi em”

“Tiểu Bạch Thỏ, em đừng ngủ nữa, dậy nói chuyện với anh đi”

“Em biết không? Nhìn em thế này anh đau lắm, anh muốn đợi em dậy, cùng em làm một bữa tiệc sinh nhật, chỉ hai đứa mình thôi, được không em? Và sẽ có rất nhiều đứa con nữa” - Nước mắt anh rơi xuống, không biết bao nhiêu lần anh khóc vì cô trong hai tháng qua, nhìn cô như vậy anh đau lắm... rất đau.

Bỗng... những ngón tay cô cử động, mắt từ từ mở...

Anh giật mình, tay... tay.... tay cô đang cử động.

Ngẩn đầu nhìn cô, cô đang mở mắt nhìn mình, đang nhìn mình... cô tỉnh rồi... tỉnh rồi...

“Song Nhi” - Anh vui mừng ôm cô vào lòng, cuối cùng em cũng chịu tỉnh rồi, tỉnh rồi.

Cô nằm im trong lòng anh, hình như cô vừa tỉnh lại sao giấc ngủ dài phải không?

Anh vội gọi bác sĩ đến nhà, bản thân thì cứ ôm cô vui mừng, Song Nhi, em tỉnh rồi, em tỉnh rồi, em nhớ anh lắm.

Bác sĩ bị anh gọi, vội chạy nhanh đến nhà, khám cho cô xong nói:

“Tỉnh lại là tốt rồi, chỉ cần nghỉ ngơi thì sẽ khoẻ lại thôi” - Nói xong bác sĩ ra về.

Mọi người trong nhà sau khi nghe cô tỉnh lại đều vui mừng, Ngọc Phàm và Ngọc Anh sau khi nghe tin cũng vội chạy tới, còn Thẩm Mặc... được Ngô Thần báo tin cũng vui mừng.

Ngô Mạn Mạn và Max cũng vui, cô tỉnh lại... Ngô Trác Thăng cũng sống lại rồi.

Đêm, anh ngồi đút cháo cho cô ăn, nhìn thấy cô đã dậy kia anh rất vui, vui đến mức không tả được.

Anh cứ ôm cô, ôm cô mãi không buông, anh sợ mất cô, rất sợ mất cô... rất sợ...

“Anh... đừng ôm em nữa mà” - Cô đẩy nhẹ anh ra, anh ôm cô chặt quá, làm cô khó chịu.

Anh bỏ cô ra.

“Anh xin lỗi” - Do anh vui mừng quá mà cứ ôm cô thế này, Ngô Trác Thăng, mày đã quá thay đổi rồi.

Cô lắc đầu, có lẽ anh quá vui thôi... thêm cô đã làm anh rất lo mà, cô không ngờ mình lại hôn mê lâu như vậy. Ngày đó, cô đang định qua đường, phía trước cậu bé kia, cô không hiểu đang là đèn cho người đi bộ mà chiếc xe kia lại vượt đèn, lao đến chỗ cậu bé và cô, cô bất giác ôm cậu bé.. và sau đó, cô bất động và không biết gì cả. Chiếc xe đó là sao chứ? Cô có gây thù với ai sao?

“Anh xin lỗi” - Anh bỗng nói.

Cô bất ngờ.

“Anh xin lỗi vì chuyện gì?” - Bộ Sói Sắc Lang anh làm gì xấu rồi có lỗi sao?

“Sinh nhật em... anh không biết, còn để em gặp chuyện, và cả em có thai anh cũng không biết, anh thật sự xin lỗi em” - Anh nói, tay lại kéo cô vào lòng.

Sinh nhật, hình như ngày cô bị đụng cũng là sinh nhật, mất đi đứa con nữa, sinh nhật năm nay quà của cô là thế sao?

“Không sao” - Dù gì cũng không phải lỗi của anh, cô cũng không nói anh biết mà, mà sao anh biết vậy nhỉ? Hình như cô có nói cho Ngọc Anh biết, chắc con bé nói anh biết mà.

“Chúng ta sẽ có lại con mà”

Anh cứ thế mà ôm cô, cúi xuống đặt một nụ hôn lên đôi môi cô, một nụ hôn thật dài.

...

Thời gian sau cô khoẻ lại, ba mẹ cô cũng trở về căn nhà lúc trước, còn cô thì bị anh bắt ở lại, họ cũng tin tưởng anh nên để cô ở lại đây, nhưng còn ba anh.. từ khi thấy mẹ cô, Ngô Thần đã cho người theo bà để bà khỏi chạy trốn, bây giờ cô đã tỉnh lại... ông cần làm rõ việc này mới được.

Ngô Mạn Mạn và cô cũng dần thân thiết hơn, còn Ngọc Phàm quan tâm cô như trước, cô thấy Ngọc Phàm là người đàn ông tốt, nên đã giới thiệu cho anh cô bạn thân của mình, Cô Quân.

(@Song: Cho bằng hữu Cô Quân lên sản phát:D)

Cô và anh, Ngô Mạn Mạn và Max đã lên kế hoạch để Ngọc Phàm và Cô Quân thành một đôi, sau khi một tháng trôi qua kế hoạch của cả bốn cũng thành công, Ngọc Phàm và Cô Quân, Ngô Mạn Mạn và Max... còn cô thì... thôi bỏ qua đi.

Thẩm Mặc cũng hay gọi điện hỏi cô có khoẻ không, luôn làm cho Ngô Trác Thăng đen cả mặt, mỗi lần như vậy làm cô cười mà đau bụng, nhìn mặt anh lúc đó buồn cười chết được.

(@Tiểu Bạch Thỏ: haha:D3 *ngoay mộng với Song tác giả *)

Hôm nay không hiểu sao mọi người không thấy tám hơi, anh cũng mất tích, hai đôi kia cũng mất dạng, đi đâu vậy? Họ nở lòng nào bỏ cô và Ngọc Anh cô đơn thế này chứ... hừ đáng ghét lắm a~.

Ngọc Anh cứ kéo cô đi khắp nơi, mua đồ hay gì đó cả ngày trời, đến tối mới tha cho cô, mới cho cô về nhà.

Vừa bước vào nhà, đèn bỗng sáng lên và... bùm bùm bùm

“Chúc mừng sinh nhật Song Nhi” - Tiếng mọi người đồng thanh vang lên.

Cô bất ngờ... đây là gì? Sinh nhật? Sinh nhật cô qua rồi mà... sao lại?

Ngô Trác Thăng đi lại, quỳ xuống như một hoàng tử, đưa ra một chiếc nhẫn.

“Chúc mừng sinh nhật em, và... quà sinh nhật anh dành cho em là, Anh Yêu em, làm vợ anh nhé” - Ngô Trác Thăng nói.

Sói Sắc Lang đang cầu hôn Tiểu Bạch Thỏ cô ư??

Cô bùm miệng để không phát ra tiếng khóc, anh... và mọi người.

Cô gạt đầu đồng ý, đưa tay ra, đồng ý cho anh đeo nhẫn, anh vui mừng, đeo nhẫn xong anh ôm cô quay vòng vòng, cô đồng ý rồi, đồng ý rồi, Ngô Trác Thăng anh có được cô rồi.

Mọi người cũng vui mừng theo, Ngọc Phàm nắm chặt tay Cô Quân, Ngô Mạn Mạn và Max cũng vậy.

Bên ngoài căn biệt thự, cô chiếc xe của ai đó, bên trong là một cô gái, gương mặt đang tràn đầy tức giận:

“Cô... Song Nhi... cô... cô chết đi” - Cô ta tức giận nói.

Đằng xa cũng là xe của Thẩm Mặc, anh biết hôm nay mọi tổ chức sinh nhật cho cô, Ngọc Phàm có báo cho anh, nhưng anh nghĩ mình không nên tới, anh không muốn làm mất bầu không khí vui vẻ vì sự lạnh lùng và sát khí của mình.

Anh nhìn thấy chiếc xe đậu trước nhà Ngô Trác Thăng, đó là xe ai? Tại sao lại ở đó? Theo dõi sao?

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tai nạn du thuyền

Tiệc tàn, mọi người ra về.

Dọn dẹp xong, Ngô Trác Thăng bảo cô về phòng nghỉ ngơi đi.

Cô ngoan ngoãn gạt đầu, vì còn đang ngại cái màng tỏ tình kia.

Ngô Trác Thăng nhìn bộ dạng cô mà bật cười, nhìn thật đáng yêu nha.

...

Đến khuya, Ngô Trác Thăng còn bên phòng làm việc, mắt đầy mệt mỏi nhìn máy tính kia.

Bỗng... cửa mở ra, cô bước vào.

“Anh.. chưa ngủ sao? “ - Cô đi lại hỏi.

Anh bất ngờ đứng dậy.

“Em chưa ngủ sao? “ - Anh hỏi.

Cô mệt mỏi dựa vào anh.

“Em đợi anh, em... muốn anh ôm ngủ”

Anh bất ngờ, Tiểu Bạch Thỏ này hôm nay lại nũng nịu sao?

Anh ôm cô lại giường, ôm cô vào lòng nằm xuống, kéo mền lên đắp cho cả hai.

“Vậy ngủ đi” - Anh hôn lên trán cô nhẹ nhàng nói.

Cô gật đầu, nhắm mắt lại ngủ trong lòng anh.

Anh mỉm cười, bên cô tuy anh muốn chiếm hữu cô là của mình.. nhưng anh muốn mình và cô kết hôn rồi tính sau, anh không muốn làm cô sợ.

(@Song: Đã đủ 18 rồi khỏi sợ bóc lịch nhá thím Sói {=,=})

Bên ngoài, Ngô Thần nhìn vào. Đến lúc đưa cô về Thăm gia chưa? Hay để cô ở đây một thời gian cùng Trác Thăng?

...

Hai tuần sau.

Hôm nay anh nhận được thiệp mời dự tiệc trên du thuyền của Ngân gia, sinh nhật của Ngân Nguyệt, đại tiểu thư của Ngân gia họ. Dĩ nhiên Ngọc Phàm, Thẩm Mặc và Max đều được mời nữa. Mọi người đều có thể đưa bạn nhảy đi, dĩ nhiên bọn họ sẽ đưa mấy cô gái này đi rồi.

(@Song: Tới lúc cho bằng hữu Ngân Nguyệt lên sàn làm mờ mắt rồi *chạy *:D2

@Ngân Nguyệt: chết nha Song tác giả *đuổi theo đánh *)

Ngô Mạn Mạn nghe tới tiệc trên du thuyền, nên rất hào hứng, cứ lôi cô và Cô Quân đi chuẩn bị, chăm sóc da này nọ cho bữa tiệc. Đúng là Ngô Mạn Mạn mà, làm cô và Cô Quân chóng cả mặt.

“Mạn Mạn, đủ rồi, mệt chết được”- Cô và Cô Quân đồng thanh than thở.

“Hum.. mệt sớm vậy sao? Ta mới đi có bốn tiếng thôi mà” - Ngô Mạn Mạn thản nhiên, bốn tiếng ít ỏi mưa sấm quá.

(@Song: Đúng là tiểu thư nhà giàu mà không thấu nỗi nội tình dân chúng...)

Cô và Cô Quân nhìn nhau thở dài, không chịu được lời Ngô Mạn Mạn vào quán cà phê gần đó.

“Mạn Mạn, cậu chỉ được cái tài mua sắm, mệt chết được”- Cô Quân vừa cầm li cà phê vừa nói.

“Tài của tớ chỉ có vậy thôi, sau này tớ còn muốn hành hạ Max nhà tớ dài dài”- Ngô Mạn Mạn thản nhiên.

(@Song: Tội cho thím Max ghê =})

@Max: T.T help help đừng mà)

Cô buồn cười, lắc đầu chịu thua.

Vì do cả ba, cô và Cô Quân, Mạn Mạn bằng tuổi nhau nên đều xem là bạn bè, không quan tâm cái gì khác.

Ngô Mạn Mạn ăn một ít bánh ngọt, Cô Quân thì uống cà phê, còn cô, nhìn li trà của mình. Bữa tiệc này... cô nên tham gia không? Cô không có thân phận, lại không hợp với anh xuất hiện ở các bữa tiệc giao lưu lớn này.

Ngô Mạn Mạn nhìn cô suy tư, anh hai có nói, chắc chắn cô sẽ lo âu về thân phận của mình, sợ mình không hợp với anh đi dự tiệc. Nhìn cô thế này, đúng luôn rồi.

“Nè, Song Nhi”- Ngô Mạn Mạn bỗng nói.

“Hả, sao vậy? “- Cô giật mình.

“Tớ sẽ khiến cậu đẹp nhất trong bữa tiệc”- Ngô Mạn Mạn tự tin.

“Đừng đùa mà, tớ làm gì có khả năng”- Đúng vậy, cô đâu có nhan sắc gì, chỉ sợ khi xuất hiện cùng anh, sợ làm xấu mặt anh nữa. Cô nên ở nhà tốt hơn phải không?

“Yên tâm, đừng có lo”- Ngô Mạn Mạn vỗ ngực, làm đẹp và trang điểm là nghề của Ngô Mạn Mạn này.

“Tớ tin vào Tiểu Mạn, cậu yên tâm đi, đừng lo”- Cô Quân thêm sức cho Ngô Mạn Mạn.

Cô chỉ gạt đầu, cô chỉ mong sao cô không làm xấu mặt anh là được rồi.

...

“Oa, Song Nhi đẹp quá”- Ngô Mạn Mạn và Cô Quân bất ngờ nhìn cô đồng thanh khen ngợi, quả thật cô rất đẹp, như tiên nữ ý.

Cô bị khen đến đỏ mặt, quay sang nhìn mình trong gương. Đây là cô sao?

Bộ váy hôm nay cô mặc màu hồng phấn, dài qua gót chân. Gương mặt được chuyên gia trang điểm, mái tóc được xoa xuống, uốn lọn phần đuôi tóc. Thêm bộ váy bó sát người, làm tôn lên vẻ đẹp của cô.

Cô Quân và Ngô Mạn Mạn nhìn cô chăm chăm, chắc chắn.. tiên nữ.. tiên nữ.

Lúc này Ngô Mạn Mạn, Ngọc Phàm và Max đi vào tìm ba cô nàng.

Ngô Mạn Mạn xinh đẹp.

Cô Quân dễ thương.

Còn cô yêu kiều làm cả ba chàng ngất ngây với ba nàng.

Ngô Mạn Mạn đi cùng Max, Ngọc Phàm và Cô Quân cũng vậy.

Còn Ngô Trác Thăng và cô ở lại, anh biết cô đang run, nên muốn trấn an cô.

“Thăng Thăng... em không đi được không? Em sợ làm xấu mặt anh” - Cô ấp úng.

Anh đưa tay ôm eo cô: “Hì.. em phải đi, vì hôm nay em rất đẹp yên tâm đi sẽ không sao đâu”

“Thật chứ? “- Cô hỏi.

“Thật, mình đi thôi” - Anh gạt đầu rồi kéo cô đi.

...

Tất cả mọi người cùng lên du thuyền dự tiệc. Max và Ngô Mạn Mạn một cặp, làm ai cũng ghen tị, vì ai không biết cặp đôi này.

Cô Quân và Ngọc Phàm tay trong tay hạnh phúc không thua kém, Ngọc tổng và Cô tiểu thư thành một đôi, điều này báo chí đã đưa um sùm.

(@Song: Cô Quân họ Cô nhá:))

Còn cô và anh, mọi người ai không biết anh, còn cô... nhìn thấy cô bên cạnh, không ngừng bàn tán xôn xao.

Cô sợ hãi nắm chặt tay anh, cô làm xấu mặt anh rồi sao?

“Đừng lo, coi họ như vô hình đi” - Anh nói nhỏ, con heo con của anh đang sợ kia kia, anh biết cô nghĩ gì, nhưng.. anh muốn cho mọi người biết, cô là người anh yêu, là cả thế giới của anh.

Bữa tiệc nói là sinh nhật, nhưng thật ra chỉ là bữa tiệc để làm ăn.

Nhạc vang lên, mọi người cùng bạn nhậu khiêu vũ.

Anh nắm tay cô, cùng cô hoà theo điệu nhạc hạnh phúc.

“Thế nào? Như vậy vui không?” - Anh hỏi, khiêu vũ nó giúp cô thoải mái hơn.

“À... ừm có” - Cô trả lời.

Anh mỉm cười nhìn cô, cùng cô hoà theo tiếng nhạc, bước nhảy. Cả hai như hoàng tử và công chúa, bước nhảy của họ đã hoàn toàn độc chiếm bữa tiệc.

(@Song: có mà Sói sắc lang và tiểu bạch thỏ nhảy ý:D3)

Nhạc kết thúc, đến lúc mọi người giao lưu. Cô mệt mỏi, cầm ly nước cam ra ngoài, như vậy dễ chịu hơn.

Đang nhìn ngắm xung quanh, bỗng Thẩm Mặc đi đến.

“Song Nhi” - Thẩm Mặc gọi tên cô.

(@Song: oa tình định nguy hiểm cấp Boss của Sói sắc lang tới rồi -.-)

Cô bất ngờ quay đầu lại.

“Thẩm tổng” - Anh ấy cũng được mời sao? À quên mất anh ấy là Thẩm Mặc, Thẩm tổng mà, Song Nhi mày hơi bị lú lẩn rồi.

Thẩm Mặc nhìn bộ váy cô đang mặc không vừa ý, ra đây thế này mà mặc kiểu này sẽ bị cảm mất.

Anh cởi áo vest của mình ra, khoác lên cho cô.

“Ồ.. Thẩm tổng” - Cô bất ngờ, ơ sao lại đưa áo vest cho cô khoác?

“Ồ đây lạnh, khoác đi” - Một câu ngắn ngủi quan tâm của Thẩm Mặc.

Cô mỉm cười, Thẩm tổng này hình như chưa quan tâm ai lần nào sao? Mà.. quan tâm? Quan tâm cô? Không thể nào?

“Tôi vào trong đây” - Thẩm Mặc nói, rồi cầm ly rượu vang của mình vào bên trong.

Cô mỉm cười, rồi ngẩn đầu nhìn trời tối, đêm nay trời đẹp quá.

Cô đi lại gần đầu thuyền, oa đứng đây có thể nhìn mọi thứ, mặt biển đẹp quá đi.

Ngô Trác Thăng lúc này bên trong không thấy cô, cảm giác bất an... hình như có gì xấu sắp xảy ra.

Cô đang thán nhiên đứng đó nhìn mặt biển, thì bàn tay ai đó đã đẩy cô ngã nhào xuống biển.

Cả người cô ngã nhào xuống biển, chiếc giày cao gót của cô rơi lại trên thuyền... quan trọng là... cô không biết bơi.

Lúc này Ngô Trác Thăng đi ra, thấy chiếc giày cao gót của cô, giày? Sao lại rơi ở đây?

(@Song: giống kiểu Lọ Lem hay Cô Tấm rớt hài vậy nhì @@)

“Cứu.. cứu...” - Cô vói tay dưới nước, cô không biết bơi... cô sắp chìm rồi.

Anh nghe tiếng, cúi đầu xuống thì hoảng hồn khi thấy cô dưới đó đang hết sức giãy giụa.

Anh quát lên: “Gọi cứu hộ đi”

Bảo vệ xung quanh nghe thấy, vội chạy tới. Còn anh thì nhảy xuống, bơi tới cứu cô.

Song Nhi, Tiểu Bạch Thỏ đừng sợ có anh đây.

Anh bơi được tới chỗ cô, ôm cô lại. Người trên thuyền thả dây xuống, kéo anh và cô lên.

Anh đỡ cô nằm xuống, đưa tay đỡ lên ngực cô. Dùng lực mạnh để đẩy nước ra.

“Hực...” - Nước bị anh dùng lực đẩy ra, cô yếu ớt mở mắt. Thăng, may quá.. cô được cứu rồi.

Thấy cô tỉnh lại, anh vội ôm cô.

“Gọi cấp cứu, nhanh lên” - Anh quát.

Cả du thuyền và bữa tiệc bị náo động vì Ngô Trác Thăng. Ngô tổng đã tức giận khi nhìn thấy người phụ nữ của mình bị đẩy xuống biển.

Thẩm Mặc lúc này cho người đến, đưa cô đến bệnh viện nhanh giúp Ngô Trác Thăng. Cảnh sát cũng đến, tìm nguyên nhân cô bị đẩy xuống biển.

...

“Bệnh nhân không sao đâu, nhưng thời tiết lạnh, bị ướt nên tối nay có thể sốt nhẹ” - Bác sĩ nói.

Anh vội cảm ơn bác sĩ, đi lại bên giường nhìn cô. May quá không sao rồi.

Cả bốn người kia lúc này chạy đến, nhìn anh với bộ dạng ướt sũng.

“Anh hai, về nhà tắm và thay đồ đi, việc ở đây để em và mọi người” - Ngô Mạn Mạn vội nói, nếu anh hai để mình ướt thế này nhất định sẽ bị cảm.

Anh gạt đầu, giao cô lại cho cả bốn người. Anh bệnh thì ai chăm sóc cô đây? Nhưng.. người nào đẩy cô xuống dưới biển? Lần trước là vô duyên vô cớ đụng xe, lần này... có người muốn hại cô và muốn giết cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Giết hại đến cùng

Ngô Trác Thăng vội về nhà thay đồ, anh lo cho cô chết được.

Ở bệnh viện, Ngô Mạn Mạn và mọi người chăm sóc cô, cảnh sát cũng đến hỏi vài vấn đề.

“Cô Hạ chưa tỉnh sao?” - Thanh tra viên hỏi.

“Cô ấy bị sốt, đợi cô ấy khoẻ lại chúng tôi sẽ báo các anh”- Ngọc Phạm vội nói.

“À thôi được, vậy cho tôi hỏi, lúc cô ấy bị đẩy xuống có ai gần xung quanh không?”- Thanh tra viên lại hỏi.

Cả bốn người lắc đầu, họ thật sự không biết cô đi ra ngoài, bọn họ bên trong dự tiệc nên...

“Tôi không biết, lúc đó bọn tôi ở bên trong bữa tiệc”- Max nói.

“Vậy có ai cùng cô ấy lúc ở ngoài không? “

“Có tôi” - Thẩm Mặc bước vào.

Thẩm tổng.....?

“Thẩm tổng, anh sao? “ - Thanh tra viên ngạc nhiên.

“Phải, tôi đứng trò chuyện với cô ấy vài câu nhưng vì chào hỏi nên tôi quay lại bữa tiệc, tôi vừa vào một ít phút thì nghe cô ấy bị đẩy xuống biển”- Thẩm Mặc nói, lúc nghe có người ngã xuống biển tìm anh dường như dừng đập một nhịp, anh có linh cảm không lành chạy đến xem, thì nhận ra đó là cô, anh khựng lại, không phải lúc này còn nói chuyện với nhau sao? Sao lại..

“Vậy mời anh về sở cảnh sát lấy lời khai” - Thanh tra viên nói.

Thẩm Mặc gạt đầu, lấy lời khai rồi anh quay lại thăm cô vậy.

Thẩm Mặc rời đi, cả bốn người họ nhìn nhau.

“Cậu nghĩ Thẩm tổng có ý với Song Nhi? “ - Cô Quân nhìn Ngô Mạn Mạn hỏi.

“Tớ cũng thấy vậy”- Ngô Mạn Mạn trả lời.

Max và Ngọc Phạm nhìn nhau.

“Ừm... “ - Cô mờ mắt ra nhìn xung quanh, ơ.. đây là đâu?

“Song Nhi”- Ngô Mạn Mạn vui mừng, may quá cô tưởng Song Nhi không tỉnh lại trong hôm nay chứ.

“Đây là..?” “- Cô mấp máy môi hỏi, hình như cô ở trên thuyền, rồi bị ai đó đẩy xuống biển.. sau đó... cô không nhớ gì cả.

Ngô Mạn Mạn và Cô Quân đỡ cô ngồi dậy, dựa vào đầu giường.

“Đây là bệnh viện, cậu thấy sao rồi?” “- Cô Quân lo lắng hỏi, Song Nhi luôn là người vững về, việc lần này làm Cô Quân cô sợ muốn chết.

(@Tiểu Bạch Thỏ: Vụng về chỗ nào ==)

Cô lắc đầu. Cô không sao, chỉ cảm thấy hơi đau đầu một chút.

“Cậu có thấy ai đẩy mình không?” “- Ngô Mạn Mạn hỏi hi vọng cô thấy gì đó.

Cô lắc đầu, cô chỉ thấy lực mạnh từ sau đẩy mình xuống và rồi...

Cả bốn im lặng, cô không thấy thì việc điều tra rất khó, mà rốt cuộc ai muốn hại cô chứ? Cô có gây thù với ai? Không có, bọn họ chỉ thấy từ lúc quen cô, cô chỉ có Ngô Mạn Mạn và bọn họ thôi... sao lại... hay là về Ngô Trác Thăng kẻ thù của anh nhắm đến cô.

(@Song: rất cò thể ~)

@Tiểu Bạch Thỏ: Vậy sao Sói sắc lang == *lườm sói sắc lang *

@Sói sắc lang: ê ê oan anh quá cái đó phải hỏi bà song tác giả ý)

Lát sau, Ngô Trác Thăng đến bệnh viện. Thấy cô tỉnh lại anh vui mừng. Nói mọi người về nhà nghỉ ngơi đi, còn lại để anh.

Cả bốn ra về, Ngọc Phàm đưa Cô Quân về, Max và Ngô Mạn Mạn cũng vậy, ai cũng mệt rồi nên về nghỉ ngơi tốt hơn.

Mọi người ra về, anh nhìn cô đầy lo lắng, ôm cô vào lòng, anh sợ mất cô, rất sợ...

“Thăng..” “- Anh lo cho cô lắm sao?”

“Anh xin lỗi, anh không nên bỏ em một mình”- Anh khẽ nói, ôm chặt cô hơn.

“Không sao mà, anh đừng lo”- Anh cũng thật là.

Anh cúi xuống, hôn lên đôi môi cô một nụ hôn dài... người con gái này anh sống mà không thể thiếu được.

...

“Cảm ơn anh đã cho chúng tôi lời khai, Thẩm tổng”- Thanh tra viên đưa tay ra nói.

Thẩm Mặc bắt tay lại, bây giờ cũng trễ, anh có nên đến bệnh viện thăm cô không?

Thẩm Mặc rời khỏi sở cảnh sát, đang suy nghĩ có nên đến bệnh viện thăm cô không? thì Ngô Thần gọi điện đến.

“Bác trai, có gì sao bác?” “- Thẩm Mặc nghe máy.

[Bác nghe Song Nhi bị tai nạn, con bé sao rồi?] - Hiện ông đang ở nước ngoài, nghe tin ông lo chết được mà.

“Không sao rồi bác”- Thẩm Mặc trả lời.

Đầu dây, Ngô Thần thờ nhẹ ra, may quá không sao.

[Mặc, con và Trác Thăng, và mọi người hãy bảo vệ con bé, con bé đang bị ai đó xem là kẻ thù]

“Cháu biết rồi”- Thẩm Mặc này không cho phép ai đụng đến cô cả.

(@Hung Thù: Là ta hehe:D2)

...

Bệnh viện.

“Em đói không? Anh có mang cháo, ăn nhé?” “- Ngô Trác Thăng hỏi.

Cô gật đầu, cả ngày hôm nay cô chưa ăn được gì rồi.

Cô muốn xuống giường, nhận ra chân bị thương, bị hỏi nào vậy?

Anh thấy cô đau, liền nói: “Chân em bị thương, ngồi trên giường đi”

Bị thương.. hỏi nào vậy?

Lúc anh nhảy xuống đưa cô lên thuyền, nhận ra chân cô bị thương, chắc lúc bị đẩy xuống cô bị va ở đâu rồi. Thật tức chết tên đẩy cô mà, anh mà biết ai anh sẽ giết chết hẳn mất, dám đẩy cô còn làm cô bị thương, anh thật muốn giết người mà.

Cô suy nghĩ, bản thân mình gây thù với ai sao? Nhưng... cô ngoại trừ anh và mọi người, còn quen ai sao? Không có, làm mất lòng ai, lại càng không phải, vậy rốt cuộc là sao?

Anh dứt cháo cho cô ăn, cô ăn được vài miếng lại thôi, cô không muốn ăn, hình như cô bị sốt, ăn không có cảm giác ngon miệng.

Anh để cô ngồi một chút, rồi đỡ cô nằm xuống, đưa tay lên trán, hừm.. hơi sốt, nên nghỉ ngơi.

Anh kéo mền lên đắp cho cô, nhìn cô đầy dịu dàng: “Ngủ đi, mai xuất viện mình về nhà”

Cô gật đầu, cô cảm thấy hơi đau đầu quá.

Cô nhắm mắt lại ngủ, anh ngồi bên cạnh nhìn cô. Người con gái này.. anh yêu, yêu rất nhiều.

...

Ngồi bên cạnh nhìn cô ngủ cũng lâu, anh đắp lại mền cho cô rồi ra ngoài.

Vừa bước ra anh thấy Thẩm Mặc, anh ta đứng đây lâu rồi sao?

“Nói chuyện một lát được chứ?” - Anh hỏi.

Thẩm Mặc gật đầu.

Hoa viên bệnh viện.

“Anh đề ý Song Nhi của tôi?” - Anh vào thẳng vấn đề, tại sao anh ta là một Thẩm tổng giám đốc cao lại đề ý đến Song Nhi Tiểu Bạch Thỏ của anh chứ?

“Cũng có thể gọi là vậy, nhưng tôi xem cô ấy là bạn thân” - Thẩm Mặc trả lời. Anh biết Ngô Trác Thăng yêu cô, e anh không có cơ hội... ơ anh vừa nghĩ cái gì vậy?

Ngô Trác Thăng đi lại, vỗ vai Thẩm Mặc nói:

“Cô ấy là... của tôi” - Anh nhấn mạnh hai từ của tôi.

Ngô Trác Thăng và Thẩm Mặc tuyên bố, coi như là kẻ thù của nhau.

(@Sói sắc Lang: cô ấy là của tôi *ngoáy mộng*)

(@Song: Còn chúng ta là kẻ thù == *tét mộng sói*)

“Xin thông báo, ai là người nhà của bệnh nhân Hạ Châu Như Song ở phòng 598 tầng ba thì vội đến phòng ạ, xin thông báo...” - Tiếng thông báo của y tá vang lên.

Thẩm Mặc và Ngô Trác Thăng bất ngờ, vội chạy đến phòng cô bị gì sao?

Chạy đến phòng, anh thấy cô đang sợ hãi, bác sĩ đang cố trấn an cô.

Anh chạy đến bên cô, cô thấy anh liền ôm chặt anh, cả người run rẩy.

“Chuyện gì xảy ra với cô ấy?” - Anh tức giận quát.

“Có người cầm dao tấn công bệnh nhân, lúc tôi vào kiểm tra thì người đó chạy đi, còn cô ấy đang ngồi bệch dưới sàn” - Y tá nói, sát thủ đuổi đến bệnh viện để giết người sao?

Anh ôm cô vào lòng trấn an, tên nào làm chứ? Đừng để anh biết được.

“Thăng Thăng... cho em về nhà, em không muốn ở đây” - Cô run rẩy.

Anh cởi áo vest ra, khoác lên cho cô, ôm cô vào lòng: “Được về nhà”

“Ngô tổng, cô ấy... “- Bác sĩ vội khuyên ngăn, tình trạng cô mà về nhà thì...

“Câm miệng, cô ấy nói muốn về nhà, các người muốn cô ấy ở đây để bị giết sao? “- Anh quát, gần như điên lên, anh sợ ý mới ra như vậy, chết tiệt tên nào.. tên nào chứ?

Anh ôm cô đi, bác sĩ muốn ngăn nhưng lại bị Thẩm Mặc ngăn lại.

“Để anh ta đưa cô ấy về nhà đi, ở đây rất nguy hiểm” - Rốt cuộc là ai đuổi đến cùng để giết hại cô chứ?

“Thẩm tổng... “- Tại sao hai vị tổng giám đốc này lại ra sức bảo vệ cô gái kia chứ? Cô gái kia rốt cuộc là ai?

Thẩm Mặc im lặng bước đi, việc này nó đã trở nên nghiêm trọng rồi.

....

“Thăng Thăng... em sợ.. anh ôm em được không? “- Cô run rẩy trong lòng anh.

“Anh ở đây, em đừng sợ” - Anh trấn an, anh thật đáng ra không nên bỏ cô một mình, để cô như vậy anh quá sợ ý mà.

Cô khát nước, nên muốn mở mắt dậy uống nước, ai ngờ vừa mở mắt ra thấy một người đàn ông muốn cầm dao đâm mình, cô vội né đi, nhưng bị người đàn ông đó dồn vào đường cùng, lúc anh ta định đâm cô thì tiếng la của y tá vang lên, anh ta vội chạy đi, cô sợ hãi ôm mình dưới sàn.

Anh đưa cô về nhà, Max còn ở nhà đợi anh về để giải quyết tài liệu, thấy anh đưa cô về bất ngờ.

Anh biết Max muốn hỏi gì, ra hiệu đừng nói gì rồi ôm cô về phòng.

Đúng đó, Max cảm giác lạ... lại có chuyện gì sao?

(@Hung Thử: Đúng là ta đó:D2)

Sau khi trấn an và cho cô uống thuốc, anh thở dài tắt đèn rồi xuống nhà. Ngô Mạn Mạn cũng chưa ngủ nên qua canh chừng cô, sao lại ra thế này chứ?

Anh vừa xuống nhà, Max vội hỏi: “Sao lại đưa Song Nhi về nhà? “

“Bị sát thủ đuổi đến cùng muốn giết hại, nên... “- Anh căm phẫn.

“Cái gì? “Sát thủ? Ai lại cả gan dám đụng đến người của Ngô Trác Thăng chứ?

(@Hung Thử: Là ta *vuốt vuốt tóc *)

“Ngày mai, cho người điều tra tất cả những người Song Nhi quen, từng nói chuyện, chuyện này nó đã đi đến nghiêm trọng rồi” - Anh chắc nịch, anh mà tìm ra ạ muốn hại cô, anh giết không tha!.

Max gật đầu, xem ra ai gan lớn mới dám đụng đến cô rồi.

(@Hung Thử: Là ta nè:D3)

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Gặp lại hàng xóm cũ

Sáng hôm sau.

Cô ngủ dậy, nhận ra mình ở nhà... đêm qua...

“Em dậy rồi, có đói hay đau ở đâu không? “- Anh bên cạnh nhìn cô lo lắng hỏi, anh ngồi đây cả đêm để đợi cô dậy, sợ cô hốt hoảng và kích động nữa.

Cô lắc đầu. Cô bước xuống giường, anh vội đỡ cô, ngực này chân bị thương mà không nhớ.

“Anh đỡ em vào phòng tắm”- Anh nói rồi đỡ cô vào phòng tắm.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong cô bước ra với bộ đồ mới, hôm qua anh đưa cô về nhà với bộ đồ của bệnh viện luôn mà.

Anh lại đỡ cô đến giường, ngồi xuống.

Đưa tay lên trán Song Nhi, đỡ sốt rồi.. cả đêm qua làm anh lo chết được.

“Em đói không? Ăn cháo nhé?” “- Anh vội hỏi.

Cô lắc đầu, miệng cô không có cảm giác hay khẩu vị gì, cô không muốn ăn.

Anh cau mày, không ăn sao?

“Uống sữa nhé?” “- Anh lại hỏi.. ít nhất cũng nên ăn hay uống gì chứ?

Cô gật đầu.

Anh mỉm cười rồi quay người đi xuống bếp.

Cô ngồi đó, nhìn đồng tài liệu bên cạnh, anh ngồi đây làm việc sao? Xem cô thế nào sao? Nhìn gương mặt anh có chút thiếu ngủ.. vì mình mà anh mới cực vậy, mình đúng là vô dụng mà.

Ngô Mạn Mạn lúc này bước vào, thấy cô đã dậy vội đi lại hỏi.

“Cậu sao rồi?” “- Ngô Mạn Mạn lo lắng, cái người hậu đậu này làm Ngô Mạn Mạn cô lo lắng chết được mà.

(@Tiểu Bạch Thỏ: Why có phải do cô đâu T.T)

Song Nhi lắc đầu.

“Không sao mà”- Mọi người ai cũng lo lắng cho cô cả.

Ngô Mạn Mạn thở nhẹ ra, cả đêm anh hai vì Song Nhi mà không ngủ, cô sốt cao làm anh hai lo lắng chết được. Đêm qua anh hai đưa Song Nhi về mà làm cô giật mình, trong anh hai đầy lo lắng và căm phẫn, cô hiểu rõ anh mình, bệnh viện có vấn đề nên mới đưa Song Nhi về nhà, ai ngờ... nghe anh hai nói Song Nhi xuất bị sát thủ giết, Ngô Mạn Mạn cô nghe mà như bị giật điện, ai mà gan lớn như vậy chứ?

(@Hung Thù: Ta *nói nhỏ*)

Lát sau anh đem một li sữa nóng lên cho cô, bắt cô uống hết, cô không muốn ăn cũng nên uống sữa sẽ tốt hơn.

Vừa bỏ li sữa xuống, giúp việc lên gõ cửa nói:“Ông chủ, cảnh sát đến ạ”

Họ đến tìm cô hỏi về đêm qua và vụ tai nạn sao?

Anh nói cô nghỉ ngơi rồi mình đi giải quyết, cô lắc đầu, họ cần lời khai để điều tra mà, cô nên giúp họ.

Đỡ cô xuống nhà, cảnh sát đã chờ ở đó.

Ngồi xuống, họ hỏi cô vài vấn đề

Cô cố gắng trấn an mình để trả lời các câu hỏi.

Hỏi xong, cảnh sát ra về và nói sẽ cho người bảo vệ cô, để phòng chuyện như tối hôm qua.

Anh bên cạnh lo lắng, Ngô Mạn Mạn cũng không thua kém, cứ như vậy ai dám để cô một mình chứ.

Pính poong, chuông cửa vang lên.

Anh đứng dậy ra mở cửa, là ba mẹ cô.

Tuyền Uri vừa thấy cô ở phòng khách, vội hỏi han cô, Ngô Thần báo tin cho bà, tìm bà gần như ngừng đập.

(@Song: Ông bà thân nhau thế == *nghỉ ngờ *

@Tuyền Uri: nè không có nha ta đã có chồng rồi =))))

Ba cô cũng hỏi han, con gái ông sao lại bị vậy chứ?

Cô mỉm cười nói không sao, chỉ sợ một chút thôi.

Ai cũng lo lắng cho cô, ai biểu Song Nhi của bọn họ vụng về làm gì, để bọn họ lo chết được.

“Con thật sự không chứ?”- Tuyên Uri lo lắng.

Cô lắc đầu.

“Nếu được con về ở với mẹ, nhé”- Bà sợ cô gặp chuyện, hoảng loạn, nếu về ở với bà tốt hơn.

Anh thấy không ổn vội ngăn lại, quay sang nói nhỏ với ba cô: “Bác trai bác gái... không để cô ấy về được.. vì.. “

Ba cô nghe xong liền hiểu ý anh, ông cũng muốn con gái mình về ở cùng, nhưng vì an toàn của con gái ông đành bất lực rồi.

Một lúc sau, ông kéo bà về, vì ngồi lâu bà sẽ đưa cô về nhà luôn mất.

Anh biết rõ cô muốn về bên ba mẹ, nhưng anh hết cách rồi.. để cô một mình sẽ rất nguy hiểm.

“Anh biết em muốn bên ba mẹ, nhưng thời gian này em bên anh được không? Anh sợ.. em gặp nguy hiểm” - Anh nhìn cô nói.

Cô khẽ gật đầu, cô cũng hết cách rồi, cô cũng không muốn làm anh lo lắng hay gì cả.

Anh an lòng, anh sợ cô buồn.. cũng may còn Cô Quân và em gái anh, Ngọc Anh thì được Ngọc Phàm đưa đi du lịch, không làm bạn với cô trong thời gian này được.

...

Cả ngày cô ở nhà, anh không cho cô đi đâu vì sợ cô gặp nguy hiểm.

Đến tối, Ngọc Phàm và Thẩm Mặc đến thăm cô, ôi mừng quá có người nói chuyện rồi, Ngô Mạn Mạn thì bận vì đó cả ngày, còn anh thì chưa về nữa.

Cô mang ra hai ly nước. Ngọc Phàm biết chân cô bị thương vội đỡ cô ngồi xuống.

“Chân em bị thương đấy Song Nhi”- Ngọc Phàm đỡ cô ngồi xuống nói. Cô Quân vì cái gì đó không đến thăm cô được, nên nhờ anh đến, anh cũng tranh thủ đưa Thẩm Mặc đến, vì anh biết Thẩm Mặc cũng lo cho cô.

Cô mỉm cười, đảo mắt qua nhìn Thẩm Mặc... đang suy tư nhìn cô kia.

“Thẩm tổng”- Cô gọi Thẩm Mặc.

“À ừ, SongNhi cô sao rồi? “- Thẩm Mặc hoàn hồn, anh dạo này bị cái gì thế này?

Cô lắc đầu.

“Tôi không sao, bữa đó anh gặp tôi lần cuối khi tôi bị đẩy, anh có bị cảnh sát làm khó hay gì không? “- Đây là điều cô nghĩ đầu tiên khi cảnh sát đến, vì người cuối cùng bị nghi ngờ nhất.. mà Thẩm Mặc là tổng giám đốc, bị như vậy sẽ rắc rối mất.

Thẩm Mặc lắc đầu, nhìn cô như vậy anh an tâm rồi, đêm qua cô làm anh lo muốn chết.

Ngọc Phàm hỏi cô có sao không.. vâng vâng và mây mây.

Ngồi được ba mươi phút, Ngô Trác Thăng về, anh mang một ít bánh ngọt về cho cô.

Thẩm Mặc và Ngọc Phàm thấy Ngô Trác Thăng về, nên chào mấy câu cả hai cũng ra về luôn.

Cô thấy anh về thì vui vẻ, có anh làm bạn cô vui rồi.

Anh và cô cùng ăn tối, Ngô Mạn Mạn chắc đi hẹn hò với Max rồi, tên đó cứ đi dụ dỗ Ngô Mạn Mạn đi khắp nơi à.

...

Mười giờ tối.

“Hôm nay em mệt rồi, em ngủ sớm đi, anh còn một số việc phải giải quyết” - Anh hôn lên trán cô nhẹ nhàng nói.

“Thăng Thăng.. anh bên em, đợi em ngủ được không? “- Cô lên tiếng, cô sợ như hôm qua.. rất sợ.

Anh biết cô còn ám ảnh vụ hôm tối qua, nên gạt đầu gối bên giường nắm tay cô.

Có anh, cô yên tâm ngủ.

Nhìn cô đã ngủ, anh yên tâm, để tay cô vào mền. Song Nhi em là cả cuộc đời của anh, anh hứa sẽ mãi bảo vệ em, mãi mãi. Và... không bao giờ nhường em cho Thẩm Mặc kia.

(@Thẩm Mặc:Không nhường anh đây đi cướp * hất tóc*)

...

“Bị phát hiện? Cảnh sát đang điều tra?” “- Giọng nói lạ vang lên.

“Vâng”- Một người đàn ông cung kính trả lời, người đàn ông này là.. một sát thủ.

“Và quan trọng hơn.. Thẩm Mặc và Ngô Trác Thăng đã bắt đầu điều tra rồi”- Sát thủ đó nói tiếp.

Ồ, Thẩm Mặc luôn sao... không ngờ Song Nhi kia lại có thể làm cho hai vị tổng giám đốc cao thượng đó quan tâm và ra sức bảo vệ như vậy.

“Tạm thời đừng làm gì cả”- Người lạ đó ra lệnh, cảnh sát, Thẩm Mặc và Ngô Trác Thăng đã nhúng tay... e rất khó che giấu.

...

Ngô gia.

Trong phòng làm việc, anh nhìn màn hình laptop, anh suy nghĩ ai muốn giết cô, cô không là người hay đi gây chuyện rồi, vậy tại sao?

Bỗng cửa phòng mở ra, cô chạy vào.

Anh vội đứng dậy. Cô sao vậy?

Cô nhào vào lòng anh, cả người đầy run rẩy.

“Em sợ... sợ...” “- Cô khóc lên, cô sợ.. cô vừa mơ thấy ác mộng hôm qua.

Anh ôm vỗ về cô.

“Không sao rồi, có anh đây”- Anh trấn an, cứ như vậy cô không ổn mắt.

Cô níu chặt áo anh, như sợ anh bỏ mình đi vậy.

Cả hai cứ vậy mà ôm nhau ngồi dưới sàn.

Một hồi sau, cô ngủ đi vì mệt do khóc và sợ. Anh thở dài ôm cô về phòng, bản thân cũng nằm bên cạnh vỗ về cô. Anh không bỏ em, anh sẽ mãi bên em mãi.

...

Sáng.

Trước khi anh đến công ty, nói cô có thể ra ngoài. Nhưng phải nhớ để hai vệ sĩ đi theo, vì ba anh sắp về, cô mà có gì ông giết anh luôn mất.

Đến trưa cô thấy buồn chán, thay đồ và ra ngoài và dĩ nhiên đằng sau có hai anh vệ sĩ mặt lạnh theo sau.

Cô cố gắng đuổi khéo hai vệ sĩ bên ngoài quán bánh ngọt. Bản thân một mình đi vào, họ đi theo thì chủ tiệm sợ chết mất.

Hôm nay tiệm bánh ngọt mà cô hay tới hơi đông người, cô đứng xếp hàng để mua bánh. Không cẩn thận bị người ta chen hàng, làm cô bước đi sau loạng choạng, cô chuẩn bị tinh thần ngã thì ai đó đằng sau đỡ cô.

“Cô gái, không sao chứ?” “- Người đàn ông đỡ cô hỏi.

Sao cái giọng quen quen.

Cô vội quay ra sau, ôi là Tứ Minh đây mà, người hàng xóm cũ của cô.

“Song Nhi”- Tứ Minh bất ngờ, cô bé ngốc đó đây sao?

“Anh Minh” - Cô vui mừng, gặp lại hàng xóm cũ cô rất vui.

Chương 21: Hôm nay cô rất lạ!

Tiệm cà phê.

“Song Nhi, em chắc hai người mặt lạnh ngoài kia là vệ sĩ đấy chứ?” - Tứ Minh đầy nghi ngờ hỏi, nhìn mặt hai người kia giống xã hội đen đúng hơn, không biết cô bé ngốc này đào đâu ra hai tên mặt lạnh kia.

“Vâng ạ”- Cô trả lời, xin lỗi anh Minh, nhưng là vệ sĩ Ngô Trác Thăng thân thương kia chọn để bảo vệ cho cô thì không phải dạng vừa đâu.. nhưng nhìn bọn họ mặt lạnh vậy thôi chứ không xấu đâu, mà không biết Sói Sắc Lang anh ấy đào đâu ra hai người này, đừng nói mở hội tuyển vệ sĩ nha. Mà hai cái người đó thấy cô và Tứ Minh nói chuyện liền xông vào khống chế Tứ Minh, nói thật nếu cô không ngăn lại thì chắc Tứ Minh bị đánh toi bồi rồi, hai người đó mạnh động quá, cô đi cà phê nói chuyện với bạn cũ, hai anh ta đứng rõ phiền, nhưng cũng chỉ là muốn bảo vệ cô thôi, không lại làm Sói Sắc Lang lo lắng nữa.. và lại đem qua cô lại..

“Em dạo này sao rồi? Ổn chứ?” - Tứ Minh hỏi.

“Em ổn lắm, còn anh?” - Cô nhớ không lầm Tứ Minh là con trai của viện trưởng bệnh viện A mà, bây giờ chắc anh ấy làm bác sĩ rồi nhỉ?

“Anh hiện đang làm bác sĩ ở bệnh viện của ba anh”- Tứ Minh trả lời.

Cô gật đầu, Tứ Minh lúc trước là hàng xóm của cô, cô nhớ là do anh giận ba mình vì cái gì đó, dọn nhà sống riêng, và là đến ở cạnh nhà cô. Nhưng năm cô mười sáu tuổi, anh đi du học do ba mình ép nên từ đó cô không gặp anh nữa, bây giờ gặp anh thật vui.. anh bây giờ vẫn vậy, đẹp trai và tuấn tú, chắc có nhiều cô gái chết mê chết mệt đây a.

“Em sao, có ai rước chưa?” - Tứ Minh trêu ghẹo.

“Dạ... rồi”- Cô đỏ mặt nói, a ngại chết đi được..

“Ài?” - Tứ Minh bất ngờ, cô bé ngốc này đã có ai?

“Sói Sắc Lang... a.. Ngô Trác Thăng”- Cô ấp úng, Tứ Minh anh biết anh ấy mà đúng không? Thành phố này nổi tiếng là Ngô Trác Thăng, Ngọc Phàm và Thẩm Mặc. Bệnh viện nhà Tứ Minh là bệnh viện lớn, chắc sẽ biết tên của Ngô Trác Thăng và hai người kia cho xem.

Tứ Minh khựng lại, Ngô Trác Thăng? Hôm qua anh vừa đọc báo trên mạng, bài báo đó là: “Tổng giám đốc quyền lực Ngô Trác Thăng, Thẩm Mặc ra sức bảo vệ một cô gái dân dã, bình thường”

(@Tiểu Bạch Thỏ: == dân dã chỗ nào vậy)

Anh chỉ nghĩ đó là báo lá cải, không ngờ hôm nay cô lại nói là Ngô Trác Thăng, vậy cô bé ngốc năm nào là cô gái được hai vị tổng giám đốc nổi tiếng máu lạnh bảo vệ đây sao?

“Em..” - Tứ Minh không biết nói gì, anh không ngờ cô bé ngốc như Song Nhi lại chinh phục được Thẩm Mặc và Ngô Trác Thăng.. hừm... anh cảm thấy vui cho nhân viên của hai công ty, không nhìn mặt lạnh của hai người nữa rồi.

(@Song: ây ta thích lão công của ta *ngoái mông lúc lắc)

“Bệnh viện còn ba ngày nữa đến bữa tiệc kỷ niệm ngày thành lập, em đến chứ?” - Tứ Minh hỏi, đã gặp cô rồi thì nên mời cô dự bữa tiệc chứ.

“Em..” - Cô sợ tiệc lắm rồi nhưng lần này không phải trên thuyền, có sao không?

Hình như Tứ Minh anh quên cái gì.. cái báo lá cải kia có nói Song Nhi cô bị ai đó đẩy xuống biển thì phải.. nhưng cũng may được Ngô Trác Thăng cứu... không thì. Có lẽ cô sợ thì phải? Nhìn gương mặt cô có chút sợ, lo lắng.

“À ừ... em sẽ đến”- Cô nói, lâu không gặp Tứ Minh, ít nhất cũng phải dự tiệc chứ, chắc cô sẽ bảo Ngô Mạn Mạn đến cùng mình, chứ không phải mang luôn hai cái mặt lạnh kia.

(@Song: 2 mặt lạnh == thím ngằm đồng ý Boss Thẩm hử:D3

@Sói Sắc Lang: Không thể nào ta không tin *trợn mắt*

@Boss Thẩm: Sói vẫn hoàn sói thôi hehe *cười nham hiểm*

@Tiểu Bạch Thỏ:_. Ê ta nói nhầm. T.T)

Tứ Minh chỉ gạt đầu, bữa tiệc kỉ niệm này anh nên bên cô, không lại có chuyện xấu xảy ra.

...

Ngô gia.

Cô về nhà sau khi nói chuyện cùng Tứ Minh ở tiệm cà phê, cô mệt chết được mà.. nhưng ra ngoài vẫn vui hơn là ở nhà nhìn mấy bức tường.

“SongNhi về rồi sao?” - Ngô Mạn Mạn xuống nhà, thấy cô hỏi.

Cô gạt đầu, đi lại sofa ngồi xuống.

“Lại tiệc..” - Cô nói nhỏ, nhưng vẫn làm Ngô Mạn Mạn nghe được.

“Tiệc?” - Ngô Mạn Mạn đi lại hỏi. Tiệc, ai mời cô đi dự tiệc sao?

“Không có gì đâu” - Cô lắc đầu trả lời, chắc cô đi một mình quá, không lại làm phiền anh và Ngô Mạn Mạn nữa.

Ngô Mạn Mạn cau mày, có gì sao?

“Tớ lên phòng đây” - Cô ừ rử bước đi, trời ạ cô nên làm gì đây? Đã nhận lời rồi thì không thể không đi, thêm nữa... nếu đi mà hai cái mặt lạnh kia đi cùng chắc cô chết mất, lúc đó tiệc kỷ niệm sẽ toàn là sát khí mất thôi.

Ngô Mạn Mạn ngồi đó nghi ngờ, Song Nhi sao vậy?

...

Tối.

Cô vừa từ phòng tắm bước ra, đang lau khô tóc thì điện thoại sáng lên, tin nhắn? Ai nhắn vậy?

Cô cầm điện thoại lên xem, thấy của Tứ Minh, lúc sáng anh ấy có xin số của cô, cô quên mất.

[Mai ăn sáng cùng anh được chứ?] - Dòng tin nhắn hiện lên.

Ăn sáng? Được không nhỉ? Thôi đồng ý vậy, dù sao cô cũng rảnh mà.

Cô nhắn tin trả lời lại.

Trả lời tin nhắn xong, cô bỏ điện thoại qua một bên. Ngã người xuống giường, đến giờ cô vẫn không biết ai muốn giết cô, cô làm gì sai sao?

Cạch...! Cửa mở ra, Ngô Trác Thăng bước vào, thấy cô nằm trên giường đang suy tư cái gì đó.

“Em sao vậy?” - Anh đi lại hỏi. Sao hôm nay nằm dài còn suy tư vậy?

Cô giật mình ngồi dậy.

“Ừa, anh về rồi hả?” - Anh vào phòng hỏi nào vậy? Sao cô không biết?

Anh không nói gì, nhìn cô, cô sao vậy nhỉ?

“Em có sao không?” - Anh lo lắng hỏi.

Cô lắc đầu. Cô có sao đâu, anh lại lo lắng quá rồi.

“Thật chứ?” - Anh lại hỏi, anh nhìn cô có sao đấy.

“Em không sao mà, anh đi tắm đi” - Cô vừa nói, vừa giúp anh cởi áo vest ra.

Anh bỗng đưa tay, ôm eo cô, áp sát cô lại gần mình: “Có chuyện gì nhớ nói anh nghe không?”

“Vâng” - Cô trả lời, tại sao người đàn ông này làm cô yếu đuối như vậy, không lẽ do anh bảo vệ cô mãi, cô trở nên yếu đuối sao? Mà khác thật rồi Song Nhi ạ.

(@Song: Giống kiểu ngoại tình sợ bị chồng bắt gặp ấy:D2

@Tiểu Bạch Thỏ: Wtf==)

Anh ôm cô như vậy thật lâu mới bỏ ra.

Cô giúp anh lấy quần áo, anh thật là...

...

Anh tắm xong, cô cùng anh xuống nhà ăn tối.

Hôm nay Max đến tìm Ngô Mạn Mạn, nên cả bốn cùng ăn tối với nhau.

Mà thật... cô ăn không nổi, cứ nhìn chén com, dùng đũa đâm đâm chứ không muốn ăn, ời cái bữa tiệc kỷ niệm, cô nên làm sao đây?

“Sao vậy Song Nhi?” - Ngô Mạn Mạn thấy cô không ăn cứ nhìn chén com lo lắng hỏi, cô rất ít bỏ bữa mà.

Anh lúc này bên cạnh cũng nhìn cô, hôm nay Song Nhi của anh bị sao vậy?

“À không sao, hôm nay tớ cảm thấy không ngon miệng thôi” - Cô trả lời, ời trời ạ có bữa tiệc mà sao cô cứ suy tư làm mọi người lo lắng sợ bị gì thế này.

“Em không muốn ăn thì đừng ép mình” - Ngô Trác Thăng nói, nếu không muốn ăn thì đừng ép mình chứ, thật là...

Cô gạt đầu, bỏ đũa xuống, đẩy ghế ra: “Xin phép, em lên phòng trước” - Nói rồi cô đứng dậy hướng về phía cầu thang.

Ngô Mạn Mạn và Max nhìn anh, ý muốn hỏi cô sao vậy?

Anh lắc đầu, anh còn muốn biết hướng chỉ hai người.

“Hay lại có em bé rồi” - Max hóm hờ trêu đùa.

“Phụt....!!!”

Làm cho Ngô Mạn Mạn ho sặc sụa vào mặt anh tất nhiên cả com rau mắm muối đắp thẳng vô mặt anh. Còn Ngô Trác Thăng ôm bụng cười lăn xả kèm câu “Đáng đời”

(@Max: bắt công...bắt công quá cơ T.T)

...

Cô ngồi trong phòng, nhớ lại cảnh người đàn ông kia muốn giết cô, nó... thật đáng sợ, rất đáng sợ.

Cô bất giác đưa tay lên ôm mình, Song Nhi cô đã đắc tội với ai sao?

Anh mở cửa phòng bước vào, trên tay cầm ly sữa, cô ăn được một ít trong bữa tối, nên uống sữa không đói mất.

Anh đi lại, đặt ly sữa qua một bên, kéo nhẹ cô vào lòng.

Cô bất ngờ... ơ anh...

“Có gì phải không?” - Anh lại hỏi, hôm nay cô rất lạ.

“Không có đâu anh” - Cô trả lời, cô không nên làm anh lo lắng, mà đúng là...

“Thật không?” - Anh lại hỏi, tại sao cô cứng miệng như vậy chứ?

Cô im lặng.

“Nói anh nghe đi, hay em đang suy nghĩ về những việc gần đây” - Anh chỉ nghĩ là việc này.

“Vâng” - Cô trả lời.

“Em đừng lo, Song Nhi của anh rất tốt mà” - Anh nhẹ nhàng nói, đúng là cô bận tâm về việc này.

Cô không trả lời. Tại sao anh luôn bảo vệ cô? Anh yêu cô lắm sao? Tình yêu... nó thật sự như vậy sao?

Lát sau, cô ngủ quên trong lòng anh, anh thờ dãi đặt cô nằm xuống, ngủ với cái bụng đói sao, cô cũng mệt rồi, thôi để cô ngủ vậy.

Anh kéo mền lên đắp cho cô, cô bé ngốc của anh... bận tâm những việc đó làm gì chứ? Rồi để mình buồn nữa, thật là Song Nhi rất ngốc.

Ngô Trác Thăng tắt đèn rồi qua phòng làm việc, bên Thẩm Mặc cũng điều tra về việc đó, anh cũng vậy... nhưng cả hai lại không có thông tin gì cả. Là tên nào chứ? Anh thật sự rất muốn biết.

...

Sáng hôm sau.

Ngô Trác Thăng ngủ dậy đã không thấy cô, hỏi giúp việc thì giúp việc nói cô ra ngoài để ăn sáng cùng ai đó, ăn sáng? Ai vậy chứ?

(@Tứ Minh: là ta:D)

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đèn trần rơi xuống

Nhà hàng Sao Mai.

Tứ Minh và Song Nhi cùng đến nhà hàng ăn sáng.

Cô khá bất ngờ, ăn sáng có cần sang trọng vậy không? Ồ mà... Thăng Thăng anh ấy cũng vậy, cô quên mất.

Tứ Minh gọi món cho cả hai xong, quay sang nhìn cô.

“Đi cùng anh không phiền em chứ? “- Tứ Minh hỏi.

“Không có ạ”- Cô vội trả lời. Sáng nay cô mới trốn được Ngô Trác Thăng chạy ra đây đây, nếu để anh thấy anh sẽ gặng hỏi cho xem.

(@Sói Sắc Lang: Tiểu Bạch Thỏ em ở đâu về ngay đây không chết với tôi *tức phun lửa*

@Tứ Minh: chắc chắc Tiểu Bạch Thỏ sẽ không về đâu *cười khẩy*)

Sau khi ăn sáng xong, Tứ Minh muốn đưa cô đến một nơi. Cô thắc mắc hỏi nhưng Tứ Minh không trả lời, nói là bí mật, nên cô đành đi theo.

Từ đằng xa, Ngô Trác Thăng thấy cô lên xe của ai đó, liền cau mày. Cô lên xe của ai? Còn người đàn ông đó nữa...

Định cho xe đi theo cô thì Max gọi đến. Chết tiệt! anh quên mất hôm nay có cuộc họp ở công ty, anh đành quay về công ty, còn cô tính sau vậy.

(@Song: Nào chúng ta cùng đi bắt gian tình:D3)

...

“Đẹp quá”- Cô nhìn thấy cánh đồng hoa trước mắt liền reo lên, không ngờ Tứ Minh lại biết chỗ này nha.

Tứ Minh chỉ đứng bên cạnh nhìn cô, cô bé ngốc!

Cô chạy trên cánh đồng hoa, quả thật chúng rất đẹp, rất đẹp.

Tứ Minh chỉ biết theo sau, anh chỉ muốn... nhìn thấy nụ cười của cô bé ngốc năm nào này.

...

Thẩm gia.

“Tìm không ra? “- Thẩm Mặc cau mày nhìn người trước mặt.

“Dạ vâng”- Người kia run run trả lời, Thẩm tổng à, anh bảo tôi đi điều tra về việc Hạ tiểu thư gặp tai nạn và việc trong bệnh viện không khác gì lên trời cả, kẻ có thể lực mới dám đụng đến người của Ngô Trác Thăng và người được Thẩm tổng đây quan tâm.

Thẩm Mặc không nói gì, thư ký hiểu ý liền quay đầu đi khỏi, ở lại chết mất thôi.

Là ai chứ...? Tại sao lại để ý Song Nhi? Còn nữa, tại sao dám đối đầu với anh và Ngô Trác Thăng, người này rốt cuộc là ai?

(@Hung Thù: *giờ tay*

@Boss Thảm & Sói Sắc Lang: Đây thì giờ tay, có ra đây không thì bảo *đắm, đá, tát, bạo lực*)

...

Cô chơi đùa cả buổi sáng, đến một thì Tứ Minh đưa về nhà. Nhưng vừa lên xe cô đã ngủ quên vì mệt, Tứ Minh thở dài, đành đưa cô về nhà mình vậy.

(@Max: ta nghi ngờ Tứ Minh chính là hung thủ *nghi hoặc*

@Song: chết nè dám nghi ngờ lão công ta tên Max khôn kiếp có tin ta cho mi chết đi như một con gián không *bạo lực Max*)

...

Cả buổi sáng Ngô Trác Thăng mặt đầy hắc tuyến, làm các nhân viên sợ tái mặt, Max cũng vậy... tên này, hôm nay sao hắc ám đầy mình vậy?

(@Song: vợ ngoại tình chả tức:D3)

“Nè, hôm nay cậu sao vậy? “- Max nhị không được hỏi, bộ có gì với Song Nhi sao?

Ngô Trác Thăng im lặng.

“Nè, tên kia có nghe không? “- Tên điên này...

Ngô Trác Thăng vẫn im lặng, mặt vẫn đầy hắc tuyến.

Max bực mình, sao giống nãy giờ anh nói chuyện với cái bức tượng vậy.

Ngô Trác Thăng bỗng lấy điện thoại ra, làm Max giật bản mình, anh tưởng tên điên này chết rồi chứ.

(@Song: chụp lại bằng chứng gian tình:D)

Ngô Trác Thăng anh chịu không nổi nữa mà, gọi cô hỏi vậy.

Anh bật điện thoại lên, bấm một dãy số.

[Alo]

Ngô Trác Thăng giật mình, anh gọi lộn số sao? Nhưng đây đúng là số cô mà?

[Alo, ai vậy?] Tứ Minh bên đầu dây hỏi.

(@Song: thôi thôi khổ Tiểu Bạch Thỏ rồi =))

@Tiểu Bạch Thỏ: Why why?? Bà ác vừa thôi Song tác giả T.T)

Ngô Trác Thăng tức giận, cúp máy, quăng điện thoại qua một bên.

Lại làm Max giật mình, ôi cái tên này...

Mặt Ngô Trác Thăng lại hắc tuyến, tại sao lại là đàn ông nghe máy chứ?

...

Nhà Tứ Minh.

Tứ Minh không hiểu gì, để điện thoại xuống cô xuống, quay sang nhìn cô đang ngủ say kia, thật là... ai gọi vậy chứ?

(@Sói Sắc Lang: là ta ==)

...

Chiều.

Đêm hôm qua cô ngủ bị giật mình, đến sáng ngủ lại được. Sáng lại dậy sớm nên ngủ một mạch đến chiều đây.

Cô ngủ dậy, nhận ra mình ở nhà ai đó... không phải nhà Soi Sắc Lang.

Từ Minh mở cửa ra, bước vào, cô bé ngốc này ngủ như heo con vậy.

“Anh Minh, sao em.. “- Cô bắt ngờ.

“Em ngủ quên, và ngủ đến chiều luôn đấy”- Từ Minh nói.

Cô quay sang tìm đồng hồ. Ôi trời, bốn giờ chiều rồi sao?

“Em phải về nhà”- Cô hấp tấp, ôi anh mà biết cô đi lâu như vậy cô thảm lắm.

Từ Minh chưa ú ớ câu nào thì cô đã chạy đi mất.

(@Song: về lên vác mông lên giường nhá con yêu *uống trà nhâm nhi*

@Sói Sắc Lang: Tiểu bạch thỏ mau về đây *giọng quý ám*)

...

Ngô gia.

Cô về nhà với tốc độ nhanh nhất, thở hồng hộc vào nhà.. nhưng.. sao nhà toàn sát khí vậy?

Cô bước vào nhà, thấy anh đang ngồi ở sofa, gương mặt đầy hắc tuyến.. nhìn cô.

Hic... cô làm gì sai sao?

“Cả ngày nay em đi đâu?” “- Ngô Trác Thăng lạnh lùng hỏi.

Mẹ ơi... sao cô cảm giác lạnh sống lưng thế này?

“Em.. “- Cô giải thích thế nào đây? Vì đêm qua giật mình nên sáng mới ngủ được, lại có hẹn nên dậy sớm, rồi ngủ quên sao? Nói sợ anh không tin.

Anh đứng dậy đi lại chỗ cô, nắm chặt cổ tay cô quát lên: “Tôi hỏi em, em đi đâu cả ngày nay”

“Đau.. “- Anh sao vậy chứ? Sao lại nổi giận với cô? Cô có làm gì sai sao?

“Nói”- Anh quát.

Chát!! Cô không chịu được đưa tay kia lên tát anh. Giật tay ra khỏi anh chạy về phòng.

(@Song: ây ui á đau ghê *xoa xoa má*)

Anh đứng đờ ở đó, cô... vừa tát anh sao?

Rầm! Cô đóng cửa phòng lại, ngồi bịch xuống sàn. Cô sợ... luôn sợ, sợ gương mặt ấy, sợ gương mặt của anh khi tức giận, cô sợ lắm..

...

Đến khuya, cô vẫn ngồi trong phòng khóc, cô lại gặp ác mộng trong bệnh viện nữa.

Anh bên phòng, không chịu được, không biết cô sao rồi, cô ăn gì chưa? Cô đã trong phòng lâu rồi, không biết có sao không. Hồi chiều là anh sai, anh nên hỏi cô nhẹ nhàng chứ không nên.. tức giận như vậy. Nhưng thật sự, khi gọi cô mà nghe giọng một người đàn ông, anh rất tức giận và lo lắng.. vì anh sợ... mất cô.

Anh lo lắng, xuống bếp pha cho cô li sữa đã rồi tính sau.

Đem li sữa lên phòng cô, bên ngoài anh gõ cửa, nhưng không ai hồi âm lại. Bên trong lại không có tiếng động là sao?

Anh lo lắng để li sữa qua một bên, vặn cửa nhưng.. nó khoá rồi.

Anh bất lực, phá cửa.

Chạy vào trong, nhưng lại không có ai, cô đâu?

Đi vào mấy bước, anh nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm. Chạy vào, mở cửa ra thì... vòi sen đang mở, cả người cô ướt ngồi dưới sàn nhà.

Anh vội đi lại.

“Song Nhi, em làm gì vậy?”

Cô vẫn không ngăn đầu.

“Song Nhi?”- Cô sao vậy? Cô đang làm cái gì vậy chứ?

Anh ôm cô ra khỏi phòng tắm, mới biết cô đã ngất đi vì mệt. Chết tiệt..là do anh sao?

(@Song: Chả do thím chứ là ai -.-

@Sói sắc lang: Im *lờm băng giá*

@Song: *chạy té khỏi*)

Ngô Trác Thăng vội lấy đồ thay cho cô, cả người ướt hết rồi, rốt cuộc cô ngồi trong đó bao lâu rồi?

...

Sáng.

Cô tỉnh lại với cái đầu rất đau, sao đầu đau như vậy chứ?

“Em tỉnh rồi, có sao không?”- Anh bên cạnh thấy cô tỉnh vui mừng.

Anh... sao lại ở đây? Không phải hôm qua...

“Anh đi ra ngoài đi, tôi không muốn nhìn anh”- Cô xoay người qua chỗ khác.

Anh bất lực.. bây giờ là cô giận anh rồi, thôi đành ra ngoài vậy.

Ngô Trác Thăng thờ dài nhìn cô đi ra ngoài, trước khi đi anh nói:“Cháo và sữa anh để trên bàn, em nhớ ăn và uống đấy”- Xong anh ra khỏi phòng.

Cô lấy mền chùi đầu mình lại... tên đáng ghét, tên đáng ghét Sói Sắc Lang Ngô Trác Thăng anh. Lần này xem tôi giận anh, cho anh chết luôn.

(@Song: Hắc hắc đáng đời

@Tiểu Bạch Thỏ: = Bà nữa im đi *đá*

@Song: T.T vợ chồng nhà mi bắt nạt ta òa òa)

...

Ngày kỷ niệm bệnh viện thành lập.

Cô giận anh đến ngày hôm nay, kệ anh đi, cô đi dự tiệc đã.

Ngô Trác Thăng thấy cô giận rồi thờ dài, cô lần này giận lâu dài luôn mất.

Hôm nay anh về nhà, thấy cô trang điểm, hình như cô chuẩn bị đi dự tiệc hay sao nhỉ?

Anh không hỏi, vì biết hỏi cũng ăn mặt lạnh của cô, thà đi theo tốt hơn.

Song Nhi bắt taxi, đến bữa tiệc mà Tứ Minh đã gửi địa chỉ. Theo sau là Ngô Trác Thăng.

(@Song: Tuyệt:D

@Tiểu Bạch Thỏ: *lờm lạnh*

@Song: * lui...lui..lui dần)

Đến nơi, cô bước vào. Ngô Trác Thăng bên ngoài nhìn lên, tiệc này... hình như anh có được mời, tuy anh không liên quan gì đến bệnh viện nhưng viện trưởng đã gửi thiệp mời cho anh, nói cái gì đó tiệc kỉ niệm. Vậy anh có thể theo sau cô được rồi.

Trong bữa tiệc.

Cô bước vào, đây đúng là nơi không hợp với cô mà.

Từ Minh đi lại, đặt tay lên vai cô. Làm cô giật mình quay lại.

“Anh Minh, làm em sợ chết được”- Cô giật mình. Hi vọng hôm nay không giống như trên thuyền.

“Hôm nay em rất đẹp”- Từ Minh nói.

Cô đỏ mặt.

Đằng xa, một ai kia đây hắc tuyến.

Bữa tiệc bắt đầu, cô đứng một góc trong bữa tiệc, cô không biết mình đến đây làm gì.

Bỗng... nhạc vang lên, một chàng trai đi lại, đưa tay ra ý muốn nhảy với cô.

“Tiểu thư, nhảy với tôi được chứ?”-Chàng trai lạ hỏi.

“Ồ... “- Gì đây?

Nhưng cô chưa kịp ứ ớ gì, chàng trai kia đã kéo cô ra, nhảy theo điệu nhạc.

Nhảy được nửa bài, đèn bỗng tắt đi, làm mọi người nhôn nhao.

Chàng trai kia bỗng bỏ cô ra, để cô đứng một mình đó.

Ngô Trác Thăng từ xa cảm giác không ổn, sao lại tắt đèn chứ?

Đèn mở lên, cô định bước đi thì chiếc đèn trần trang trí bỗng rơi xuống.

“Á Á Á”- Tiếng hét của mọi người vang lên.

Cô đứng chôn chân nhìn chiếc đèn lớn kia rơi xuống.

“Cẩn thận”

Rầm! Xoảng! Chiếc đèn rơi xuống.

Ngô Trác Thăng kịp thời ôm cô, tránh được chiếc đèn kia, không là...

“Chuyện gì vậy?”- Từ Minh vội chạy lại, thấy cô đang được Ngô Trác Thăng ôm, còn chiếc đèn trần đã rơi xuống.

Ngô Trác Thăng bế cô lên, nhìn mọi người xung quanh quát: “Tất cả không được rời khỏi đây, đến khi tôi tìm ra nguyên nhân chiếc đèn trần này rơi xuống”

Mọi người im lặng, đó là Ngô Trác Thăng, người lạnh lùng máu lạnh mà.

(@Song: Đây là sự trả thù của mị dành cho vợ chồng nhà sói thỏ ==>)

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ngô Trác Thăng ôm Song Nhi rời khỏi bữa tiệc. Phần còn lại giao cho người của anh giải quyết.

Cô vì sợ mà không nói gì, chỉ biết run rẩy trong lòng anh.

“Ngao đừng sợ”- Anh trấn an.

Cô vẫn vậy.

Chết tiệt, lần trước đẩy xuống biển, lần này là đèn rơi xuống. Rốt cuộc là tên khốn nào làm chứ?

Anh đưa cô về nhà, bây giờ đưa cô đến bệnh viện anh lại sợ gặp chuyện gì mất.

Về nhà, anh xem cô có bị thương ở đâu không, lúc thấy chiếc đèn đó rơi xuống chỗ cô tìm anh gần như muốn bay ra ngoài.

“Em có bị thương chỗ nào không?” - Ngô Trác Thăng vội hỏi.

Cô lắc đầu.

Anh thở nhẹ ra, may quá không sao.

“Thăng Thăng, em là người xấu sao?” - Cô đưa tay nắm áo anh hỏi, tại sao cứ hết lần đến lần khác cô luôn bị người ta giết chứ? Cô làm gì sai sao? Nếu cứ như vậy.. cô sợ mọi người sẽ bị thương vì mình mất.

(@Song: Thỏ xấu xa xấu xa!!!!)

Anh ôm cô, vỗ về: “Tiểu Bạch Thỏ của anh là người tốt, ngoan đừng suy nghĩ gì nhiều”

Anh biết cô suy nghĩ, áp lực về những việc về mấy hôm nay. Anh cũng không biết làm gì, kể nhảm đến cô anh tìm không ra là ai, nguy hiểm với cô còn rất nhiều, anh chỉ biết bên cạnh và bảo vệ. Còn về tâm lý của cô, anh cũng không biết làm sao cả...

Anh đỡ cô nằm xuống, kéo mền lên đắp cho cô. Bây giờ anh cần quay lại bữa tiệc kia, để còn có manh mối về người muốn hại cô nữa.

“Thăng Thăng.. anh đi đâu vậy?” - Cô nhìn anh hỏi.

“Anh đi tìm hiểu một số việc, em nghỉ ngơi đi” - Anh hôn lên trán cô nói.

“Đừng sợ, anh sẽ về sớm mà, em ngủ một lát đi” - Anh lại nói.

Cô nhắm mắt lại, anh nhìn cô một lát rồi ra khỏi phòng.

Vừa đóng cửa phòng lại. Thì Cô Quân đâu ra xông tới.

“Song Nhi sao rồi?” - Cô Quân lo lắng hỏi.

“Vừa để cô ấy ngủ rồi” - Anh trả lời, ôi trời sao cập nhật thông tin nhanh thế?

Ngô Mạn Mạn lúc này cũng đi lại hỏi: “Có cần em chăm sóc Song Nhi không?”

“Ừm, hai người chăm sóc Song Nhi giúp anh, anh đi đây một chút” - Ngô Trác Thăng nói.

“Anh đi đâu?” - Ngô Mạn Mạn hỏi.

“Đi tìm manh mối về kẻ khốn nào đó đụng đến Song Nhi” - Cả người anh đầy sát khí nói.

Cô Quân và Ngô Mạn Mạn chỉ biết nhìn nhau.

Anh rời khỏi nhà.

Ngô Mạn Mạn và Cô Quân vào phòng, biết ngay mà, anh đi thì làm sao cô ngủ chứ? Cô còn đang sợ đến run người kìa.

Ngô Mạn Mạn và Cô Quân đi lại giường, kéo cô ra khỏi chiếc mền kia.

“Song Nhi, là bọn tớ, đừng sợ” - Ngô Mạn Mạn vừa nói vừa kéo cô ra.

Cô lúc này bỏ chiếc mền ra.

“Mạn Mạn, Cô Quân” - Cô bắt ngờ.. sao hai người này lại ở đây?

“Bỏ mền ra đi” - Cô Quân nói.

Cô gạt đầu, bỏ chiếc mền để sang một bên.

“Sao lại gặp chuyện nữa hả?” - Ngô Mạn Mạn lên tiếng.

“Tớ... không biết...” - Cô nói nhỏ.

Cô Quân và Ngô Mạn Mạn nhìn nhau thờ dài.

“Thôi, cậu ngủ đi” - Ngô Mạn Mạn nhìn Song Nhi.

“Phải rồi, cậu ngủ đi, cậu cũng mệt rồi”- Cô Quân vừa nói, vừa đỡ cô nằm xuống.

Cô chỉ biết tuân theo. Cả người cô bây giờ còn rất sợ.

Đắp mền ngay ngắn cho cô xong, Cô Quân và Ngô Mạn Mạn ra ngoài.

Đóng cửa phòng lại. Cả hai chỉ biết nhìn nhau, cuối cùng Song Nhi ngốc này đã làm gì sai?

...

Ngô Trác Thăng quay lại bữa tiệc. Vừa đến người của anh đã đến báo cáo: “Tổng giám đốc, phát hiện một người đàn ông bị bắn chết trong nhà vệ sinh, hiện cảnh sát cũng đang điều tra”

Người đàn ông chết trong nhà vệ sinh? Là ai chứ?

Từ Minh lúc này đứng từ xa nhìn thấy. Đó là.. Ngô Trác Thăng sao? Người mà Song Nhi nhắc đến?

Ngô Trác Thăng nhận ra có người nhìn mình, đảo mắt nhìn thì thấy Từ Minh đang nhìn mình. Người đàn ông đó, là người đàn ông đi cùng cô dạo này sao?

Tuy cả hai chỉ nhìn nhau từ xa. Nhưng cả hai đều... là sát khí, có chung ý nghĩ về Song Nhi cô.

Có người chết, cảnh sát cũng nhúng tay vào, nên người của anh cũng không động tay được gì, anh chỉ đành cho người về, bản thân cũng vội về nhà, anh sợ cô ở nhà một mình lại sợ hay xảy ra chuyện.

Từ Minh đi sau Ngô Trác Thăng, nhưng đi được một lúc Từ Minh lại thôi, Từ Minh mày sao vậy chứ? Song Nhi đã là của Ngô Trác Thăng rồi mà.

...

Thẩm gia.

“Lại xảy ra chuyện? Lần này là đèn rơi xuống?” - Thẩm Mặc quát lên.

[Vâng thưa Thẩm tổng]

Thẩm Mặc tức giận, ném điện thoại qua một bên. Con mẹ nó lại nữa rồi, tên khốn nào đụng đến Song Nhi vậy chứ?

Thẩm lão gia lúc này qua phòng tìm Thẩm Mặc, con trai ông hôm nay sao lại nổi giận vậy?

Cạch...!! Thẩm lão gia mở cửa bước vào.

“Mặc, con sao vậy?” - Thẩm lão gia vừa đi vừa hỏi.

Thẩm Mặc giật mình.

“Ba”

Thẩm lão gia đi lại sofa, ngồi xuống.

“Có chuyện gì xảy ra sao?” - Hiếm khi thấy Tiểu Mặc của ông nổi nóng như vậy, là sao chứ?

“Không có gì đâu ba”- Thẩm Mặc trả lời, hình như anh đã quá quan tâm cô đến mức không kiểm soát được mình rồi.

“Con dạo này rất lạ, sao để ý đến cô gái nào sao?” - Ông nhìn Thẩm Mặc hỏi, chỉ có tình yêu mới làm con trai ông nổi giận như vậy, cô gái nào đã để thẳng con như tân băng của ông đây nổi nóng vậy nhỉ?

Thẩm Mặc không trả lời, cô gái? Song Nhi sao? Anh để ý Song Nhi? Không thể nào đâu.

“Không có ạ” - Thẩm Mặc trả lời, cảm giác anh đang nói dối trắng trợn.

Thẩm lão gia chỉ biết thở dài, hết nói nổi mà. Nhưng.. việc ông để tâm nhất là, Ngô Thần đã tìm thấy Tuyền Uri rồi.

...

Nhà hàng A.

Ngô Mạn Mạn và Max, Cô Quân và Ngọc Phàm đi ăn tối. Ngô Trác Thăng cũng về nhà nên Ngô Mạn Mạn và Cô Quân giao cô cho anh, dù sao có anh cô mới thấy an tâm hơn.

Cả bốn gọi món xong. Nhìn nhau hỏi.

“Mọi người nghĩ thử xem, rốt cuộc là ai vậy? Người muốn giết Song Nhi?”- Ngô Mạn Mạn và Cô Quân lên tiếng.

Max và Ngọc Phàm nhìn nhau. Hỏi họ, họ hỏi ai? Bọn họ, Thẩm Mặc và Ngô Trác Thăng điều tra có ra đầu, người này là một người có quyền lực... hay là gì khác?

“Bọn anh không biết”- Ngọc Phàm và Max đồng thanh.

Ngô Mạn Mạn và Cô Quân thờ dài. Cả hai không muốn cô cứ gặp chuyện như vậy đâu.

“Bên anh và Trác Thăng điều tra không ra”- Max lên tiếng.

“Còn bên Thẩm Mặc và anh cũng vậy”- Ngọc Phàm thờ dài.

Rồi cả bốn nhìn nhau, rốt cuộc là ai chứ?

...

Ngô Trác Thăng về nhà, nhìn cô đã ngủ yên giấc, hơi thở đều đều làm anh yên tâm. Vừa định kéo mền đắp lại cho cô, thì cô tỉnh giấc.

“Anh.. về rồi”- Cô ngồi dậy, đưa tay dụi mắt nhìn Ngô Trác Thăng.

“Ừm, em ngủ đi”- Anh nhẹ nhàng nói, anh làm cô thức giấc sao?

Cô lắc đầu.

“Sao vậy? “- Anh hỏi.

“Em muốn ăn bánh ngọt”- Cô nũng nịu.

Ai da, con heo con này lại làm nũng rồi.

“Được, anh đi mua cho em”- Anh nói.

Cô lại lắc đầu.

“Em muốn anh đưa em đi”

Ngô Trác Thăng thờ dài, đành chiều cô vậy.

...

Anh đưa cô ra ngoài, dù sao còn sớm, vả lại anh bên cạnh, cô cũng an tâm cũng không sợ gặp nguy hiểm.

Cô cầm đĩa bánh ngọt lên, mút một ít, đưa qua cho anh.

“A đi”- Cô nhìn anh đang mãi mê uống cà phê kia.

Trời ạ, lúc này đèn đầu có rơi trúng đầu cô đâu?

Anh bất chấp mình ghét đông ngọt, mở miệng ra ăn.

Nhìn thấy anh ăn bánh ngọt, cô vui mừng hớn lên má anh. Đây là lần đầu cô chủ động nha.

Anh bất ngờ. Cô sao lạ vậy? Còn.. chủ động như vậy nữa? Đèn lúc này rơi xuống đầu cô? Không có nha.

Cô ngậm ngùi ngồi ăn bánh ngọt, do là.. mấy hôm nay cô giận anh, hôm nay anh lại cứu cô, cô muốn... cảm ơn anh ý mà.

(@Song: Trấn động đây thần kinh chủ động:D3)

...

“Lại thất bại? “

“Tôi xin lỗi”- Người đàn ông cúi đầu.

“Thủ tiêu tên kia chưa?”

“Dạ rồi, tôi đã cho hắn một viên kẹo trong nhà vệ sinh rồi”- Người đàn ông nói tiếp.

“Được rồi, nhớ để mắt bên Ngô Trác Thăng và Thẩm Mặc”

“Vâng”

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa* 18 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gặp mặt Thẩm lão gia

Hôm sau.

Như bình thường, cô ngủ dậy, phát hiện anh nằm bên cạnh ôm mình. Hình như hôm qua... cô về nhà, rồi anh bảo đi ngủ, cô lại muốn anh ôm nên ra thế này...

“Dậy rồi sao?”- Giọng anh vang lên nhưng mắt vẫn nhắm

“Ừm”- Cô trả lời.

“Anh đang lười, cho anh ôm em thêm lát nữa đi”- Anh nũng nịu.

Hôm qua cô nũng nịu, hôm nay thì đến lượt anh chứ.

Anh thật là...

Cô để anh ôm mình như vậy đấy, giờ không biết ai heo lười đây?

“Song Nhi”- Anh bỗng gọi cô.

“Sao vậy anh?”- Cô ngây ngô.

“Mình.. kết hôn nha”- Vấn đề này anh đã nghĩ đến lâu rồi, nhưng không biết cô sao đây.

Kết hôn? Cô và anh sao? Có được không? Cô là một cô gái bình thường, lại.. đang xảy những chuyện xấu, còn kết hôn với anh, một tổng giám đốc có tiếng, cô chỉ sợ làm anh mất mặt. Và lại.. cô chưa tìm được ba mẹ ruột, cô chưa muốn tiến đến hôn nhân.

“Em..”- Cô lưỡng lự.

“Được rồi, nếu em chưa muốn cũng không sao, anh đợi em mà”- Anh nói.

“Cảm ơn anh”- Cô khẽ trả lời.

Lát sau, anh buông cô ra. Cô đi vệ sinh cá nhân, còn anh ngồi bên ngoài. Anh biết rõ cô chưa chấp nhận để cả hai đến hôn nhân, không sao anh đợi được, anh nhất định sẽ đợi được đến ngày cả hai cùng nhau bước vào lễ đường.

Cả hai vệ sinh cá nhân xong, cùng nhau đi ăn sáng.

Ngô Mạn Mạn đêm qua dường như không ngủ, nằm lăn qua lăn lại suy nghĩ về kẻ muốn hại Tiểu Bạch Thỏ, nên bây giờ ngủ như heo con trong phòng.

Sáng sớm, Max đã đến tìm anh. Về vấn đề bữa tiệc mà cô gặp nạn kia.

“Cậu đến tìm Tiểu Mạn sao? Con bé còn ngủ”- Anh nhìn Max hỏi, sáng sớm như vậy đến đây chắc tìm Ngô Mạn Mạn rồi.

“À không, tớ muốn gặp Song Nhi hỏi vài điều”- Max trả lời.

Cô đang loay hoay trong bếp dọn thức ăn ra, không biết anh và Max nói gì nữa.

Ngô Trác Thăng quay đầu lại nhìn cô đang loay hoay kia. Rồi quay sang nhìn Max.

“Cậu muốn hỏi chuyện gì?” “- Max dò hỏi.

“Là về người đàn ông bị giết trong nhà vệ sinh, cảnh sát nghi ngờ tên này tiếp cận Song Nhi để hại cô ấy, nhưng không thành liền tự sát.. hoặc bị thủ tiêu
“- Max nói, sáng sớm nói chuyện này anh cũng không muốn, nhưng đành thôi.

Ngô Trác Thăng cau mày. Thủ tiêu? Việc này nó đến nghiêm trọng như vậy rồi sao?

“Đề lắt tở hỏi cô ấy, tớ không muốn làm cô ấy sợ”- Ngô Trác Thăng nói.

Max gật đầu đồng ý, anh cũng biết rõ gặp chuyện này mà nhắc lại thì sẽ làm cô sợ.

...

Ăn sáng xong, cô giúp anh đi lấy đồ để đến công ty.

Anh vừa mặt áo sơ mi vào xong, cô đi lại chỉnh cổ áo lại cho anh. Nhìn anh mỉm cười. Rồi quay sang lấy cavat đeo giúp anh, nhìn cô giống một bà nội trợ đảm đang vậy.

Anh đưa tay, ôm eo cô. Hôn lên trán cô một nụ hôn.

“Nhìn em giống bà nội trợ lắm”- Anh chọc cô.

“Đồ đáng ghét”- Cô đưa tay đánh nhẹ vào ngực anh.

“Mà nè, anh hỏi chút” - Ngô Trác Thăng vào vấn đề.

“Dạ?” “- Cô ngây ngô.

“Lúc trong bữa tiệc đó, có một người đàn ông nào đó có nói chuyện hay gần em?” “- Anh không muốn hỏi nhưng cần có thông tin để điều tra, anh cũng hết cách rồi.

“Có một người đàn ông lạ, kéo em ra nhảy, nhưng được nửa bài lại để em ở đó một mình, rồi đèn tắt đi... sau đó”- Song Nhi không dám nói tiếp, cô vẫn còn hơi sợ một chút.

“Anh hiểu rồi, cảm ơn em”- Anh nói khẽ.

“Anh sẽ bảo vệ em”- Anh lại nói, tay ôm chặt eo cô hơn.

“Cảm ơn anh”- Cô nghẹn ngào.

Ngô Trác Thăng đến công ty. Dặn dò hai vệ sĩ bảo vệ cô tốt, không là không xong với anh.

Anh vừa đi một lúc, thì Tứ Minh gọi điện đến.

Cô cầm điện thoại lên, bấm máy: “Alo”

[Hôm qua, em có sao không?]

“Em không sao, cảm ơn anh”- Cô trả lời.

[Anh xin lỗi, vì để em gặp rắc rối]

“Không sao đâu anh, cũng không do anh mà”- Cô lại nói.

[Ừm, rảnh anh hẹn cà phê nhé]

“Vâng”

[Vậy thôi, anh bận một số việc rồi, tạm biệt em]

“Vâng” - Nói rồi cô cúp máy. Cô thờ dài, cô hay gặp rắc rối, không nên gặp Tứ Minh nhiều, nếu không liên lụy làm anh ấy bị thương hay gặp nguy hiểm mất.

Hôm nay cô dọn dẹp nhà cửa rồi đến thăm ba mẹ nhỉ?

...

Cô quét dọn nhà cửa xong, mà. Ngô Mạn Mạn chưa ngủ dậy nữa là, anh nói cô là heo, bây giờ đến Ngô Mạn Mạn làm heo rồi kia.

Cô thay quần áo, rồi đến thăm ba mẹ. Dĩ nhiên... hai cái mặt lạnh có đi theo.

(@Song: lại 2 cái mặt lạnh == còn chối hả con thỏ xấu xa kia)

...

Ba mẹ cô sau khi làm thuê, cả hai đã mở một tiệm hoa. Buôn bán ổn định, cả hai hạnh phúc như trước.

Cô về nhà, thấy mẹ liền chạy lại ôm chầm.

Bà và ông chỉ biết lắc đầu, đã lớn như vậy còn nũng nịu à.

“Con đó, cứ như vậy sao ba mẹ nỡ cho con đi lấy chồng đây? “- Bà nói.

“Không muốn lấy chồng, muốn bên ba mẹ”- Cô nũng nịu. Hai vệ sĩ bên ngoài mà bật cười thầm, tội nghiệp ông chủ rồi.

Bà và ông chỉ biết lắc đầu, còn Ngô Trác Thăng kia, cô để ai cưới đây?

Bà và ông nhận ra, Ngô Trác Thăng yêu cô rất nhiều, cả hai không hiểu sao cô và anh gặp nhau, còn ở chung nhà, nhưng... Ngô Trác Thăng rất tốt và yêu cô. Cả hai yên tâm giao cô cho Ngô Trác Thăng, nhưng... còn việc ba mẹ ruột của cô, cả hai phải làm sao đây?

Cô ở lại cùng cả hai, hai vệ sĩ cô nói cứ về đi, không sao đâu. Hai vệ sĩ mặt lạnh sợ cô gặp nguy hiểm, lúc đó ông chủ.. giết họ mất, nên không ai dám rời đi.

(@Song: ta sẽ cho con thỏ xấu xa đó gặp nguy hiểm * lau súng *

@Hai tên vệ sĩ: ậy ậy đừng ty ty xinh đẹp làm ơn *ôm chân Song tác giả cầu xin*)

Cô cùng bà đi siêu thị, nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa. Ba cô cũng rất vui vẻ, luôn cười. Lâu rồi mới được hạnh phúc như vậy.

Cô cùng bà đi siêu thị mua đồ về nấu ăn, là những món ba cô thích nha. Vì lâu rồi cả ba chưa ăn con, cô và mẹ quyết định nấu món ông thích cho ông.

Mua đồ từ siêu thị về, cô và bà không nhận ra đằng sau mình có người theo dõi.

Về đến nhà, cô vừa mang đồ vào thì có khách đến mua hoa. Cô vội chạy ra.

Đó là một vị khách lớn tuổi, là một người đàn ông.

“Cô gái, bán cho tôi một bó hoa hồng trắng”- Thảm lão gia hiền từ nhìn cô nói.

Cô có chút ngây ngời, vội đi gói hoa cho Thảm lão gia.

Hai vệ sĩ kia nhận ra Thảm lão gia, ông đưa mắt ý nói đừng làm gì cả.

Bà từ trong đi ra, nhìn thấy Thảm lão gia vội quay đầu đi vào, nhưng không ngờ lại để Thảm lão gia nhìn thấy. Đó là Tuyền Uri, đây chắc chắn là Song Nhi rồi.

Cô đưa bó hoa cho Thảm lão gia.

“Cô gái, cháu tên gì? “- Thảm lão gia nhìn cô hỏi.

“À dạ Song Nhi ạ”- Cô lễ phép trả lời.

Thảm lão gia mỉm cười, rồi quay đầu đi.

Cô cảm thấy kì lạ, người đàn ông đó sao là lạ vậy?

Bà lúc này đi ra.

“Vào giúp mẹ với con”- Bà nhìn cô nói.

“Dạ”- Cô ngoan ngoãn đi theo sau bà, như một cái đuôi nhỏ.

Thảm lão gia trên xe, nhìn bó hoa trong tay mỉm cười, một cô gái tốt.

...

Đến tối, cô về lại Ngô gia.

Anh đúng lúc cũng đi làm về, thấy cô vui vẻ về, hỏi: “Em đi đâu về mà vui quá vậy? “

“Từ nhà ba mẹ về” - Cô ngây ngô.

Anh bật cười, xoa đầu cô rồi ôm cô vào nhà.

Ngô Mạn Mạn lại đi. Một đi mua sắm, hai bị Max đưa đi đâu rồi. Nên kết hôn sớm cho hai người này mới được.

Cô vội đi tắm, rồi vào bếp nấu bữa tối cho anh.

Anh trên phòng, vừa tắm xong, bước ra thì hai vệ sĩ lên phòng báo cáo.

“Ông chủ hôm nay Thảm lão gia đến tiệm hoa của ba mẹ cô Song Nhi”- Vệ sĩ nói.

Anh cau mày, Thảm lão gia? Đến đó làm gì? Cô sao? Tại sao hết Thảm Mạc đến Thảm lão gia, rốt cuộc là sao?

“Được rồi”- Anh nói, phát tay. Hai vệ sĩ hiểu ý bước ra ngoài.

Anh ngồi xuống sofa, châm một điếu thuốc. Thảm gia có liên quan gì đến cô?

Ngồi suy nghĩ, anh không thể hiểu ra. Cầm điếu thoại lên, gọi ai đó:

“Điều tra về Thảm gia cho tôi”

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Linh cảm

Ngày hôm sau.

Ngô Trác Thăng vẫn như bình thường, đi làm và bảo cô ở nhà thật cẩn thận.

Cứ thế trôi qua...

Mọi việc như dần lắng xuống...

Tới 2 tháng sau, hôm nay lại có một bữa tiệc.

Đó là tiệc của Thảm gia.

Dĩ nhiên Ngô Trác Thăng được mời rồi, và... Phải mang bạn nhảy đi theo.

Anh cứ lo lắng, y như rằng có tiệc là sẽ có chuyện.

Anh có nên... Mang cô theo không?

Thấy anh ngồi đó suy nghĩ, trầm tư. Cô đi lại, nhẹ nhàng ôm anh từ sau.

Giọng nói ảm áp ngọt ngào của cô khẽ vang lên: “Anh sao vậy? “

Anh hoàn hồn quay lại.

“Anh không sao” Anh trả lời.

“Có chuyện gì rồi sao? “ - Cô lại lo lắng hỏi.

Ít khi anh hay suy nghĩ trầm tư như vậy mà. Đa số toàn mang mặt lạnh như tiền không hà.

“Không sao đâu” - Anh nói rồi đứng dậy.

Ôm thân hình tiểu bạch thỏ vào lòng, anh hỏi: “Em có thể cùng anh đi dự bữa tiệc của Thẩm gia chứ?”

Tiệc?

Thẩm gia?

Là Thẩm gia, Thẩm Mạc tổng sao?

Nhưng... Cô sợ...

Cô sợ lại như lần đó.

Cô bị ám ảnh.

Và sợ bản thân mình lại làm mọi người gặp chuyện xấu.

Nhưng anh hỏi vậy, là có gì đó.

Cô có lẽ... Nên đi...

“Rồi, em sẽ đi mà” Cô trả lời.

Anh bất ngờ khi nghe cô nói vậy.

“Em không...sao chứ?”

“Không sợ, em không sợ, vì đã có anh bên cạnh em mà. Sói Lang “ Cô mỉm cười ngây ngô nói.

Trong lòng Ngô Trác Thăng lúc này thật ấm áp và hạnh phúc, anh cười xuống hôn lên đôi môi của cô, và nói: “Cảm ơn em - Tiểu bạch thỏ của anh”

Song Nhi được anh đưa đi chuẩn bị đồ.

Anh đã về sớm để chuẩn bị cho cô. Lần này, mọi thứ đều một tay anh làm. Anh muốn cô luôn xinh đẹp.

Song Nhi mặc chiếc đầm trắng, bó sát thân hình của cô, tôn lên dáng vẻ thuần khiết.

Mái tóc được búi lên tinh tế, có vài cọng tóc rơi xuống, làm gương mặt cô thêm phần xinh đẹp.

Được trang điểm từ chuyên gia, cô dần như tiên nữ, bên cạnh Ngô Trác Thăng.

Nhìn thấy cô với vẻ đẹp như thiên thần, Ngô Trác Thăng nói: “Em thật xinh đẹp “

Nghe anh nói vậy, mặt cô đỏ cả lên.

“Ồ anh, thật là...”

Nhìn cô ngượng ngùng, anh bật cười.

“Đi thôi”

**

Thẩm Gia

Đến bữa tiệc, anh luôn theo sát cô, cô cũng vậy.

Anh không để cô xa mình, vì sợ cô sẽ bị ai đó hại. Hay bị gì đó, anh sợ.. Rất sợ cô xảy ra chuyện gì. Lần đó... Đã làm anh đủ sợ rồi.

Cứ thế, anh cứ nắm tay cô, anh chỉ mong bữa tiệc này mau chóng kết thúc. Tiệc đã vào, cô thấy khó chịu trong người.

“Em muốn vào nhà vệ sinh một lát” Cô nói nhỏ bên tai anh.

“Anh đi cùng em” Anh vội nói.

“Không sao đâu, đừng lo” Cô nói rồi đứng dậy, đi tìm nhà vệ sinh.

Từ đằng xa, Thẩm Mạc thấy cô, trong lòng lại có cảm xúc gì đó khó tả không thể diễn thành lời.

Cô đi vệ sinh cũng chưa thấy quay lại, lúc này Thẩm Mặc và Ngô Trác Thăng nhận ra linh cảm nguy hiểm.

Cả hai vội đi tìm, nhưng không biết cô ở đâu cả.

Bỗng nhiên...

“Có người chết trong vệ sinh nữ”

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Báo hiệu

“Có người chết trong nhà vệ sinh nữ...”

Ngô Trác Thăng và Thẩm Mặc nghe tiếng hét của ai đó. Vội chạy đến chỗ có tiếng hét.

Ngô Trác Thăng có linh cảm không lành, cả Thẩm Mặc nữa.

Cả hai xông vào...

Dầm...Dầm...Dầm

Đập vào mắt họ là cô, người của cô bây giờ chỉ toàn là... Máu!

Ngô Trác Thăng chạy lại, ôm cô vào lòng, lay mạnh cô.

“Song Nhi... Song Nhi...” “Anh gọi tên cô.

“Th... ă... ng”

“Đưa cô ấy đến bệnh viện, mau lên” Thẩm Mặc quát lớn.

Anh hoàn hồn, bế cô lên, chạy như điên ra khỏi nhà vệ sinh.

“Phong toả tất cả các lối ra vào, không cho một ai được rời khỏi bữa tiệc này” Thẩm Mặc ra lệnh.

Tất cả người của Thẩm gia phong toả, không một ai được rời khỏi.

Lần này... Thẩm thiếu gia thật sự tức giận rồi.

- Bệnh viện. -

Song Nhi, em đừng xảy ra chuyện mà.

“Song Nhi, Song Nhi, em hãy cố lên, cố lên” Ngô Trác Thăng cứ chạy theo, gọi tên cô, đừng ngủ, em đừng ngủ.

Y tá và bác sĩ đẩy cô đến phòng cấp cứu.

“Mời anh ở bên ngoài” Y tá ngăn anh lại.

Cửa phòng đóng rầm lại, anh đứng lo lắng bên ngoài.

Cả người anh... Chỉ toàn là máu của cô.

Song Nhi... Em đừng xảy ra chuyện!!!

(@Song: ta đã bầu mờ:D3)

**

Bệnh viện.

Ngô Mạn Mạn và Max nghe tin liền chạy đến bệnh viện.

“Anh hai! Sao cả người đầy máu thế này? Anh có sao không? “ Ngô Mạn Mạn lo lắng chạy đến chỗ anh.

“Anh không sao, là máu... của Tiểu bạch thỏ” Ngô Trác Thăng nói.

Ngô Mạn Mạn khựng lại, nhìn cánh cửa phòng cấp cứu.

Cô lại.... Gặp chuyện sao?

Max cau mày.

Tại sao... Cô ấy cứ luôn gặp chuyện?

Anh đứng không vững nữa, cả người ngồi bệch xuống sàn. Miệng lẩm bảm tên cô.

Tiểu bạch thỏ... Em đừng xảy ra chuyện mà.

Cầu xin em.. Đừng xảy ra chuyện.

Ông trời, ông đừng đưa cô ấy đi. Con chưa cầu hôn, con và cô ấy chưa cùng nhau kết hôn, bước vào lễ đường mà.

“Anh hai” Ngô Mạn Mạn sợ hãi, anh hai quá khác...

Từ khi tiểu bạch thỏ xuất hiện, anh hai đều như vậy.

Anh hai... Thật sự vì cô, yêu rất nhiều.

Quá đôi là nhiều...!!!

“Cô ấy sẽ không sao đâu, cậu đừng lo” Max thở dài, vỗ vai anh.

Max anh biết, Ngô Trác Thăng đã rất yêu cô.

Nếu như cô gặp chuyện xấu, e rằng anh cũng không ổn.

Cầu mong.... Tiểu bạch thỏ, cô đừng xảy ra chuyện gì nha!!!

Cô đã vào đó, cả một ngày rồi.

Tại sao lâu như vậy bác sĩ chưa ra chứ?

“Song Nhi” Anh thần thờ bên ngoài, em đừng xảy ra chuyện mà...

Cạch...!

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra.

Bác sĩ đẩy một mõi ra ngoài.

Anh nhìn thấy bác sĩ, liền chạy đến: “Bác sĩ... Cô ấy sao rồi? “

“Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, nhưng vết đâm khá sâu, lại mất nhiều máu nên sẽ khó là tỉnh lại được. “ Bác sĩ nói.

“Lúc nào cô ấy sẽ tỉnh dậy? “Anh lại hỏi.

“Nếu đêm mai cô ấy không tỉnh lại... Thì chúng tôi... Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Chờ duyên trời thôi “ Bác sĩ nói.

Câu nói của bác sĩ làm cả người Ngô Trác Thăng đứng không vững, không thể nào!!!

Vỡ duyên trời ta mất nhau một đời...

**

Thẩm gia.

Thẩm Mặc và Thẩm lão gia một mõi ngồi ở phòng khách.

Cả hai im lặng.

“Cô bé ấy, sao lại...” Thảm lão gia lên tiếng.

“Ba biết Song Nhi?” “Thảm Mạc nín thở.

Ba trước đây ít khi quan tâm ai, nhưng cô thì lại...

Thảm lão gia im lặng.

Chuyện này, ông chưa thể nói rõ được, nên im lặng tốt hơn.

“Vấn đề đó ba nói cho con biết sau, cô bé đây tại sao lại bị ra như thế?” “Thảm lão gia đổi vấn đề.

“Con cũng không rõ” Đầu óc Thảm Mạc anh chỉ nhớ đến cảnh tượng người cô đầy máu.

Máu...rất nhiều.

Cầu mong... Cô đừng xảy ra chuyện.

Thảm lão gia và anh lại rơi vào im lặng.

Bữa tiệc của Thảm gia bị ngưng lại, cảnh sát cũng đến nhập cuộc.

Những người tham gia bữa tiệc đều bị lấy lời khai, cả Thảm lão gia.

Đầu bếp, phục vụ cũng vậy.

Nhưng đâu ai biết...

Bên ngoài nhà hàng.

Một người phụ nữ áo chàm đen cầm chiếc điện thoại lên.

“Chủ nhân - đã hoàn thành nhiệm vụ”

Vi vu... Vi vu... Vi vu

Tiếng gió thổi nghi ngút vi vu trong màn đêm như muốn nhắc nhở.

Và báo hiệu rằng...

Ai đó?

Hãy cẩn thận những nguy hiểm bí ẩn đang rình rập.

Đã bước tới cửa...

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mẹ Đỡ Đầu

Ngô Trác Thăng như người không hồn, anh bây giờ, chỉ biết ngồi bên cạnh giường, nhìn cô... Người con gái anh mãi yêu, và yêu như sinh mệnh của mình.

Tiếng máy móc cứ kêu tích tích, căn phòng đầy yên tĩnh, ngoài tiếng kêu của máy móc thì căn phòng này giống như ở nơi lạnh lẽo nhất của thế giới vậy.

Anh chỉ buồn, lo lắng, thất thần, không còn là Ngô Trác Thăng, tổng giám đốc kiêu ngạo, lạnh lùng như trước nữa.

Anh chỉ biết nắm tay cô, gọi cô dậy: “Song Nhi, Tiểu Bạch Thỏ... em tỉnh lại đi”

“Em đừng bỏ anh”

“Đừng rời khỏi anh”

“Anh... Không muốn mất em”

Một giọt, hai giọt nước mắt rơi xuống. Đó là nước mắt của anh.

Em sẽ tỉnh lại đúng không?

Sáng mai em sẽ tỉnh dậy, nhìn anh chào buổi sáng mà đúng không?

Em hãy hứa với anh, tỉnh dậy, cùng anh bước vào lễ đường đi.

Anh chỉ biết ngồi đó, nhìn cô đang ngủ, anh xin lỗi vì không bảo vệ được em.

...

Song Nhi lúc này cảm thấy mình rất lạnh, rất lạnh.

Cô mở mắt ra, đây là đâu? Tại sao lại tối như vậy?

Cô đứng dậy, nhận ra mình mặc một chiếc váy trắng, chân trần.

Thật giống một linh hồn lạc lõng.

Nhưng đây là đâu?

Thăng, anh đâu rồi?

Thăng, anh đang ở đâu? Em lạnh.

Em muốn gặp anh, Thăng.

Cô cứ sợ hãi, nặng nề bước đi.

Vì ở đây rất lạnh, còn tăm tối.

Cô cứ đi, cứ đi.

Bỗng...

Con mưa ào xuống, cả người cô chỉ biết lạnh. Muốn đứng dậy, đi tìm chỗ trú, nhưng hai chân của cô như hoá đá, không thể đứng lên và đi.

Cô ngồi bịch xuống, không phân biệt được đây là trên không hay dưới đất, vì chỉ có một màng tối.

Mưa cứ rơi, cứ rơi, làm cả người cô ướt sũng, lạnh... Lạnh quá. Thăng, anh ở đâu?

Cô cứ ngồi đó, gọi tên anh.

Nhưng... Bỗng...

Nước mưa không tạt vào người cô nữa, ai đang che ô cho cô vậy?

Cô giật mình, quay ra sau, là một người phụ nữ.

“Bà... Là ai? “Cô mập mạp môi hồng.

Người phụ nữ vẫn cười.

Bà cúi xuống, đưa tay vén mái tóc của cô qua một bên, hôn lên trán của cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Là thiên thần, là mẹ đỡ đầu bên con” Giọng nói đầy ấm áp của người phụ nữ vang lên.

“Bà... Đưa tôi ra khỏi nơi này được không? Tôi rất lạnh...” - Cô nhìn người phụ nữ đó, bà ta rốt cuộc là ai chứ?

“Được, con hãy nắm lấy tay ta” - Bà nói, rồi đưa tay mình ra.

Cô nghe theo, nắm tay của người phụ nữ đó.

“Hãy sống tốt” - Người phụ nữ đó nói, xong một luồng sáng xuất hiện. Cô rơi vào ánh sáng ấm áp đó, thật ấm...!

...

Song Nhi mở mắt ra, đôi mắt cô đầy bất ngờ, cô nhìn trần nhà.

Đây là đâu vậy?

Cô quay về đâu đây?

Ngô Trác Thăng đang lo lắng bên cạnh, thấy cô mở mắt, môi mấp máy, liền nắm tay cô:

“Song Nhi, em tỉnh rồi, tỉnh rồi”

“Thăng... Thăng... Là anh đúng không? Là anh...” - Song Nhi ôm lấy cổ anh khóc nức nở.

“Anh! Là anh Tiểu Bạch Thỏ của anh” - Anh cũng ôm cô vào lòng và cảm thấy rất tức tối rồi cuộc kẻ đứng sau những chuyện này là ai? Tại sao hán muốn làm thế.

Mặc dù anh đã từng hỏi mình rất nhiều câu này... Anh nhất định nhất định bắt được hán - bởi vì hán giám động vào nhà họ Ngô.

Động vào người phụ nữ của anh!

**

- Thẩm gia -

“Điều tra được gì rồi?” - Thẩm Mặc rút hơi điều thuốc lá trên tay đối thoại qua điện thoại.

“Dạ thưa, khi coi lại toàn bộ camera được quay ở đó thì cái nào cũng đã bị phụt sơn đen lên. Nhưng còn một chiếc ở mép góc hành lang đã quay lại được một thứ này mà tôi cũng không biết đó là cái gì cả...” - Đầu dây bên kia ngập ngừng nói.

“Gửi qua cho tôi”

“Dạ vâng”

Tĩnh... Tĩnh

Mở laptop lên vào mục gmail có tin nhắn đến chọn thử mục chỉ mấy giây sau đập vào mắt Thẩm Mặc là một hình ảnh...

“...”

Khiến anh lo sợ không thốt lên được lời nào nữa. Tay vứt cái laptop xuống nền nhà lạnh cóng Thẩm Mặc đứng dậy chạy ra ban công đập đầu vào lan can. Miệng lẩm nhẩm như tự kinh vậy...

“Sao... Sao... Sao có thể...”

“Không... Không...”

“...”

Điều gì đã xảy ra với anh vậy? Rồi cuộc sao nó lại đáng sợ đến như vậy chứ? Thẩm Mặc lại ngược đầu quay lại nhìn cái màn hình laptop đang hướng về phía anh.

Cái hình ảnh như bị nhòe bởi va chạm vỡ nền nó lại không mất đi vẻ đáng sợ của nó...

Hình ảnh của người phụ nữ máu me be bét tự rạch chính tay mình để ăn đó!!!

Nó lại trở về...

Thật là đáng sợ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nỗi ám ảnh kinh hoàng

AD: Cò Lười

Beta: Như Song

Nó lại trở về ...

Thật là đáng sợ!!!!

Hình ảnh của năm năm về trước là ký ức kinh hoàng đối với tất cả những người đã chứng kiến nó. Và đó cũng là hình ảnh được khắc sâu nhất trong đầu của Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc nhìn những hình ảnh trên màn hình từ từ hồi tưởng lại những hình ảnh trong quá khứ.

Năm năm về trước, tại biệt thự của Hà gia, mẹ của Hà Phương là bà Liễu Nguyệt Hoa cũng đã từng rạch tay mình ăn từng miếng thịt của mình. Lúc đó đôi mắt bà vô hồn, đồ đũa cầm con dao nhỏ rạch từng miếng từng miếng thịt trên người bà.

Hình ảnh máu me chảy khắp phòng cùng những khối thịt bị cắt nhỏ còn vương vãi trên sàn gỗ và còn dính nơi khoe miệng của bà Hoa thật làm cho con người ta nhìn vào sẽ khó mà ngủ ngon trong 3 ngày.

(Cò Lười: Eo ui, tui viết đoạn kinh dị này để tưởng tượng ra cũng nổi hết da gà rồi đấy các bạn à. *chống cảm nghĩ ngại* có nên viết rung rợn hơn nữa không nhỉ? Cơ mà vậy đã đủ nổi da gà rồi à. Viết quá ra truyện kinh dị nữa thì khổ.)

Tuy bà Nguyệt Hoa đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu nhưng vì mất quá nhiều máu cộng với việc da thịt bị cắt nát quá nhiều nên bà đã tử vong. Cảnh sát cũng kết hợp với các y bác sĩ cấp cứu cho bà tiến hành điều tra sự việc.

Nhưng vẫn chưa ai tra ra kết quả chỉ kết luận là bà Hoa bị bệnh nặng nên sinh ra ảo giác nghĩ quần mà thôi.

Nhưng Thẩm Mặc vẫn không thể tin được là một người có thể sinh ra ảo giác nặng như vậy nếu không có tác động từ bên ngoài được. Nếu vậy thì đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao hình ảnh này lại tái hiện lại với Song Nhi.

Chẳng lẽ Song Nhi cũng bị bệnh ảo giác sao?

Không thể nào, nếu ảo giác tại sao lại có những biểu hiện giống nhau đến như vậy chứ???

Hay là sự việc của năm đó còn có bí mật gì còn đang được che giấu???

Nhưng tại sao lại phải che giấu???

Bà Hoa chính là vợ của nhà tài phiệt về buôn bán dược phẩm lớn nhất thành phố Hà Chính Tài thì ai lại dám che giấu sự thật chứ?

Thẩm Mặc thờ dài, rối rắm trong đống câu hỏi chưa có lời giải của mình. Anh nghĩ thầm nhất định phải điều tra lại sự việc của năm năm về trước mới được.

Vì sự việc đó giờ lại tiếp tục tái diễn. Mà người chịu ảnh hưởng lại là Song Nhi.

Anh không thể ngoảnh mặt làm ngơ được nữa...

Thẩm Mặc ngay lập tức nhấc điện thoại lên ...

“Cậu chủ! Có gì cần sai bảo ạ?”

“Điều tra giúp tôi sự việc Bà Liễu Nguyệt Hoa phu nhân của Hà Chính Tài năm năm về trước. Tôi muốn biết toàn bộ sự thật và biết thật chi tiết, tường tận.”

“Vâng! Tôi đã rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Câu chuyện cũ - Bệnh tình của Tiểu Bạch Thỏ(1)

AD: Cò Lười

Beta: Như Song

Thảm Mắc ngay lập tức nhấc điện thoại lên ...

“Cậu chủ! Có gì cần sai bảo ạ?”

“Điều tra giúp tôi sự việc Bà Liễu Nguyệt Hoa phu nhân của Hà Chính Tài năm năm về trước. Tôi muốn biết toàn bộ sự thật và biết thật chi tiết, tường tận.”

“Vâng! Tôi đã rõ.”

Đồng thời, lúc này đây tại Ngô gia không khí cũng không kém phần khẩn trương

Max tiến đến đưa cho Ngô Trác Thăng một USB có một đoạn video quay lại của camera giám sát cổng nhà vệ sinh nữ của biệt thự Thảm gia.

Ngô Trác Thăng lập tức cho USB vào máy để xem

Choang...xoảng...

Tiếng ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ ra từng mảnh vụn. Nhìn hình ảnh trên màn hình máy tính, tay của Ngô Trác Thăng run lên làm rơi cả cái cốc đang cầm trên tay.

Sao có thể như vậy chứ?

Tại sao lại là Song Nhi tự làm tổn thương bản thân mình chứ?

Hình ảnh của năm năm về trước cũng hiện về trong đầu của Ngô Trác Thăng. Chẳng lẽ, Song Nhi cũng bị bệnh giống như phu nhân của Hà Chính Tài sao???

Nghĩ đến đó, Ngô Trác Thăng quay qua nhìn Max đang há hốc mồm ngạc nhiên vì không biết chuyện gì đang xảy ra hỏi: “Cậu còn nhớ chuyện của bà Liễu Nguyệt Hoa phu nhân của Hà Chính Tài mẹ của Hà Phương không?”

“Nhớ chứ! Chuyện đó là một ám ảnh của tôi mà. Mà sao cậu lại hỏi về chuyện này? Chẳng lẽ người hại Song Nhi có liên quan đến sự việc mẹ của Hà Phương sao?”

“Tôi nghĩ là có liên quan... cậu nhìn xem đi...” Ngô Trác Thăng đưa tay xoay màn hình laptop hướng ra phía của Max rồi chỉ vào hình ảnh ở trong đó.

“Ồ mai gót, tại sao lại là Song Nhi? Tại sao hình ảnh này giống với hình ảnh của mẹ Hà Phương vào năm năm trước vậy?” Max nhìn màn hình chăm chú với vẻ mặt không thể tin.

“Cậu còn nhớ là bác sĩ đã kết luận bệnh của mẹ Hà Phương là bệnh gì không?” Ngô Trác Thăng ngay lập tức hỏi Max về bệnh tình của bà Liễu Nguyệt Hoa.

“Tôi nhớ là hình như bác sĩ có nói Hà phu nhân bị bệnh rối loạn tri giác. Bệnh này khiến bệnh nhân mất dần ý thức, hay sinh ra ảo giác, thường xuyên nghe hoặc thấy những âm thanh dọa nạt, hay bị ám ảnh bởi một hình ảnh nào đó khiến cho bệnh nhân tâm thần rối loạn và có những hành vi gây hại đến bản thân hoặc những người bên cạnh.” Max nói một mạch về bệnh tình của Hà phu nhân cho Ngô Trác Thăng nghe.

“Thôi được rồi, cậu liên hệ giúp tôi bác sĩ Alex, chuyên khoa về thần kinh hện lịch giúp tôi vào ngày mai. Tôi sẽ đưa Song Nhi tới khám.” Ngô Trác Thăng không hề nghĩ ngợi nói luôn.

P/S: Câu chuyện đã đến lúc gây cấn. Mọi tình tiết đang từ từ được tiết lộ. Giờ tác giả phải đi nghĩ thêm là nên cho cái kết của nam chính nữ chính thế nào đây. Mọi người cứ từ từ ngồi đoán kết cục đi nha. *Xách dép, laptop chuẩn lẹ*

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Câu chuyện cũ - Bệnh tình của Tiểu Bạch Thỏ (2)

AD: Cò Lười

Beta: Như Song

Sáng sớm hôm sau, tại bệnh viện... Tại khoa thần kinh...

"Alex, kết quả như thế nào rồi...???" Ngô Trác Thăng lo lắng nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi đang cầm bảng báo cáo của Song Nhi, cũng là người bạn thân của anh vừa đi tu học ở Mỹ về.

"Trường hợp này rất hiếm gặp, nếu như là những bác sĩ thông thường họ sẽ không nhận ra được mà chỉ kết luận là bị bệnh rối loạn tri giác sinh ra ảo giác. Nhưng theo như tất cả những gì tôi có được thì tôi khẳng định cô bé hoàn toàn bình thường." Alex nói mang theo nét trầm tư làm tăng thêm sự lo lắng cho mọi người.

"Bình thường sao? Vậy cậu giải thích thế nào khi một người bình thường có thể tự cầm dao rạch tay mình, làm tổn hại đến thân thể mình chứ... Cậu giải thích xem... như vậy là bình thường sao???" Ngô Trác Thăng không thể giữ nổi thét ồm ồm lên, bàn tay túm lấy cổ áo của Alex với vẻ mặt cực kỳ tức giận.

Alex nhẹ nhàng lấy tay mình hất tay Ngô Trác Thăng ra khỏi cổ áo của mình cất giọng nói: "Cậu có thể bình tĩnh nghe tôi nói hết được hay không?"

"Vậy cậu mau nói tôi biết chuyện gì đang xảy ra? Tại sao cậu nói Song Nhi không có bệnh, nhưng những biểu hiện của cô ấy sao lại giống với Hà phu nhân mẹ của Hà Phương đến vậy???"

"Theo như tôi suy đoán có lẽ Song Nhi đã bị người ta đầu độc bằng thuốc."

"Đầu... độc... bằng... thuốc...?, thuốc... gì???" Có gì nguy hiểm không...?" Ngô Trác Thăng giật mình đứng bật dậy câu nói bị ngắt khoảng vì run lên.

"Theo tôi được biết trên thị trường chợ đen có một loại thuốc mà khi con người uống vào sẽ gây rối loạn tri giác làm cho con người ta mất dần ý thức, hay sinh ra ảo giác, thường xuyên nghe hoặc thấy những âm thanh dọa nạt, hay bị ám ảnh bởi một hình ảnh nào đó khiến cho con người mình tâm thần rối loạn và có những hành vi gây hại đến bản thân hoặc những người bên cạnh.

Loại thuốc này do công ty VNT nghiên cứu và tại thành. Nhưng hiện nay đã cấm bán ngoài thị vì được xếp vào loại thuốc gây hại cho con người và ông Hà Chính Tài đang bị điều tra về việc này...

Tuy vậy loại thuốc này vẫn được vài người đem bán ở chợ đen." Alex nhẹ nhàng, từ tốn nói rõ hết những điều mình biết cho Ngô Trác Thăng hiểu.

"Vậy việc Song Nhi bị như vậy có liên quan đến Hà gia sao???" Ngô Trác Thăng vừa nói vừa suy xét thật kỹ càng những chuyện đã xảy ra vừa qua để tìm ra chút manh mối.

"Tôi nghĩ là như vậy, và anh nên bắt đầu điều tra từ Hà gia." Alex nhanh chóng đóng góp ý kiến.

Ngô Trác Thăng đưa mắt liếc nhìn Max. Max hiểu ý của Thăng lập tức rời đi phân phó.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại một khoảng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Sự ôn nhu của Sói Lang

AD: Cò Lười

Beta: Như Song

Tại phòng bệnh của Song Nhi...

Bà Tuyền Uri đã có mặt để thăm hỏi tình hình của Song Nhi. Bà thật sự rất lo lắng cho Song Nhi, vì cứ cách mấy ngày cô lại xảy ra chuyện. Chẳng lẽ, ông trời đang trừng phạt bà vì bà dấn dẫm mọi việc sao?... Bà khẽ thở dài, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài đen lác của cô con gái bé bỏng đang ngủ say. Chắc có lẽ bà nên nói ra mọi việc để mọi việc trở nên tốt đẹp hơn.

Ngô Trác Thăng cũng bước vào phòng, nhìn thấy một màn mẫu tử tình thân như vậy liền không nỡ quấy rầy. Anh bước nhẹ vào phòng, đi đến cái ghế dựa còn lại ngồi chống cằm nhìn Song Nhi đang ngủ say.

Bà Tuyền Uri bị giật mình bởi tiếng bước chân dù là Ngô Trác Thăng đã cố ý bước đi rất nhẹ. Bà quay lại nhìn Ngô Trác Thăng, giờ phút này bà mới có cơ hội ngắm chàng trai của Song Nhi. Ngô Trác Thăng nhìn rất cao, thân hình cân đối, ngũ quan hài hòa... Quan trọng hơn là mọi sự yêu thương Song

Nhiều được thể hiện ra hết.

Không gian đang tĩnh lặng thì một tiếng “ui da” đã phá vỡ hết không gian.

“Con, ... em đã tỉnh...” Cả bà Tuyền Uri và Ngô Trác Thăng đều đồng thanh cất tiếng nói.

“Vâng em đã ngủ bao lâu rồi ạ??? Mẹ đến khi nào sao không gọi con dậy ạ... Con vừa được Thăng đưa vào đây để khám bệnh mệt quá con ngủ quên mất ạ...” Vừa tỉnh dậy Song Nhi đã bắt đầu luyên thuyên không ngớt.

Ngô Trác Thăng tiến lại cạnh mép giường của Song Nhi, nắm lấy bàn tay của cô, hôn nhẹ lên mu bàn tay cô, chậm rãi nói: “Tiểu Bạch thỏ à, hôm nay sao em có thể nói nhiều vậy nhỉ, cái miệng nhỏ này của em đã lâu rồi chưa được nói sao...” vừa dứt lời anh không nhận được liền hôn nhẹ lên đôi môi xinh xắn đang chum chím của Song Nhi.

(Cò Lười: Nói là được rồi hôn chi hôn hoài vậy, ta là ta hay bị gato lắm nha. Mà ta gato là ta cho SE đó nha.

Ngô Trác Thăng: Hừ, Chị cứ thử cho kết thúc SE xem ạ. Đây liều mạng với chị nha.

Cò Lười: *Vén váy, xách laptop lên chạy trước* trong lòng thầm nghĩ, hừ... hừ ta cứ cho SE đẩy thử liều xem nào.)

“Ồ!!! Sao anh lại như vậy chứ, mẹ em còn đang đứng ở kia mà.” Song Nhi then thùng đẩy anh ra và đánh nhẹ vào ngực của Ngô Trác Thăng một cái.

“Thì có sao đâu nhiiii! Dù sao sau này chúng ta cũng sẽ là vợ chồng mẹ có thấy cũng không sao cả.

(Cò Lười: Hừ, ai nói hai người sẽ cưới chứ, ta là cứ không cho hai người cưới đâu. Nãy hung hăng với ta lắm mà.”

Tiểu Bạch Thỏ: “Đừng rồi ai thêm cưới anh chứ”

Cò Lười: *Cười gian... hắc... hắc*

Ngô Trác Thăng: “em sai rồi chị Cò ạ. Chị tha cho em đi ạ.”

Cò Lười: “Để xem vào biểu hiện của cậu mà tôi sẽ suy xét sau. *ngoảng mặt xoay lưng* thôi ta đi sáng tác tiếp đây.”

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thân thế của Tiểu Bạch Thỏ (1)ở (1)

AD: Cò Lười

Beta: Như Song

Tuyền Uri khẽ mỉm cười nhìn cả hai đang đùa giỡn rất vui vẻ và hạnh phúc. Bà nhẹ nhàng đi ra ngoài để lại không gian cho đôi trẻ.

Trước hàng lang bệnh viện, đang có hai người đàn ông đang cảm rất nhiều đồ đi về hướng phòng bệnh của Song Nhi.

“Sao bà, (ông) lại ở đây???” Các bà Tuyền cùng Thẩm lão gia đều cất tiếng hỏi khi nhìn thấy đối phương.

Bà Tuyền chỉ vào phòng bệnh của Song Nhi và nói:

“Tôi đến thăm con gái của tôi...”.

Thẩm lão gia ngăn người ra một lúc vì bất ngờ này mà không để ý đến hướng tay của bà Tuyền Uri chỉ. Thì ra là bà đã có chồng có con. Bao nhiêu suy nghĩ rối ren ở trong đầu Thẩm lão gia không thể dứt ra.

“Còn hai ông cháu ông đi đâu vào đây???” Bà Tuyền Uri cũng mang theo sự ngạc nhiên hỏi Thẩm lão gia.

Thẩm lão gia như bưng tỉnh trả lời bà: “Tôi và cháu trai Thẩm Mặc đến thăm một người bạn.

Sau đó, cả ba người đều hướng về một hướng đi tới. Tuyền Uri mang theo sự ngạc nhiên không nhỏ khi thấy Thẩm lão gia và Thẩm Mặc cũng đi về hướng của Song Nhi.

Bà nhẹ nhàng lên tiếng hỏi:

“Chẳng lẽ người mà hai người tới thăm là con gái của tôi là Song Nhi sao?”

Thẩm lão gia cũng kinh ngạc trước câu nói của Tuyền Uri. Sao lại có thể trùng hợp như thế chứ. Cả hai đều lâm vào trầm tư. Thẩm lão gia thì mang theo sự ưu tư, đau khổ mất mát, còn bà Tuyền Uri thì lại mang theo sự đắn đo, do dự, muốn nói lại thôi...

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Thân thế của Tiểu Bạch Thỏ(2)

AD: Cò Lười

Beta: Như Song

Thẩm lão gia cũng kinh ngạc trước câu nói của Tuyền Uri. Sao lại có thể trùng hợp như thế chứ. Cả hai đều lâm vào trầm tư.

Thẩm lão gia thì mang theo sự ưu tư, đau khổ mất mát, còn bà Tuyền Uri thì lại mang theo sự đắn đo, do dự, muốn nói lại thôi...

Thở dài, bà Tuyền Uri tiếp tục quay sang nói với Thẩm lão gia:

“Ông có thể cùng tôi nói chuyện trước khi vào thăm Song Nhi được không?”

Thẩm Mặc hiểu ý nên nhanh chóng đi trước về phía phòng bệnh của Song Nhi.

Trên ghế đá gần công viên bệnh viện, hai bóng dáng đang lặng lẽ ngồi đó... Chưa ai nói với ai câu nào. Để phá vỡ không khí, bà Tuyền Uri liền mở lời trước: “Thẩm Hùng (cha Thẩm Mặc và Song Nhi) và vợ anh ấy vẫn ổn chứ?”

Thẩm lão gia rất ngạc nhiên khi bà hỏi như vậy nhưng vẫn bình thản trả lời:

“Thẩm Hùng và mẹ của Thẩm Mặc đã ly hôn cách đây 5 năm rồi. Hiện nó đang bị bệnh nên đã ra nước ngoài chữa bệnh.”

Bà Tuyền Uri lại thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Vì bà sợ nếu bà nói ra sự thật này sẽ làm ảnh hưởng đến gia đình và cuộc sống của Thẩm Hùng.

“Thẩm lão gia!!! Ông còn nhớ Ngọc Cherry không?” Bà Tuyền Uri đột nhiên hỏi.

“Sao cô lại nhắc đến cô ấy? Tôi đã rất lâu rồi không liên lạc với cô ta... kể từ cái ngày Thẩm Hùng và cô ấy xảy ra chuyện đó, cô ta dường như biến mất khỏi thế giới này. Tôi và Thẩm Hùng cũng đã làm mọi cách nhưng vẫn không thể tìm ra cô ấy”

Đôi mắt Thẩm lão gia lim dim như hồi tưởng lại quá khứ.

“Vì cô ấy có tình trốn Thẩm Hùng và bà ấy đã mất cách đây 17 năm về trước. Ông có biết vì sao cô ấy phải trốn Thẩm Hùng không... Vì cô ấy không muốn phá vỡ hạnh phúc gia đình của Thẩm Hùng...”

Tuyền Uri giọng nói có chút nghẹn ngào không cầm lòng được.

Bà tiếp tục kể:

“Năm đó, lúc Thẩm Hùng say rượu cùng cô ấy phát sinh quan hệ... Cô ấy cũng không nói với ai. Một tháng sau, Ngọc cherry báo cô ấy muốn đi nước ngoài sinh sống. Tôi lấy làm lạ bèn gần hỏi cô ấy thì mới biết được là cô đã có thai, và đứa bé đó là con của Thẩm Hùng... Sau đó, Tôi quyết định sẽ cùng cô ấy qua singapo sống cho đến khi xin đứa bé này ra để không ảnh hưởng đến cuộc sống của Thẩm Hùng...”

Một giọt nước mắt khẽ rơi bà Tuyền Uri mãi chìm đắm trong kỷ niệm mà không để ý đến sự biến hóa của Thẩm lão gia.

“Cái gì, Ngọc cherry mang thai đứa con của Thẩm Hùng con trai tôi sao?... Tại sao cô ấy lại không nói cho ai biết? Vậy giờ đứa con đó đang ở đâu... Cô mau nói cho tôi hết tất cả sự việc đi...” Thẩm lão gia kích động nắm lấy bàn tay bà Tuyền Uri lay mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thân thể của Tiểu Bạch Thỏ (3)

“Cái gì, Ngọc cherry mang thai đứa con của Thẩm Hùng con trai tôi sao?... Tại sao cô ấy lại không nói cho ai biết? Vậy giờ đứa con đó đang ở đâu... Cô mau nói cho tôi hết tất cả sự việc đi...” Thẩm lão gia kích động nắm lấy bàn tay bà Tuyền Uri lay mạnh.

“Sau khi cô ấy sinh con xong thì bị xuất huyết sau khi sinh và đã mất sau khi sinh đứa bé một tuần sau đó. Đứa bé còn quá nhỏ nên tôi quyết định làm giấy khai sinh cho đứa nhỏ ở singapo và làm thủ tục nhận nuôi nó.” Bà Tuyền Uri nhìn thật sâu vào trong mắt của Thẩm lão gia để đánh giá những chuyển biến của ông.

“Chẳng lẽ nào... chẳng lẽ nào, đứa bé đó là Song Nhi?” Thẩm lão gia càng kích động hơn bèn nhanh chóng cất tiếng hỏi bà Tuyền Uri.

Bà Tuyền Uri khẽ gật đầu như chứng thực những phán đoán của ông là hoàn toàn chính xác.

Bây giờ, Thẩm lão gia không còn quan tâm nhiều đến mọi thứ xung quanh nữa. Trên khuôn mặt ông lúc này tràn đầy biểu cảm, nào là kích động, vui sướng vừa là lo lắng, trầm ngâm, sợ hãi... Ông vui vì có thêm một người cháu gái... nhưng ông băn khoăn lo lắng sợ hãi vì sợ Song Nhi sẽ trách ông và con trai ông, cho rằng ông và Thẩm Hùng là một người ông, người cha thiếu trách nhiệm.

Hít một hơi thật sâu, Thẩm lão gia đứng dậy nói với Tuyền Uri:

“Cảm ơn cô đã nói ra sự thật này cho tôi biết, và càng biết ơn cô hơn khi cô đã curu mang chăm sóc cho đứa cháu gái của tôi. Tôi xin phép từ nay sẽ đưa Song Nhi về và bù đắp hết tất cả những thiệt thòi hay thiếu thốn mà Song Nhi phải chịu.”

Nói xong Thẩm lão gia nhẹ nhàng cúi gập người xuống tỏ thái độ cảm ơn bà Tuyền Uri.

“Thẩm lão gia, xin ông đừng như vậy. Ngọc cherry là bạn thân của tôi, tôi thay cô ấy chăm sóc Song Nhi cũng là chuyện bình thường thôi mà. Lát nữa, chúng ta nên nói rõ hết tất cả cho Song Nhi được biết.”

Bà Tuyền Uri khẽ thở dài, đưa tay đỡ lấy Thẩm lão gia ngăn hành động cúi người của ông lại.

“Được, chúng ta vào thăm Song Nhi thôi.” Thẩm lão gia rất nôn nóng muốn gặp đứa cháu thất lạc bắt lâu nay của mình.

Thẩm lão gia vừa dứt lời thì hai người đã cùng nhau sải bước về hướng phòng bệnh của Song Nhi. Tâm trạng của cả hai đều vô cùng thoải mái và nhẹ nhõm.

P/S: Vậy là đã hé lộ thân phận của Song Nhi rồi nhé mọi người. Chương sau sẽ là hành trình điều tra và chữa trị cho bệnh tình của Song Nhi nhé. Và Cò đang lên hết tốc lực để hoàn thành xong bộ truyện trước tết. Vì qua tết, Cò đang muốn ra 1 bộ truyện mới do 1 mình Cò sáng tác. Cũng là tác phẩm đầu tay cho sự nghiệp sáng tác của Cò. Hy vọng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ cho những tác giả mới đầy triển vọng nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ngọc Phàm và Cô Quân phối hợp (1)

AD: Cò Lười

Beta: Như Song

Không khí vui vẻ, náo nhiệt trong phòng bệnh của Song Nhi.

Sau khi bà Tuyền Uri cùng Thẩm lão gia nói chuyện xong thì nhanh chóng vào phòng bệnh của Song Nhi và nói hết sự thật về thân thể của Song Nhi cho mọi người cùng biết.

Nghe xong mọi việc tâm trạng của mỗi người mỗi khác. Bà Tuyền Uri thì nhẹ nhõm, Thẩm lão gia thì vui mừng, Song Nhi thì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nên òa khóc nức nở, Ngô Trác Thăng thì chỉ biết lo lắng Song Nhi vì với anh thì dù Song Nhi là ai cũng không thay đổi được tình cảm của anh dành cho cô. Thẩm Mặc thì lâm vào trầm tư cùng tự trách, sao anh lại có ý nghĩa không đứng đắn với cô em gái của mình cơ chứ... (Người không biết không có tội, Cò có thể tha thứ cho anh)

(Tiểu bạch thỏ: “Chị Cò sao không biết xấu hổ mà dành phần của em vậy ạ.”

Cò Lười: “Ta là tác giả ta có quyền”

Tiểu bạch thỏ: “...”

Nhưng không khí lại nhanh chóng vui trở lại vì sự vô tư hồn nhiên của Song Nhi cùng với niềm vui cả nhà đoàn tụ đã xua tan đi không khí trầm lắng cùng khó xử lúc ban đầu.

Ngô Trác Thăng là người lên tiếng đầu tiên: “Song Nhi, thực ra không có bệnh gì cả mà đang bị người khác đầu độc. Cháu đang điều tra sự việc.”

Nghe xong câu nói của Ngô Trác Thăng thì tất cả mọi người trong phòng đều tập trung nhìn Ngô Trác Thăng. Nhiều biểu cảm lại xuất hiện, có đau lòng, có phẫn nộ, tức giận, có hối hận, có căng thẳng ...

“Cháu đã nhờ Max đi sắp xếp. Cháu nghĩ cần có người qua nước ngoài điều tra một phen vì chuyện này có liên quan đến nhà họ Hà.” Ngô Trác Thăng lại đánh vỡ bầu không khí căng thẳng bằng giọng nói trầm ấm của mình.

“Hãy để tôi/em đi điều tra vụ này cho!” Lúc này hai giọng nói cùng cất lên một lúc.

Mọi người ai nấy cũng ngoảnh mặt nhìn ra cửa để nhìn xem chủ nhân của 2 giọng nói vừa rồi. Mà lúc này đứng ở ngoài cửa chính là Ngọc Phàm đang cầm một bó hoa đang đứng cùng với Cô Quân đang xách theo một giỏ trái cây, cả hai sau khi nói xong thì liền liếc nhìn đối phương một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Ngọc Phàm và Cô Quân phối hợp (2)

AD: Cò Lười

Beta: Như Song

Cô Quân nhanh nhẹn đẩy Ngọc Phàm ra phía sau rồi bước nhanh vào phòng.

Nhìn thì sẽ nhận ra sự giận dữ trên mặt của Cô Quân.

Liếc nhìn Ngô Trác Thăng đang ôm Song Nhi, Cô Quân nhanh chóng chạy đến chỗ Song Nhi nắm tay Song Nhi hỏi thăm đủ thứ sau đó mới quay qua Ngô Trác Thăng đề xuất ý kiến: “Hãy để em đi điều tra vụ này đi. Em rất mê trinh thám, giờ có dịp trở lại em không thể bỏ lỡ.” Nói xong, Cô Quân còn kèm theo một nụ cười tự tin nhìn Ngô Trác Thăng.

Ngọc Phàm cũng không thể bỏ lỡ thời cơ liền nhanh chóng lên tiếng: “Vụ này để tôi đi điều tra là hợp lý nhất. Tôi vừa có kinh nghiệm trong những việc này vừa có quen biết, sẽ dễ dàng hơn cho việc điều tra.”

Ngô Trác Thăng liếc nhìn cả hai người thấy có chút mờ ám, trong đầu liền lóe lên một ý nghĩ rất hay ho. Nghĩ là làm, Ngô Trác Thăng cất tiếng nói với mọi người: “Tôi nghĩ việc này khá nghiêm trọng nên không nên phó trương đi điều tra chỉ có thể âm thầm điều tra mà thôi. Nên tôi nghĩ cả Cô Quân và Ngọc Phàm đều nhận nhiệm vụ đi điều tra vụ việc nhà họ Hà năm xưa đi. Tôi sẽ bảo Max đưa đầy đủ thông tin và tài liệu cho hai người.

Ban đầu cả Ngọc Phàm và Cô Quân đều không đồng ý với ý kiến của Ngô Trác Thăng. Nhưng với sự giải thích đầy lý lẽ của Ngô Trác Thăng thì hai người cũng miễn cưỡng đồng ý.

Ngô Trác Thăng nhanh chóng phổ biến kế hoạch cho tất cả mọi người đều biết, phân công nhiệm vụ cho từng người.

“Tại sao em lại không có nhiệm vụ gì chứ?” Tiểu bạch thỏ Song Nhi trề môi lên tiếng kháng nghị.

Ngô Trác Thăng cười gian nói: “Ai nói em không có nhiệm vụ chứ. Nhiệm vụ của em là lo ăn uống, nghỉ ngơi cho thật mập mạp sau đó có tinh thần làm cô dâu của anh.”

Mọi người xung quanh đều nhìn Song Nhi với ánh mắt có ngưỡng mộ có hài lòng có ghen tỵ làm Song Nhi đỏ hết cả mặt lên.

Cô đánh nhẹ vào ngực Ngô Trác Thăng nói nhỏ: “Ai nói đó là nhiệm vụ chứ, anh thật độc tài, gia trưởng mà. Em không thèm nói chuyện với anh nữa”. Nói xong Song Nhi vì ngượng ngùng nên trùm kín chắn lại không dám thò đầu ra ngoài nhìn ai.

Mọi việc đã sắp xếp xong xuôi, mọi người cũng tản dần ra ai về nhà nấy để chuẩn bị cho một cuộc hành trình dài đầy cam go phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Bí mật nhà họ Hà - Song Nhi lại bị tái phát

Sáng tác: Cò lười

Beta: Như song

Khai trương chương mới vào đầu năm mới năm 2018 nhé. Chúc diễn đàn ngày càng phát triển, chúc mọi người trong diễn đàn đều khỏe mạnh vui vẻ bình an.

Thời gian cứ thế trôi đi. Thoát một cái đã được một tháng. Cô Quân và Ngọc Phàm cũng đã sắp xếp thời gian qua Mỹ điều tra sự việc và cũng đã có chút manh mối.

Max tay cầm tờ tài liệu, gấp gấp đi nhanh tới phòng làm việc của Ngô Trác Thăng. Tới nơi, anh cũng không gõ cửa mà nhanh chóng bước vào.

“Cậu xem tập tài liệu này đi, thật là sẽ có một sự ngạc nhiên lớn”. Max với nụ cười yêu nghiệt để ngay tập tài liệu lên bàn của Ngô Trác Thăng.

“Bên Mỹ đã có phản hồi sao” Ngô Trác Thăng không nhanh không chậm cầm tập tài liệu. Nhưng thái độ của anh nhanh chóng thay đổi khi lật đến trang thứ 2. Bệnh của Song Nhi quả thật có liên quan đến nhà họ Hà, và kinh hoàng hơn khi anh đọc tới bí mật nhà họ Hà.

(Cò Lười: Bí mật đó là gì nào? Cho ta cái comment cái thanks ta tiếc lộ cho nè)

Tình huống của Song Nhi và phu nhân nhà họ Hà là hoàn toàn giống nhau, chỉ khác là chồng bà Hà lại cực kỳ ác độc và tàn nhẫn. Còn Ngô Trác Thăng anh thì không như vậy. Anh sẽ làm tất cả để bảo vệ người con gái anh yêu.

Cách đây năm năm về trước bà Liễu Nguyệt Hoa phu nhân của Hà Chính Tài là người đầu tiên trở thành vật thí nghiệm của loại thuốc GAG của công ty VNT (do người chồng thân yêu của bà làm chủ, thật là ác độc quá mà). Bà đã không thể vượt qua được thử nghiệm, triệu chứng của bà cũng như triệu chứng của Song Nhi là tự mình hành hạ bản thân mình và đã qua đời vào năm năm trước. Hà Chính Tài đã dùng rất nhiều tiền để che lấp sự việc trên, nên những người tham gia vào sự việc của năm năm trước đều bị ông mua chuộc hoặc thủ tiêu. Và loại thuốc GAG này đã không được bán ra thị trường. Không hiểu sao Song Nhi lại bị hạ độc bằng loại thuốc này.

Cả bàn tay Ngô Trác Thăng nắm chặt. Trên mặt anh lộ rõ sự tức giận kèm với sự đau lòng.

‘Cốc... Cốc’ tiếng gõ cửa vang lên kéo Ngô Trác Thăng trở lại bình thường.

“Vào đi”

“Thưa cậu chủ, cô Song Nhi hình như lại phát bệnh.” Ông quản gia nhanh chóng báo cáo.

Như một con sóc lao nhanh ra cửa, Ngô Trác Thăng nhanh chóng chạy về hướng phòng của Song Nhi. Vừa vào cửa đã thấy Song Nhi đang giãy giụa muốn thoát ra vì bị hai người giữ lấy cô. Song Nhi cắn mạnh vào tay cô giúp việc đang đứng bên phải khiến cô giúp việc đau quá phải buông tay.

Ngô Trác Thăng không kịp nghĩ ngợi nhiều nhanh chóng chạy tới ôm giữ lấy Song Nhi. Vòng tay anh ôm trọn cô vào vòm ngực của anh để tránh cô làm tổn thương bản thân mình.

Song Nhi ra sức giãy giụa, tay cô đánh mạnh vào ngực anh. Hàm răng của cô nhanh chóng cắn xuống. ‘Đau,’ nhưng anh vẫn cố gắng nhẫn nhịn đợi bác sĩ gia đình tới.

Thời gian 15 phút trôi qua, chắc giãy giụa mạnh một quá nên Song Nhi cũng bắt đầu giãy ít hơn. Bác sĩ gia đình cũng đã tới, họ nhanh chóng tiêm cho cô một liều thuốc an thần. Sau đó, Song Nhi lại yên tĩnh ngủ trong lòng của Ngô Trác Thăng.

Ngô Trác Thăng vuốt ve khuôn mặt của Tiểu Bạch Thỏ, khuôn mặt thể hiện rõ sự đau lòng. Anh trầm nhủ với lòng nhất định phải băm vằm kẻ đã cho cô uống thứ thuốc chết tiệt kia.

Nhẹ nhàng đặt Song Nhi lên giường, Ngô Trác Thăng nhanh chóng trở lại phòng làm việc. Max này giờ chứng kiến sự việc trên cũng nhanh chóng trở về phòng làm việc của anh.

“Thăng! Cậu tính như thế nào?”Max lên tiếng.

“Ngày mai cậu mang những tài liệu này đến cho Alex, hỏi xem cậu ấy có phương pháp tìm ra cách chữa trị cho Song Nhi hay không” Ngô Trác Thăng nhanh chóng nghĩ đến anh bạn bác sĩ của mình Alex.

Như nghĩ đến việc gì quan trọng, Ngô Trác Thăng bổ sung thêm một câu cho Max: “Còn nữa, cậu giúp mình điều tra xem ai là người tiếp xúc và có khả năng hại Song Nhi nhất. Người của mình cậu có thể tùy ý sử dụng.”

Nói xong, Ngô Trác Thăng lại bước ra khỏi phòng thật nhanh và hướng về phía căn phòng có người anh yêu thương đang ngủ say. Lúc này đây, anh chỉ muốn ở bên cạnh tiểu bạch thỏ đáng yêu của anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bắt Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Song Nhi gặp nguy hiểm (1)

Sáng tác: Cò Lười

Beta: Như Song

Cứ vậy thời gian trôi qua, Tết tây đến Cô Quân cùng Ngọc Phạm cũng đã trở về. Mọi người cùng nhau tụ tập một bữa đầu năm. Sau chuyến đi Mỹ về, tình hình của Quân và Phạm đã được cải thiện, hai người đã giải quyết được hiểu lầm trở về là một cặp tình nhân oan gia như bao ngày.

Ngô Trác Thăng, Max, Alex đang tập trung hết công sức tìm ra người hại Song Nhi và thuốc để chữa trị cho cô. Tình cảm của Ngô Trác Thăng và Song Nhi càng ngày càng khăng khít hơn.

Mọi việc cứ dần đi vào quỹ đạo của nó, mọi việc tưởng chừng như thuận lợi. Nhưng ở tại một căn biệt thự nhỏ thuộc quyền sở hữu của nhà họ Hà, có một người đang cực kỳ tức giận. Cả ngôi nhà như sắp nổ tung bởi cơn giận dữ này.

“Chỉ toàn một lũ vô dụng, thật là phí cơm gạo nuôi bọn ăn hại mà. Tại sao đã làm rất nhiều cách vậy mà sao con nhỏ đó vẫn còn sống vậy chứ.” Mỗi câu nói là một tiếng ‘choang... kenh... choang’ của những đồ vật bị một cô gái đẹp ném xuống đất.

Khuôn mặt đẹp đẽ Hà Phương đang cực kỳ giận dữ.

“Không thể như vậy được, Thăng chỉ có thể là của tôi, không ai có thể cướp được anh ấy.” Hà Phương gào to.

“Tôi nhất định phải nghĩ cách mới được.... Cậu dẫn thêm 2 3 người nữa bắt cóc cô ta sau đó kiếm một vài tên lưu manh cường hiếp rồi giết cô ta luôn đi.” Ánh mắt Hà Phương lóe lên tia ác độc.

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay!” Tên vệ sĩ trả lời xong nhanh chân bước ra ngoài làm nhiệm vụ.

“Những ai giành đồ của tôi đều sẽ phải chết. Ai cũng phải vậy... Cô là hồ ly tinh dám quyến rũ Thăng của tôi. Tôi sẽ hủy hoại cô... hủy... hoại cô.” Hà Phương ném mạnh cái ly vào tường gào lên.

(Bà này hơi bị tương bờ nhỉ. Cứ mở miệng là Thăng của tôi Thăng của tôi, nghe mà nổi hết cả da gà nhỉ.

Hà Phương: Cô nói gì? Cô muốn chết à

Cò Lười *Xách laptop* chuẩn là thượng sách)

Tại siêu thị S, Song Nhi đang cùng Cô Quân đi mua sắm. Không hiểu sao, gần đây Thăng không bao giờ cho cô đi ra ngoài một mình. Khi cô muốn đi ra ngoài thì bên cạnh cô luôn có ít nhất một người đi cùng.

“Quân, cậu xem này. Cái áo sơ mi này có hợp với Thăng không? Mình muốn mua tặng anh ấy một món quà.” Song Nhi vừa giơ cái áo úm thử lên người mình vừa hỏi Cô Quân.

“Ồi! Hai người lãng mạng khiến mình phải ghen tỵ nha. Thăng của cậu thì bạn gì chả đẹp. Cậu cho anh ta bận áo rách cũng đẹp đó nha.” Cô Quân cười cười nháy mắt tình nghịch treo chọc Song Nhi.

Song Nhi đánh nhẹ vào Cô Quân một cái rồi treo ghẹo lại ngày: “Chứ không phải người nào đó tận dụng chuyến đi Mỹ từ làm việc thành ra đi hưởng tuần trăng mật sao!!!” Song Nhi lập tức làm mặt quỷ với Cô Quân.

“Cậu... cậu, tuần trăng mật gì chứ.? Tụi mình chưa có cưới nhau mà... Cậu... cậu, mình không thèm nói chuyện với cậu nữa.” Cô Quân vừa nghe nhác đến người ấy thì lập tức mặt đỏ ửng lên, xấu hổ không biết nói sao đành mặt kệ Song Nhi cố gắng tránh đi chỗ khác.

Hai người đùa giỡn nhau thật vui vẻ nhưng lại không để ý đến nguy hiểm đang đến gần. Có hai người đàn ông cao to vạm vỡ đang theo dõi hai người từ khi hai người bước chân vào siêu thị. Bọn họ đang chờ thời cơ để tách hai người ra để bắt cóc được Song Nhi. Dường như bọn họ đã tìm thấy cơ hội là Cô Quân đang giận dỗi Song Nhi nên quay mặt đi về phía quầy hàng khác để mặt cho Song Nhi đang lựa chọn ở quầy đồ nam. Họ nhanh chóng chớp lấy

thời cơ tiến đến gần Song Nhi.

“Á... á, các người... các người... cứu... tôi...” Tiếng kêu cứu chưa dứt Song Nhi lập tức bị thuốc mê làm cho bất tỉnh.

Mà Cô Quân ở bên quầy hàng bên kia cũng loáng thoáng nghe thấy tiếng của Song Nhi, trong lòng bất an nên nhanh chóng quay lại tìm kiếm Song Nhi. Nhưng cô gọi thế nào, tìm thế nào cũng không nghe Song Nhi trả lời cũng không nhìn thấy Song Nhi.

Trong lòng cô thật sự rất run sợ, cô sợ xảy ra chuyện gì không tốt cô sẽ ân hận suốt đời. Nhanh chóng cô rút điện thoại ra và gọi nhanh cho ...

Hôm nay, không hiểu sao Ngô Trác Thăng cứ cảm thấy trong người bất an gổng như sắp xảy ra chuyện gì vậy. Anh luôn ngồi bồn thần không làm được việc gì cả, nên cả cuộc họp thường niên của công ty anh cũng phải cho dời ngày.

Hôm nay, không hiểu sao Ngô Trác Thăng cứ cảm thấy trong người bất an gổng như sắp xảy ra chuyện gì vậy. Anh luôn ngồi bồn thần không làm được việc gì cả, nên cả cuộc họp thường niên của công ty anh cũng phải cho dời ngày.

Anh đang ngồi thần thờ thì tiếng chuông điện thoại vang lên khiến anh giật mình. Nhanh chóng liếc mắt nhìn cuộc gọi tới. Nhìn tên người gọi tới thì cảm giác bất an càng tăng lên.

“Alo! Anh nghe đây ... Cái gì, em nói là Song Nhi mất tích sao? Khu thương mại đông người như vậy sao lại mất tích được. Em ở yên đó anh sẽ đến ngay.” Ngô Trác Thăng nói chuyện thật nhanh. Anh tắt điện thoại xong thì nhanh chóng đi ra phía thang máy, vừa đi anh vừa nhanh chóng đt báo tình hình cho Max và kêu Max nhanh chóng hỗ trợ.

Ngô Trác Thăng vừa lái xe mà tâm trạng lo lắng bất an cứ lan nhanh trong lòng anh. Chiếc xe lao nhanh về hướng khu thương mại.

Bạn đang đọc truyện *Sói Lang Bất Được Tiểu Bạch Thỏ Chưa 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.